

בית משפט השלום בתל אביב - יפו

תא"מ 17-01-49418 בקל איילון נ' המפקח על התעבורה ואח'

לפני כבוד השופטת שרון הינדה

התובע: דורון בקל איילון

נגד

הנתבעות: 1. מדינת ישראל - המפקח על התעבורה
2. מטרופולין - תחבורה ציבורית בע"מ

פסק דין

1. לפני תביעה כספית על סך 60,005 ₪, לפיצוי התובע עקב מחדלים וליקויים של הנתבעות באספקת שירותי תחבורה ציבורית לתובע.
התובע ריכז 17 מקרים שהצטברו לאורך תקופה של 10 חודשים, אשר בגינם נגרמו לו נזקים והפסדים המזכים אותו בפיצוי מאת הנתבעות.
2. התביעה הוגשה כנגד הנתבעת 1 בהיותה סמכות הפיקוח, הבקרה והאכיפה על מפעילי התחבורה הציבורית בישראל, וכנגד הנתבעת 2 בהיותה המפעילה היחידה והבלעדית של שירותי תחבורה ציבורית ביישוב מגוריו, מכוח רישיון מטעם הנתבעת 1.

טענות התובע:

3. התובע המתגורר בישוב צור יצחק בדרום השרון, נדרש לשירותי תחבורה ציבורית ממקום מגוריו וחזרה אליו, לרבות בקווים 13 ו-123 שהנתבעת 2 היא המפעילה שלהם.
4. לטענת התובע 17 המחדלים והליקויים אשר פורטו בתביעתו כוללים, בין השאר, מניעת שירות על ידי ביטולים של קווי אוטובוס לתקופות ארוכות של חודש ימים, חריגה של אוטובוסים מלוחות הזמנים (הקדמה או איחור), אי עצירת אוטובוסים בתחנה, הימנעות מפרסום של הודעות מפורשות ועדכניות אודות ביטול קווים ושינויים בקווים ובלוחות הזמנים.
5. לדידו של התובע, הנתבעים הפקירו אותו בתחנות בהמתנה לאוטובוסים שלא יגיעו והותירו אותו להסתדר בעצמו, חסר אונים, בחוסר ידיעה, מתבוסס בעלבון והשפלה, תוך זלזול בזמנו, בסדר יומו ובכספו, תוך שהם מפרים חובה חקוקה, ומתפרקים מסמכותם ואחריותם כלפיו כנוסע וצרכן של שירותי תחבורה ציבורית.
6. התובע הדגיש כי נוכח היות הנתבעת 2 הספקית הבלעדית והיחידה של שירותי תחבורה ציבורית ליישוב מגוריו ובהיעדר חלופות של תחבורה ציבורית זולת הנתבעת 2, באזור השרון במצוקה ומחסור של תחבורה ציבורית, נוצרת הסתמכות ותלות שלו בשירותי הנתבעת 2 כדי לצאת

בית משפט השלום בתל אביב - יפו

תא"מ 17-01-49418 בקל איילון נ' המפקח על התעבורה ואח'

- ממקום מגוריו ולחזור אליו. לפיכך סבור התובע כי הנתבעת 2 חייבת לבסס את שירותיה על אדנים של סדר, עקביות ורציפות, כדי לבנות את אמונו וביטחונו של הציבור בשירותיה.
7. התובע טען כי במהלך התקופה נשוא התובענה פנה בתלונות אל הנתבעת 2 אך דבר לא נעשה, ועד היום לטענת התובע ממשיכה הנתבעת 2 להפר את תנאי הרישיון להם היא מחויבת.
8. כנגד הנתבעת 2 טוען התובע כי התרשלה במתן השירות והפרה הוראה חקוקה.
- כנגד הנתבעת 1 טוען התובע כי היא אחראית בגין עוולות הנתבעת 2 בהיותה הרשות המוסמכת למתן רישיון להפעלת תחבורה ציבורית לנתבעת 2 ולאור התרשלותה בהפעלת אמצעי הפיקוח והבקרה על הנתבעת 2.

טענות הנתבעת 1:

9. לטענת הנתבעת 1 כתב התביעה אינו מגלה עילה תביעה נגדה ואינו מפרט את הקשר הסיבתי בין מעשים או מחדלים המיוחסים לה לבין האירועים נשוא התביעה והנוק הנטען.
10. לדידה של הנתבעת 1 בפועל כרשות ציבורית, אינה מצויה במעגל המעוולים (הנטען) הקרוב לתובע וכל חלקה מסתכם בפיקוח "על".
11. הנתבעת 1 סבורה כי מילאה את חובתה חוקקה חוקים, התקינה תקנות ונהלים בדבר מתן שירותי תחבורה ציבורית ופיקחה כנדרש על פעילות הנתבעת 2.
12. עוד טענה הנתבעת 1 כי התובע מעולם לא פנה אליה באופן ישיר בתלונות אודות התנהלות הנתבעת 2 או לגבי תקלות בפיקוח מטעמה.
13. לעניין ההפרות הנטענות עצמן טענה הנתבעת 1 כי לאור מספר ההפרות הנטען המדובר בשיעור של 4.25% מכלל הנסיעות של התובע, נתון התואם בקירוב את הממצאים שעלו מבקורות הנתבעת 1 על הקווים הרלבנטיים ומלמד על מיעוט ניכר וסביר של הפרות מכלל אלפי הנסיעות המבוצעות מדי יום.

טענות הנתבעת 2:

14. לטענת הנתבעת 2 היא מקיימת את מלוא הדרישות וההתחייבויות על פי הרישיון שניתן לה ועושה כל שביכולתה לדאוג לאספקת שירותי תחבורה ציבורית שבאחריותה.
15. באשר למספר הקווים המשרתים את אזור מגוריו של התובע, תדירות הקווים ושעות השירות, טוענת הנתבעת 2 כי אלה נקבעו על ידי הנתבעת 1 בהתאם לביקוש ולהערכות ואין תלויות בשיקול דעתה או בשליטתה. כך גם נושא חלופות התחבורה הציבורית כגון: מוניות או רכב.
16. לגבי פעילותה טענה הנתבעת 2 כי בכל יום היא מפעילה מאות רבות של כלי רכב, נהגים ועובדים אחרים הפועלים לייעול ומקסום הנסיעות. יחד עם זאת כמו בכל עסק דינאמי קורות תקלות

בית משפט השלום בתל אביב - יפו

תא"מ 17-01-49418 בקל איילון נ' המפקח על התעבורה ואח'

מסיבות שונות וקיימים שינויים בתחום התחבורה הציבורית ובתשתיות הכבישים, והיא פועלת להתאמת הנסיעות בשינויים המחויבים. לטענת הנתבעת 2 היא מודעת למשתנים אלה ומחזיקה עתודות תפעוליות ופועלת לגיוס כוח אדם.

17. לגבי המקרים שהעלה התובע, טענתה הנתבעת 2 כי בחלק מהמקרים פנה אל מחלקת פניות הציבור וכל אחת מפניותיו נבדקה בכובד ראש ונענתה לגופו של עניין לרבות הצעת פיצוי ללא בחינת שאלת אחריות הנתבעת 2 למקרה או היקף הנזק הנטען.

18. בכתב הגנתה התייחסה הנתבעת 2 למקרים שהתובע פירט בכתב תביעתו וטענה כי ככל שימצא כי יש לקבל את טענות התובע הרי שיש לפצותו בגין הנזקים הישירים והמוכחים שלו בלבד המסתכמים במאות שקלים בלבד.

דיון:

המסגרת הנורמטיבית:

19. בית המשפט נתן דעתו בפסיקותיו אודות חשיבות וחיוניות שירותי התחבורה הציבורית לתושבי ואזרחי המדינה. כחלק מתפישה המכירה בזכות הקיום בכבוד, בית המשפט מצא אינטרס ציבורי חשוב בקיומה של תחבורה ציבורית סדירה לכלל האוכלוסייה, כאמצעי לניהול חיים חברתיים תקינים, למשל בשל היותה מאפשרת גישה למקומות תעסוקה בעלות סבירה (ראו: בג"ץ 366/03 עמותת מחויבות לשלום וצדק חברתי נ' שר האוצר, פ"ד ס(3) 464; בג"ץ 4769/95 רון מנחם ואח' נ' שר התחבורה, נז(1) 235).

20. לצד מתן רישיונות להפעלת קווי תחבורה ציבוריים, נחקקו הוראות חוק לפיקוח והסדרת התנאים להפעלת תחבורה ציבורית. ההוראות להפעלת קווי אוטובוס מרוכזות בין הסעיפים 384 ל- 484 לתקנות התעבורה, התשכ"א-1961. בין השאר נקבעו במסגרתם החובה להפעיל שירות תקין, סדיר ורצוף (תקנה 399א), החובה שלא להפסיק הסעה בקו אלא אם ניתן לכך אישור מאת הרשות ובהתאם לתנאי ההיתר (תקנה 400א), והחובה לעצור בתחנות שלא צוינו כתחנות מיוחדות אם ממתין אדם בתחנה, זולת אם אין מקום פנוי באוטובוס (תקנה 428ג).

21. התביעות העוסקות בהפרת חובות של מפעילי תחבורה ציבורית מעסיקות לרוב את בית המשפט לתביעות קטנות. רוב פסקי הדין, כולם, ראו באי עזירת אוטובוס בתחנה, איחור בהגעה של אוטובוס, וביטול קווי אוטובוס כהפרת חובה חקוקה המקימה לניזוק זכות לפיצוי בגין הנזק שנגרם לו (ראו: תק(ת"א) 54922-11-15 קרן חליפה נ' קווים תחבורה ציבורית בע"מ, [פורסם בנבו] (21.3.16); תק(פ"ת) 65817-06-06 פסיה גודלמן נ' אגד תעבורה בע"מ, [פורסם בנבו] (15.12.16); תק(ת"א) 47049-02-17 נאור בוסקילה נ' אגד תחבורה ציבורית בע"מ, [פורסם בנבו] (30.7.17); תק(הרצ"י) 55931-02-17 עומר שכטר נ' אגד אגודה שיתופית לתחבורת ישראל בע"מ, [פורסם בנבו] (27.7.17); תק(רמ"י) איציק גרפל נ' אגד תעבורה, [פורסם בנבו] (13.11.17); תק

בית משפט השלום בתל אביב - יפו

תא"מ 17-01-49418 בקל איילון נ' המפקח על התעבורה ואח'

(טב') 32012-06-10 שלמה יעקבי נ' חברת קונקס, [פורסם בנבו] (26.9.11); תק(י-ם) שמואל מגנצא נ' "אגד" אגודה שיתופית לתחבורה בישראל בע"מ, [פורסם בנבו] (29.8.07); תק(י-ם) כרמלי יצחק נ' אגד אגודה שיתופית לתחבורה בישראל בע"מ, [פורסם בנבו] (16.12.07).

22. בפסיקת בתי המשפט הנזכרת לעיל, נבחנה שאלת היקף הפיצוי שייפסק בגין ההפרות האמורות והאם יכולה לקום זכות לפיצוי ללא הוכחת נזק. מתחם השיקולים שנסקלו באותם מקרים הוא: מחד הרצון לעודד ניזוקים להגיש תביעות כנגד מפעילי תחבורה ציבורית, על מנת לתמרץ אותם לקיים את הוראות החוק, המצדיק פסיקת פיצוי ריאלי. ומאידך ההבנה כי לעיתים רבות הנזק מתמצה באי הנוחות שבאיחור, וכי לא ניתן לפצות בגין הנזקים המשניים שיכולים להיגרם כגון איחור לעבודה, איחור לפגישה, איחור לטיסה וכד' משום שיהיה בכך פריצת גבולות האחריות של מזיקים באופן שיציפו את בתי המשפט בתביעות מסוג זה, המצדיקה פסיקת פיצוי מידתי שלא יהיה גבוה. על יסוד שיקולים אלה, הוכרה אף האפשרות לפסוק פיצוי מרתיע ללא הוכחת נזק מקרים בהם ההפרה חוזרת ונשנית. אולם הובהר כי סמכות זו תופעל במתינות תוך הדגשה כי משלא מדובר בתביעה ייצוגית אלא בתביעה שעניינה נזקו של היחיד, אין זה המקום וההליך לפסוק פיצויים עונשיים ללא הוכחות נזק. בסופו של יום, כל מקרה בפסקי הדין האמורים נבחן לגופו, ומעבר לפיצוי בגין אי הנוחות שנגרמה מההפרה שנפסק בדרך כלל על הצד הנמוך, בתי המשפט דרשו הוכחת נזקים אחרים שנתבעו ובהתאם קבעו את גובה הפיצוי. ברוב פסקי הדין גובה הפיצוי נע בין 500 ₪ ל- 1000 ₪ להפרה (ראו בפסקי הדין שאוזכרו בסעיף 21 לעיל).

לגופו של עניין:

23. השאלות העומדות למבחן בענייננו הן:

- א. האם הוכחו ההפרות שנטענו על ידי התובע?
- ב. האם התובע הוכיח הנזק שנגרם לו?
- ג. על מי מהנתבעות תוטל חובת פיצוי התובע?

האם הוכחו ההפרות שנטענו על ידי התובע?

24. ההפרות הנטענות על ידי התובע, מתחלקות לחמש קבוצות:

- א. אי עצירת אוטובוס בתחנה – מקרים 1 ו- 16.
- ב. איחור אוטובוס – מקרים 2, 13 ו- 17.
- ג. ביטול קווים – 4 ו- 11.
- ד. אי הגעה של אוטובוס – מקרים 3, 7, 9, 10, 12, 14 ו- 15.
- ה. תקלות תפעוליות – מקרים 5, 6 ו- 8.

בית משפט השלום בתל אביב - יפו

תא"מ 17-01-49418 בקל איילון נ' המפקח על התעבורה ואח'

א. אי עצירת אוטובוס בתחנה:

25. במקרה 1 טוען התובע כי המתין בתחנת דרך נמיר/פנקס לצור יצחק, האוטובוס הגיע לאזור התחנה בשעה 21:07 ולא עצר. התובע צירף התכתבות עם נציגת הנתבעת 2 אשר הודתה שהאוטובוס חלף ללא עצירה בתחנה. הנתבעת 2 לא הכחישה ולא הציגה ראיה כלשהי לסתירת טענות התובע ועל כן מקרה זה הוכח.

26. במקרה 16 טוען התובע כי המתין בתחנת קו 13 באזור התעשייה הדרומי טייבה לכיוון כפר סבא, האוטובוס אמור היה להגיע בשעה 20:52 אולם הוא לא הגיע. בשעה 21:37 הגיע אוטובוס ולא עצר למרות שלטענת התובע אותה לנהג לעצור. עוד טען התובע כי בשעה 21:30 התקשר למוקד הטלפוני של הנתבעת 2 ונציגת הנתבעת 2 לא ידעה לומר היכן נמצא האוטובוס.

התובע לא הציג כל ראיה להוכחת שהותו בתחנת האוטובוס. אמנם לא מצופה מאדם שיצלם את עצמו בתחנות האוטובוס בכל פעם שאוטובוס לא מגיע, אולם המדובר במקרה 16 מתוך 17 מקרים שהתובע ריכז במשך 10 חודשים. סביר להניח כי בשלב זה התובע כבר היה למוד ניסיון ממחדליה הנתבעים של הנתבעת 2 ועל כן ראוי היה כי יתעד בדרך כלשהי את המחדל הנתבע. יחד עם זאת הנתבעת 2 לא הציגה כל גרסה מצדה למקרה זה, ולא הכחישה פניית התובע למחלקת פניות הציבור שלה. הנתבעת 2 גם לא הגישה ראיה כלשהי המעידה כי האוטובוס כן עבר בתחנה בשעה היעודה, ראיה אשר ניתן להניח כי נמצאת בחזקתה ובנקל יכולה הייתה להביאה כדי לסתור את טענת התובע ועל כן די לי בטענות התובע להוכחת מקרה זה.

ב. איחור אוטובוס:

27. במקרים 2, 13 ו-17 טען התובע לאיחור בהגעת האוטובוס. התובע אישר בעדותו כי התחנות לגביהם הלך הן תחנות ביניים של הקווים, למעט תחנת ארלוזורוב שהיא תחנת המוצא של קו 123 (בפרוטוקול עמ' 11 ש' 2-3). התובע אף אישר כי הוא מודע לכך שלוחות הזמנים שמפרסמים בקשר להגעת אוטובוסים לתחנות הביניים הן אומדן בלבד (בפרוטוקול עמ' 11 ש' 9-11). האיחורים הנדונים, מתייחסים להמתנה בתחנות ביניים.

28. התובע נדרש להבהיר כיצד הוכיח שהמתין בתחנות והשיב שאדם סביר אינו מצלם את עצמו כל פעם שהוא מגיע לתחנת האוטובוס. עמדתו בהקשר זה פורטה בסעיף 26 לעיל.

29. בהתאם לעדות התובע, עמדו אתו נוסעים בתחנה. התובע לא הביאם לעדות בטענה כי הם לא רצו לקחת חלק בהליך המשפטי והוא לא חשב שיש בכך צורך (בפרוטוקול עמ' 12 ש' 22-30). בהתאם לעדות נציג הנתבעת 1, אשר לא נסתרה, המדובר בישוב קטן המשרת מספר מצומצם של נוסעים. התובע חזר על שמות הנוסעים שהמתינו עמו בתחנה מספר פעמים, כך שניתן להניח שהוא מכירם לפחות מההמתנה חוזרת בתחנת האוטובוס ויכול היה לזמנם לעדות.

בית משפט השלום בתל אביב - יפו

תא"מ 17-01-49418 בקל איילון נ' המפקח על התעבורה ואח'

30. להוכחת איחור האוטובוס צירף התובע דף נוכחות המעיד על איחור למקום העבודה. התובע נשאל לגבי איחורים נוספים שנרשמו בדו"ח השעות ותשובתו הייתה כי אין המדובר באיחורים אלא במקרים שבהם היו תדריכים לפני משמרת, הוא לא החתים כרטיס וזה נחשב לו לאיחור (בפרוטוקול עמ' 20 ש' 22-25). דו"ח השעות שצורף לא הוגש על ידי עורכו ולא הובא נציג כלשהו מטעם מעסיקותיו של התובע על מנת להעיד אודות האיחורים. לפיכך ונוכח קיומם של איחורים אחרים שההסבר לגביהם לא נתמך בראיה מעבר לעדות התובע, משקלו הראייתי של דף הנוכחות נמוך.

31. לגבי מקרה 2 – הנתבעת 2 טענה כי האוטובוס הגיע לתחנה בזמן, בשעה 05:21. להוכחת גרסתה צירפה הנתבעת 2 דו"ח מיקומים ממערכת איכון לוויינית המלמד כי האוטובוס הגיע לתחנה בשעה 05:21:16. התובע הכחיש שהאוטובוס הגיע ב-05:21:05. מנספח יב' לכתב התביעה עולה כי בהתכתבות של התובע עם מחלקת פניות הציבור של הנתבעת 2, ציין התובע כי הגיע לתחנה בשעה 05:21:30. לפיכך התובע אינו יכול לשלול שהאוטובוס הגיעה בשעה הנטענת על ידי הנתבעת 2. בנוסף, מחקירתו הנגדית התברר כי התובע תזמן את הגעתו לתחנת האוטובוס בהתאם לשעה שבה האוטובוס נוהג להגיע ולא השעה שבה הוא אמור להגיע על פי לוח הזמנים. התובע אישר בעדותו כי היה צריך לעמוד בתחנה לפני השעה 05:24, אולם טען כי אסור לאוטובוס להקדים לתחנה וקו זה הקדים. עוד טען התובע שיש לו ערימה של קבלות שהאוטובוס לא מגיע לפני 05:24 אך לא היה בידו להציגן (בפרוטוקול עמ' 14 ש' 12-24). משעולה כי התובע איחר להגיע לתחנה טענותיו לגבי מקרה זה נדחות. יותר מכך, אין הוא יכול להסתמך על השעה שבה האוטובוס נוהג להגיע לתחנה, לטענתו, כהצדקה לאיחור.

32. גם לגבי מקרים 13 ו-17 הנתבעת 2 צירפה דו"ח מיקומים המלמד שהנסיעה יצאה בזמן. התובע לא סתר את דו"ח המיקומים ולא צירף ראיה כלשהי בדבר האיחורים הללו.

33. כאמור, שלוש המקרים עוסקים באיחור או הקדמה של אוטובוס לתחנת ביניים. השעה הרלבנטית לבחינת עמידתה של הנתבעת 2 בלוח הזמנים הוא מועד יציאת האוטובוס מתחנת המוצא. בהינתן כי האוטובוס יצא מתחנת המוצא בזמן, יש לקחת בחשבון את תנאי הדרך והאילוצים הנוצרים תוך כדי נסיעה לצורך בחינת סבירות האיחור. אי לכך, משוכח כי האוטובוסים יצאו מתחנת המוצא במועד לא ניתן לקבוע שהנתבעת 2 הפרה את תנאי הרישיון במקרים אלה. ומשלא נסתרו דו"חות המיקומים שלימדו לגבי המועדים בהם הגיעו האוטובוסים לתחנות הביניים, טענות התובע לגבי מקרים אלה, נדחות.

ג. ביטול קווים:

34. מקרים 4 ו-11 עוסקים בביטול של קווים. במקרה 4 – השירות בקווים 123 ו-13 בוטל מהשעה 18:30 בין התאריכים 6.6.16 עד 8.7.16 בשל תקופת הרמדאן. במקרה 11- בוטלו קווים אלה באופן מוחלט למשך ארבעה ימים, בין התאריכים 12.9.16 עד 15.9.16 עקב חג הקורבן.

בית משפט השלום בתל אביב - יפו

תא"מ 17-01-49418 בקל איילון נ' המפקח על התעבורה ואח'

35. לטענת התובע הנתבעות פעלו וקיבלו החלטות לגבי ביטול הקווים בסתר, לא שיתפו את הציבור מבעוד מועד, לא טרחו למצוא פתרונות חלופיים לצורך רציפות השירות ולא פרסמו באופן ברור וישיר לציבור הנוסעים באמצעות הודעות נהגי אוטובוס ושילוט בתחנות ובתוך האוטובוסים.

36. הנתבעת 2 צירפה אישורי הנתבעת 1 לשינוי בקווים הנדונים עקב חג הרמדאן וחג הקורבן. הנתבעת 2 טענה כי כל הנסיעות שבוטלו הוסרו מלוחות הזמנים באתר האינטרנט של הנתבעת 2 ומפרסום על גבי שילוט אחר והודעה פורסמה לציבור להתעדכן בשינויים בקווים ובלוחות הזמנים באתר החברה. נציג הנתבעת 1 אישר בעדותו ששינויי זמנים בחגים המוסלמיים נעשו לפני תנאי הרישיון ואת האישור שקיבלה הנתבעת 2 לרבות לגבי הקווים 13, 123 ו- 113 (בפרוטוקול עמ' 31 ש' 13-6).

37. בתצהיר נציג הנתבעת 1 ובעדותו פרט נציג הנתבעת 1 את השיקולים הנוגעים להיקף השירות שניתן ליישוב בו מתגורר התובע. לדידו המדובר ביישוב המונה כ- 4,500 תושבים. על פי הנחיות התכנון שגובשו במשרד התחבורה ביישובים בסדר גודל כזה יש לספק למרחב העירוני הקרוב שירות בהיקף של 12-15 נסיעות ביום חול ואין הצדק לספק שירות בינעירוני אלא אם כן הישוב סמוך לציר בינעירוני בו עוברת תחבורה ציבורית. לצור יצחק מסופקות 12 נסיעות יומיות לכפר סבא ו- 20 נסיעות לתל אביב. כלומר רמת השירות הניתנת ליישוב עולה על הרצוי על פי ההנחיות. נציג הנתבעת הסביר גם לגבי השיקולים הנוגעים להפעלת הקווים 123 ו- 13 וייעודם למתן שירות ליישובי המגזר הערבי. עדותו של נציג הנתבעת 1 לא נסתרה.

38. לעניין פרסום ביטול הקווים השיב נציג הנתבעת 1 שנעשה פרסום במערכות המידע בדיוק כמו שמפרסמים שינויים בכל קווי התחבורה הציבורית. לדידו מדובר במנגנון אוטומטי שברגע שמאושר שינוי קו זה נשלח אוטומטית לכל מערכות המידע שמחוברות למערכת הזו, כלומר לאתר משרד התחבורה ולכל האפליקציות הרלבנטיות לתחבורה ציבורית. נציג הנתבעת 1 הסביר כי חיפוש של לוח של קו מסוים יראה את הלוח המעודכן באופן המלמד שהשינוי פורסם (בפרוטוקול עמ' 24 ש' 9-24).

39. מטעם הנתבעת 2 העידה מנהלת שיווק קשרי לקוחות. נציגת הנתבעת 2 העידה כי השינויים בקווים דינמיים, אין ידיעה קונקרטית מראש במהלך השנה ולכן אין הגיון לפרסם קודם (בפרוטוקול עמ' 33 ש' 1-6). נציגת הנתבעת אף הבהירה כי המידע חייב להיות נגיש באתר הנתבעת 2 ובאתר משרד התחבורה (בפרוטוקול עמ' 36 ש' 8).

40. התובע הופנה בחקירתו הנגדית לנספח ט"ז שצורף על ידו לכתב התביעה, שהוא לוח זמנים שהפיק מאתר הנתבעת 2 ביום 6.6.16 המלמד כי השעה האחרונה לגבי נסיעה בקו היא 18:30. בעדותו אישר התובע כי העדכון הופיע באתר האינטרנט של הנתבעת 2 ביום 6.6.16 אולם טען כי זה נעשה בקישור פנימי בתוך האתר, בדיעבד (בפרוטוקול עמ' 15 ש' 24-25) וכי נדרש חיפוש אקטיבי באתר (בפרוטוקול עמ' 16 ש' 4-6). בהמשך טען זאת גם לגבי ביטול הקווים בחודש

בית משפט השלום בתל אביב - יפו

תא"מ 17-01-49418 בקל איילון נ' המפקח על התעבורה ואח'

ספטמבר 2016, עיד אל אדחא, (בפרוטוקול עמ' 16 ש' 2-14). בין אם נדרש חיפוש אקטיבי ובין אם לאו, העובדה שהתבררה מחקירת התובע כי דבר ביטול הקווים נודע לו. עדותו של התובע מחזקת את עדות נציגת הנתבעת 2 לגבי עצם הפרסום באתר האינטרנט של הנתבעת 2.

41. מן העדויות יצאנו למדים כי ההחלטה לבטל את הקווים האמורים בחג הרמדאן ובחג הקורבן נעשתה על ידי הנתבעת 1 בהתחשב בכך שמדובר בקווים שנועדו לכתחילה לענות על צורך במגזר הערבי ונוכח השיעור המזערי של הנוסעים שהקווים הללו משרתים ביישוב של התובע. גישת הפסיקה היא כי לנתבעת 1 שיקול דעת רחב במתן רישיון להפעלת קו שירות וקביעת מסלול הנסיעה ובית המשפט לא יתערב בנקל בשיקול דעת זה ולא ישים את שיקול דעתו במקום שיקול דעת הרשות המינהלית (ראו: עת"מ (י-ם) 25611-11-14 **רות אברהם נ' מדינת ישראל משרד התחבורה**, [פורסם בנבו] (1.4.2015) וההפניות משם לבג"ץ 3917/14 **פורום הארגונים למען יער ירושלים נ' הועדה הארצית לתכנון ולבניה** [פורסם בנבו] (17.12.2014, בפסקה 32); בג"ץ 1101/96 **אברהם נ' מדינת ישראל** [פורסם בנבו] (29.6.1997, בפס' 8); עת"מ (ת"א) 2377/09 **יפה נ' שר התחבורה** [פורסם בנבו] (5.7.2011); עע"מ 1040/02 **רטינסקי נ' עיריית פתח תקווה** [פורסם בנבו] (3.11.2002)).

42. יותר מכך, אין אנו מצויים במסגרת עתירה מינהלית. אמנם ניתן לתקוף את פעולת הרשות באופן עקיף במסגרת תביעה כספית, אולם לשם כך היה על התובע להביא הראיות הדרושות להוכחת טענותיו בדבר אי תקינות ההליך המינהלי. התובע לא הפנה למקור מכוחו הוא סבור כי עומדת לו או לציבור הרחב זכות שימוע טרם החלטה של הנתבעת 1 אודות הפסקת פעילות של קו אוטובוס, ומעבר לטענותיו בדבר אי הנוחות הנובעת מביטול הקווים לא הצביע על אי תקינות קבלת ההחלטות להפסקת הקווים האמורים בתקופות חג הרמדאן וחג הקורבן, לא הצביע על הפגמים שנפלו בהליך המינהלי, ולא היה בטיעוניו כדי לשכנע כי מדובר בהחלטה לא תקינה או בלתי סבירה.

43. לאור כל אלה, הוכח בפניי כי הנתבעת 2 הפסיקה את קווי האוטובוס בזמנים האמורים באישור הנתבעת 1 ומשמדובר בהחלטה שניתנה במסגרת סמכותה של הנתבעת 1 ובהרשאתה, אין בכך הפרת תנאי הרישיון של הנתבעת 2 ועל כן טענות התובע בגין מקרים אלה נדחות.

ד. אי הגעת אוטובוס:

44. במקרים 3, 7, 9, 10, 12, 14 ו-15 טען התובע כי האוטובוס לא הגיע לתחנה.

45. מקרה 3 התרחש ביום בו בוטל קו 123 בשל חג הרמדאן. המדובר למעשה בתביעה כפולה בגין המקרה שנדון במקרה 4. לפיכך משדחיתי טענות התובע אודות ההפרות הנוגעות לביטול הקווים, טענות התובע לגבי אי הגעת האוטובוס מקרה זה נדחות בהתאמה.

בית משפט השלום בתל אביב - יפו

תא"מ 17-01-49418 בקל איילון נ' המפקח על התעבורה ואח'

46. מקרים 7, 9, 10, 12, 14 ו- 15 – התובע טען כי האוטובוס לא הגיע לתחנה. עם התובע המתינו נוסעים נוספים והוא לא הביאם לעדות. מנגד הנתבעת 2 לא הציגה גרסה פוזיטיבית לגבי המקרים הללו, לא סתרה הטענות בדבר פנייה אליה ולא הביאה מצידה כל ראיה המוכיחה כי האוטובוס יצא מתחנת המוצא בזמן או כי עבר בתחנה האמורה, ראיה אשר כאמור יכולה הייתה להביא בנקל ועל כן אני מקבלת את טענת התובע לגבי התרחשות מקרים אלה.

ה. תקלות תפעוליות:

47. מקרה 5 – תקלה במערכת הרב קו. התובע פנה אל הנתבעת 2 עקב מקרה זה ופוצה בגינו ועל כן אני מקבלת את טענת הנתבעת 2 כי לא היה מקום לתבוע בגינו.

48. מקרה 6 – המדובר במקרה בו התובע ביקש להגיע לביתו מרמת גן. הקו היחיד שזמין בשעה כזו הוא קו 13. האוטובוס האחרון יוצא מהמסוף בכפר סבא בשעה 23:00. לטענת התובע הגיע לתחנה מס' 37038 בשעה 23:00 והמתין לאוטובוס שאמור להגיע בשעה 23:07. התובע המתיין עד השעה 23:29 ומשהאוטובוס לא הגיע נסע במונית ושילם סך של 90 ש"ח. התובע צירף העתק קבלת תשלום למונית. התובע פנה אל הנתבעת 2 אשר השיבה לו שהנסיעה בוצעה באיחור של 13 דקות בעקבות תקלה תפעולית. הנתבעת 2 לא הכחישה האיחור ביציאה מתחנת המוצא ועל כן המקרה הוכח.

49. מקרה 8 - התובע עלה לקו 123 בצור יצחק לכיוון תל אביב. האוטובוס נתקע בצד הדרך בשל תקלה טכנית והנהג ביקש מהנוסעים לרדת מהאוטובוס. התובע נאלץ להמתין לקו 149 שנוסע במסלול היקפי וארוך מכפר סבא לתל אביב. בשל כך איחר למקום העבודה וננזף על ידי הממונה שלו. הנתבעת 2 אישרה כי רכב עצר בשל תקלה טכנית וטענה כי התובע לא פנה אליה בעניין זה וכי היתקעות של רכב אינה בשליטתה. הנתבעת 2 לא הציגה ראיות לתקינות האוטובוס בעת יציאתו מתחנת המוצא ולא הבהירה מה הייתה התקלה שלדידה אינה בשליטתה. מצופה מנותן שירותים בהיקף של הנתבעת 2 כי ידאג לתקינות האוטובוסים טרם יציאתם לדרך. אשר על כן, בהיעדר הכחשה אודות התקלה התפעולית ובהיעדר ראיה לאופי התקלה ויכולת הנתבעת 2 לצפות אותה מראש, מתקבלת טענת התובע גם לגבי התרחשות מקרה זה.

סיכום ביניים:

50. לאחר שבחנתי המקרים לגביהם טען התובע לליקויים הוכחו בפניי 10 מתוך 17 המקרים לגביהם הוגשה התביעה. לפיכך כבר בשלב זה אומר כי לגבי 7 המקרים שלא הוכחו, התביעה נדחית.

בית משפט השלום בתל אביב - יפו

תא"מ 17-01-49418 בקל איילון נ' המפקח על התעבורה ואח'

האם התובע הוכיח הנזק שנגרם לו:

51. בסקירת הפסיקה לעיל נוכחנו כי בתי המשפט מתחשבים בזמנם של הנוסעים ונוטים לפצות נוסעים בתחבורה הציבורית בשל מחדלי נותני שירותי תחבורה ציבורית, הן בגין נזקים ממוניים והן בגין נזקים שאינם ממוניים. יחד עם זאת ננקטת זהירות רבה בפסיקת פיצויים עונשיים ללא הוכחת נזק מתוך התפיסה כי בית משפט זה אינו מחליף את מוסד התביעות הייצוגיות כאשר הוא עוסק בתביעה שעניינה נזקו של היחיד (ראו הפסיקה שאוזכרה בסעיפים 21-22 לעיל). על אף טיעוני הנרחבים של התובע אודות עקרוניות התביעה שלפני, אין מדובר בתביעה ייצוגית בשם קבוצה או למען קבוצה אלא עניינה נזקיו האישיים של התובע ומנקודת מבט זו תבחן שאלת הנזק.

52. להלן אבחן נזקיו הממוניים והלא ממוניים של התובע.

נזק ממוני:

53. התובע תבע פיצוי בסכום של 60,005 ש"ח. בחינת הראיות שהביא התובע להוכחת הנזק הממשי שנגרם לו, מלמדת כי נזקו של התובע עומד על סכום נמוך לאין שיעור מהסכום הנתבע ומכל מקום התובע הסתפק בהבאת היקף ראיות מצומצם ביותר להוכחת נזקיו ללא הסבר מניח את הדעת.

54. התובע צירף קבלה על תשלום למונית בסך של 64.80 ש"ח בה נסע בעקבות מקרה 1 בו האוטובוס לא הגיע. לגבי מקרה 16 טען התובע שנסע במונית בעלות של 100 ש"ח בגין אי עצירת האוטובוס. התובע צירף קבלה ששעת ההתחלה שלה זהה לשעת הסיום 32: 22 והסכום הנקוב בה עולה על 100 ש"ח. משסברתי כי מקרה זה הוכח, מתקבלת הקבלה כראיה לנזק שנגרם לתובע. התובע אף צירף קבלה של מונית בשל נסיעה עקב אי הגעת האוטובוס במקרה 3 אולם משהוכח כי המדובר בהפסקת הקו על סמך החלטת הנתבעת 1 אין התובע זכאי לפיצוי בגין מקרה זה. התובע נסע במונית גם עקב התקלה התפעולית במקרה 6 והגיש קבלה בגין תשלום סך של 90 ש"ח עבור המונית.

55. לגבי מקרה 7 טען התובע כי איחר למקום עבודתו, ננזף ונוכה סכום משכרו. התובע צירף מכתב מהמעסיק לתמיכה בגרסתו זו. המכתב שצורף לא הוגש על ידי עורכו ועורכת המסמך לא הובאה לעדות. במכתב עצמו לא פורט מהו הסכום שנוכה משכרו של התובע, התובע לא זכר מה הסכום שנוכה משכרו והוא אף לא צירף תלוש שכר אשר יכול להעיד על הפחתת השכר הנטענת (בפרוטוקול עמ' 14 ש' 11-1). לפיכך הנזק הממוני בגין מקרה זה לא הוכח.

56. עקב הפסקת הקווים בחג הרמדאן וחג הקורבן טען התובע כי עשה שימוש ברכבה הפרטי של בת זוגו. הבעתי עמדתי לעיל כי משאיני מקבלת טענת התובע כי מדובר בהפרה מצד הנתבעות אין הוא זכאי לפיצוי. גם לו סברתי כי יש מקום לפצות את התובע בגין מקרים אלה, התובע לא צירף

בית משפט השלום בתל אביב - יפו

תא"מ 17-01-49418 בקל איילון נ' המפקח על התעבורה ואח'

ראיה כלשהי להוכחת שימוש ברכב פרטי כגון קבלה על מילוי דלק או תצהיר מטעם בת זוגו המאשר כי נעשה שימוש ברכב חלף השימוש בתחבורה הציבורית במועדים האמורים ועל כן הנזק לא הוכח.

57. התובע טען אף לנזק כתוצאה מכך שלא ניצל באופן מלא את כרטיס החופשי חודשי. התובע פרט מספר הפעמים שלדידו לא עשה שימוש בכרטיס החופשי חודשי. המדובר באי שימוש בעיקר בתקופה בה הופסקו הקווים ועל כן אין התובע זכאי לפיצוי בגינו.

58. יצאנו למדים כי היקף הנזק הממוני שהוכח על ידי התובע אשר בגינו הוא זכאי לפיצוי, הוא בסך של 254.80 ש"ח.

נזק לא ממוני:

59. בהתייחס לחלק גדול מהמקרים טען התובע כי איחר למקום העבודה ונזף על ידי הממונה עליו באופן שגרם לו לאי נוחות. התובע אף טען כי איחר להגיע לביתו והפסיד פגישה חשובה. מעבר למכתב שצורף לגבי מקרה 7, אשר הוא כשלעצמו אינה ראיה מספקת, התובע צירף דו"ח שעות ממקום העבודה. אף דו"ח זה לא הוגש על ידי מי שערכו והממונה על התובע אשר לאור טענותיו נזפה בו יותר מפעם אחת לא הובאה לעדות.

60. בחקירתו הנגדית נשאל התובע לגבי המסמכים שהגיש להוכחת האיחור למקומות העבודה והנזיפות בו. התדפיסים שצירף מלמדים על כניסות שונות ולא עקביות. התובע הסביר כי הוא עובד במשמרות ולכן השעות משתנות (בפרוטוקול עמ' 13 ש' 18-22). לגבי האיחורים התבקש התובע לתת הסבר מדוע בתדפיס השעות שצירף רשום שאיחר 18 ו- 21 ימים והוא השיב שהיו לפעמים תדריכים לפני משמרת שהוא לא החתים כרטיס וזה נחשב לו לאיחור. התובע אישר כי אין לו אישור שיתמוך בגרסה (בפרוטוקול עמ' 20 ש' 22-27). באשר לנזיפות על ידי הממונה עליו, טען התובע כי ניסה לקבל אישור מסודר ממקום העבודה ולא הצליח להבין מדוע לא סיפקו לו כזו (בפרוטוקול עמ' 13 ש' 23-32). איני מקבלת הסבר זה של התובע. ככל שאכן ננזף והיה לאיחור למקום העבודה אפקט כל כך משמעותי, היה עליו להגיש ראיה לתמיכה בטענה זו. התובע לא הציג תיעוד כלשהו לפנייה למעסיק לקבלת אישור או תצהיר וככל שאכן סורב על ידי המעסיק יכול היה לעתור לזימון הממונה לעדות. משלא עשה כן מוחזק התובע כמי שנמנע מהבאת ראיה רלבנטית. סיכומי של דבר לא שוכנעתי מטענות התובע כי עקב המקרים שהוכחו אכן ננזף ונפגע שמו הטוב כפי שטען.

61. התובע עתר לפיצוי בסכומים גבוהים בגין כל אחד מהמקרים שתבע. הסכומים שתבע נעו בין 1,000 ש"ח ל- 7,000 ש"ח לכל מקרה ללא הסבר מהי הסיבה בגינה הוא תובע כל סכום וסכום. בנוסף תבע 5,000 ש"ח בגין פגיעה בזכות הטיעון שלו כנגד ביטול הקווים (מקרים 3, 4 ו- 11). כפי שקבעתי לעיל, התובע אינו זכאי לפיצוי בגין ביטול הקווים. גם לו סברתי כי היה מקום לפצותו הרי שהתובע לא הבהיר מדוע נדרש פיצוי כפול בגין ביטול הקווים ביחד עם הפיצוי

בית משפט השלום בתל אביב - יפו

תא"מ 17-01-49418 בקל איילון נ' המפקח על התעבורה ואח'

- שדרש בסעיף 36.1 לכתב התביעה. התובע אף לא הבהיר מדוע הוא זכאי לפיצוי נפרד מעבר לפיצוי הגבוה שדרש בסעיף 36.1 גם על אובדן שעות עבודה ופנאי בגין 14 מתוך 17 מהמקרים בסך כולל של 7,000 ש"ח. באשר להחזר מנוי חופשי חודשי והוצאות הדלק, הבהרתי כבר עמדותי במסגרת הדיון בנזק הממוני, כי התובע לא הוכיח נזקיו אלה ואין הוא זכאי לפיצוי בגינם.
62. לאחר שבחנתי את ראיותיו של התובע והתרשמתי מעדותו אני סבורה כי עם כל ההבנה לתסכול שחוזה התובע עקב המחדלים הנטענים, עיקר נזקיו של התובע הם נזקים לא ממוניים שאינם מצדיקים פיצוי גבוה ובוודאי לא הפיצוי הגבוה שדרש התובע בתביעתו.
63. התובע עושה שימוש בשירות ציבורי אשר כפוף לתנאי רישיון, מבוקר ומחייב הקפדה על כללי הרישיון והוראות התקנות בכל הנוגע לשירות הניתן שאם לא כן ייחשב הפרת חובה חקוקה ויש רצון לתמרץ את הציבור לתבוע בגין הפרות כאלה כחלק מהבקרה על השירות הניתן. מנגד משמדובר בתביעת נזק של יחיד, נבחן המקרה לגופו ובהתאם נבחנת יכולתו של התובע הספציפי למזער נזקיו בהתאם ליכולת האישית שלו. נוכחנו כי התובע יכול היה לעשות שימוש בחלופה לשירות הציבורי בדרך של שימוש במונית או ברכב כפי שטען שעשה בחלק מהמקרים ובדרך זו למזער את נזקיו.
64. זאת ועוד, איחורים ותקלות הם חלק משגרת החיים וכשמדובר בשירות שניתן בהיקף רחב יש לקחת בחשבון את שיעור האיחורים והתקלות לצורך בחינת גובה הפיצוי. במקרה זה העיד נציג הנתבעת 1 כי המדובר בשיעור תקלות מזערי. עדותו זו לא נסתרה ועל כן נוקפת עובדה זו לזכות הנתבעת 2.
65. לאור כל אלה אני סבורה כי הנזקים הלא ממוניים שנתבעו מצדיקים פיצוי על הצד הנמוך ולא בהיקפים שנתבעו על ידי התובע, ומכל מקום כפי שפורט בפסיקה לעיל, לא כל נזק לא ממוני מצדיק פיצוי.
66. באשר לפיצוי ללא הוכחת נזק, כאמור בתי המשפט נוהגים בפסיקת פיצוי ללא הוכחת נזק וייטו לפסוק על הצד הנמוך משום שפיצוי כזה צריך לשקף את האינטרס הציבורי ההרתעתי ולא להעשיר את התובע בסכומים מופרזים כפי שתבע.
67. לאור כל האמור לעיל אני סבורה כי התובע זכאי לפיצוי בסך של 1,000 ש"ח בגין כל מקרה מוכח בו היה בדרך לעבודה ובסך של 500 ש"ח בגין כל מקרה מוכח בו היה בדרכו הביתה, ובסה"כ בסך 6,500 ₪. לסכום זה יצטרף הנזק הממוני שהוכח בסך 254.80 ₪. דהיינו סך הפיצוי 6,754.80 ש"ח.

בית משפט השלום בתל אביב - יפו

תא"מ 17-01-49418 בקל איילון נ' המפקח על התעבורה ואח'

על מי חלה חובת פיצוי התובע?

הנתבעת 1:

68. טענת התובע כנגד הנתבעת 1 היא כי התרשלה בהפעלת אמצעי הפיקוח והבקרה על הנתבעת 2 ובשל כך עליה לשאת באחריות לעוולות הנתבעת 2.
- מנגד טענה הנתבעת 1 כי הפעילה את סמכות הפיקוח שלה כנדרש וכי התובע מעולם לא פנה אליו באופן ישיר בתלונות אודות התנהלות הנתבעת 2 או לגבי תקלות בפיקוח מטעמה.
69. הנתבעת 1 לא חלקה על חובתה של הנתבעת 2 לעמוד בתנאי הרישיון שניתן לה ועל חובתה של הנתבעת 2 לשאת בתוצאות הפרת תנאי הרישיון מצדה. אולם לגבי חובתה היא סבורה הנתבעת 1 כי אין להטיל עליה חבות מאחר וביצעה תפקידה כגורם המפקח והמבקר את הנתבעת 2 ללא דופי.
70. מטעם הנתבעת 1 העיד מר ניר משה מנהל תחום תחבורה ציבורית מחוז תל אביב והמרכז. בתצהירו ובעדותו העיד נציג הנתבעת 1 אודות אמצעי הפיקוח והבקרה המופעלים. האחת – בקרה יזומה והשנייה – מערכת תלונות הציבור.
71. נציג הנתבעת 1 העיד כי באופן שוטף מבוצעת דגימה של 10% מהנסיעות בארץ לרבות הנסיעות של הנתבעת 2. לגבי האזור המדובר העיד כי בוצעו מחודש אפריל 2016 ועד עיד אל אדחא בספטמבר, 112 בקורות בקווים הרלבנטיים באשכול השרון 113, 118, 123 ו-13. על פי הנתונים שהועברו אליהם 95.1% מהנסיעות נמצאו תקינות וללא איחור. במידה שהמפעיל לא עומד בתנאי השירות שהנמצאים ברישיון הקו הנתבעת 1 נוקטת אמצעים העומדים לרשותה כגון קנסות על איחורים ובחינת כל פניית ציבור שמגיעה אליה וככל שהיא נמצאת נכונה ננקטת פעולה כנגד המפעיל (בפרוטוקול עמ' 27 ש' 15-32).
72. נציג הנתבעת 1 נשאל האם הובאו לידיעתם תלונות שהוגשו לנתבעת 2 והשיב שאינו מכיר חובה שיש לנתבעת 2 להעביר לנתבעת 1 מידע. כן טען כי הצוות של הנתבעת 2 מיידע את הנתבעת 1 במקרה שמצטברים עומסים או תלונות חריגות. לגבי המקרה הספציפי לא נמצאו תלונות (בפרוטוקול עמ' 28 ש' 13-27 וכן עמ' 32 ש' 8-9).
73. בחקירתו הנגדית העיד התובע כי לא פנה אל הנתבעת 1 בתלונה לגבי הנתבעת 2. התובע גם אישר שהצהרתו שהמפקח על התעבורה לא בדק תלונות שהוגשו כנגד הנתבעת 1 אינה מידיעה אישית (בפרוטוקול עמ' 19 ש' 17-18).
74. לאור עדות נציג הנתבעת 1 אשר לא נסתרה, התובע לא הוכיח כי הנתבעת 1 התרשלה בביצוע הבקרה והפיקוח על הנתבעת 2 ואף לא בהפעלת מערך תלונות הציבור, וזאת לו רק בשל העובדה כי כלל לא פנה אליה. בנסיבות אלה התובע לא הוכיח תביעתו כנגד הנתבעת 1 ועל כן התביעה כנגד הנתבעת 1 נדחת.

בית משפט השלום בתל אביב - יפו

תא"מ 17-01-49418 בקל איילון נ' המפקח על התעבורה ואח'

הנתבעת 2:

75. הנתבעת 2 לא חלקה על חובתה לפצות את התובע ככל שיוכחו מחדליה ונזקיו של התובע. לפיכך ולאור כל האמור לעיל, על הנתבעת 2 לפצות את התובע בגין המחדלים שהוכחו בסכום המפורט בסעיף 67 לעיל.

סיכום:

76. התובע הגיש תביעה לפיצוי על סך 60,005 ש"ח בגין 17 מקרים שבהם הפרה הנתבעת 2 את חובתה והנתבעת 1 את חובת הפיקוח שלה על הנתבעת 2.

מתוך 17 המקרים הוכיח התובע 10 מקרים.

התובע הוכיח נזקים ממוניים מזעריים ביחס לסכום התביעה ולא הצביע על נסיבות המצדיקות חריגה במקרה זה מהיקף הפיצוי הנהוג בתביעות מסוג זו.

77. אשר על כן אני מחייבת את הנתבעת 2 לשלם לתובע סך של 6,754.80 ש"ח והוצאות משפט בסך 1,000 ש"ח.

התביעה כנגד הנתבעת 1 נדחתה. התובע ישלם לנתבעת 1 הוצאות משפט בסך 3,500 ש"ח.

המזכירות תשלח פסק הדין לצדדים.

ניתן היום, ו' אדר תשע"ח, 21 פברואר 2018, בהעדר הצדדים.

שרון הינדה

שרון הינדה, שופטת

בית משפט לתביעות קטנות בתל אביב - יפו

ת"ק 15-11-54922 חליפה נ' קווים תחבורה ציבורית בע"מ

לפני כבוד השופט טל חבקין

התובעת: קרן חליפה

נגד

הנתבעת: קווים תחבורה ציבורית בע"מ

פסק דין

זוהי תביעה על סך של 13,000 ש"ח שעילתה שלוש עשרה הפרות נטענות של חובת הנתבעת – תאגיד המחזיק ברישיון להפעיל שירותי תחבורה ציבורית – לעצור בתחנת אוטובוס ולאסוף נוסעים. התביעה מעוררת את השאלה כלום מוסמך בית המשפט לפסוק פיצוי ללא הוכחת נזק בגין הפרות מהסוג האמור.

העובדות והרקע להליך

1. התובעת, מתמחה במשפטים שעברה זה עתה את בחינות הלשכה, טוענת בכתב התביעה שבין יום 4.6.2015 ליום 3.12.2015 היא תיעדה נהגי אוטובוס בקווים שמפעילה הנתבעת (קווים 245, 451, 457 ו-461) חולפים על פני תחנה מס' 33286, הממוקמת על כביש 44 ומשרתת את תושבי משמר השבעה המבקשים לנסוע לכיוון תל אביב, בלא לעצור ולהעלות נוסעים – שלוש עשרה פעמים לפחות. נטען כי הנתבעת מטעה את צרכני התחבורה הציבורית לסבור שנהגיה יעצרו בתחנה אך הם אינם עושים כן בקביעות; מפרה חובות חקוקות המעוגנות בין היתר בתקנות 385, 401, 434 ו-428 לתקנות התעבורה, התשכ"א-1961, בצו הפיקוח על מצרכים ושירותים (הסעה באוטובוסים ובמוניות), התשל"ד-1974 ובהוראות הרישיון שניתן לה להפעיל שירותי תחבורה ציבורית. גרסת התובעת נתמכת בסרטונים מזמן אמת המתעדים את ההפרות, ובתצלומי סטילס. התובעת מוסיפה כי התנהלות הנתבעת פוגעת באוכלוסיות מוחלשות הנצרכות לשירותי התחבורה הציבורית, ועל כן מן הראוי לפסוק פיצוי גבוה שיתמרץ אותה לשעות להוראות הדין; כי הנתבעת גרמה לה לרדת לשפת הכביש בניסיון לעצור את האוטובוסים שחולפים על פני התחנה, ובכך סיכנה את חייה; גרמה לה עגמות נפש ניכרת ונזקי ממון.

2. הנתבעת טוענת שההפרות לא הוכחו ומתמקדת בארבע מתוכן: ביחס לשתיים נטען כי התובעת לא צילמה את מספר הקו של האוטובוס שלא עצר; ואשר לשתיים אחרות הציגה הנתבעת תיעוד שלפיו האוטובוס עצר בתחנה. מעבר לכך נטען כי הנהגים אינם עוצרים בתחנה מאחר שעצירה

בית משפט לתביעות קטנות בתל אביב - יפו

ת"ק 15-11-54922 חליפה נ' קווים תחבורה ציבורית בע"מ

בה כרוכה בסיכון בטיחותי ניכר; הנתבעת פועלת מול משרד התחבורה לביטול התחנה, אך הדבר טרם עלה בידה; התובעת לא הוכיחה שנגרם לה נזק.

3. להשלמת התמונה יוער כי קודם להגשת התובענה דגן ניהלה התובעת הליך נוסף נגד הנתבעת שנגע אף הוא להפרות חוזרות של החובה לעצור באותה תחנה (ת"ק (תביעות קטנות ת"א) 20113-05-15 חליפה נ' קווים תחבורה ציבורית בע"מ (26.8.2015)). בית משפט זה (כב' השופט ש' מזרחי) קיבל את טענות התובעת במלואן ופסק לה פיצוי בסך של 5,000 ש"ח בגין מספר דומה של הפרות. התובענה שלפניי הוגשה לאחר שהנתבעת לא שינתה את דרכיה.

המסגרת הנורמטיבית

4. תחבורה ציבורית היא שירות חיוני לתושבי המדינה ולאזרחיה. קשה להפריז בחשיבותה. היא נועדה לאפשר לפרטים להגיע ממקום למקום במחיר סביר שלא יכביד עליהם יתר על המידה. היא מנגישה את מרכזי הצריכה והתעסוקה לציבור המתגורר בפריפריה. היא חיונית לפרנסתם של אלה שידם אינה משגת לרכוש רכב פרטי. היא ידידותית לסביבה ומפחיתה את זיהום האוויר. היא מקטינה את העומס בדרכים וחוסכת זמן וכסף לציבור בכללותו. אכן, "יכולתו של אדם להגיע ממקום למקום בפעילות נסבלת עשויה להיות הכרחית לפרנסה, לקיום חיי משפחה תקינים, לניהול חיים חברתיים מלאים. תחבורה ציבורית זמינה היא אינטרס של כלל הציבור [...]; היא צורך למעוטי האמצעים שבתוכו" (בג"ץ 366/03 עמותת מחויבות לשלום וצדק חברתי נ' שר האוצר, פ"ד ס(3) 489, 464 (2005)). מטעמים אלה ואחרים ראוי לעודד את השימוש בתחבורה הציבורית, וכך נוהגת המדינה (ראו למשל בג"ץ 4769/95 מנחם נ' שר התחבורה, פ"ד נז(1) 235, 267 (2002)).

5. כדי שהציבור יוכל להסתמך על התחבורה הציבורית עליה לפעול ביעילות. לשם כך נחקקה חקיקה אסדרתית. החלק השני של פרק ו' לתקנות התעבורה מסדיר את התנאים להפעלת תחבורה ציבורית וקובע, בין היתר, כי שירות נסיעה באוטובוס ציבורי שבו משלם נוסע בעד נסיעתו (הגדרת המונח "שירות" בתקנה 384 לתקנות התעבורה) תיעשה לפי רישיון שנתנה הרשות המוסמכת לפי אותו חלק, ובהתאם לתנאיו (תקנה 385). חלק זה כולל הוראות מספר שמטרתן להבטיח ששירות הנסיעות יהיה יעיל. בכל הנוגע לענייננו, נקבע בין היתר כדלקמן: "בעל רישיון קו יפעיל את השירות שעליו ניתן לו הרישיון באורח תקין, סדיר ורצוף, בצורה המבטיחה נסיעה נוחה ויעילה בהתחשב בצרכי הציבור" (תקנה 399א); "בעל רישיון קו לא יפסיק את ההסעה בקו, אלא אם קיבל לכך היתר מאת הרשות ובהתאם לתנאי ההיתר, או אם הותר הדבר ברשיון ובמידה שהותר" (תקנה 400א); "בעל רישיון לא יתנה לנוסעים כל תנאי בקשר לנסיעה או בדבר אחריותו להם או לחפציהם, זולת תנאים שאושרו

בית משפט לתביעות קטנות בתל אביב - יפו

ת"ק 15-11-54922 חליפה נ' קווים תחבורה ציבורית בע"מ

בכתב ומראש על ידי הרשות או תנאים שנקבעו בפקודה או בתקנות אלה, וכל תנאי שהותנה בניגוד לאמור – בטל" (תקנה 401); "בתחנות שלא צוינו בתחנות מיוחדות, יעצור נהג אוטובוס אם אדם ממתין בתחנה, זולת אם אין באוטובוס מקום פנוי" (תקנה 428(ג)); "נהג או כרטיסן חייבים לאפשר לכל נוסע להיכנס לאוטובוס, לפי האמור להלן, זולת אם אין באוטובוס מקום פנוי או אם נשמר מקום לנוסעים בתחנות אחרות: (1) באוטובוס שסומן 'ישיר' – מתחנת המוצא או מתחנת הביניים שנקבעו לו, עד תחנת הייעוד; (2) באוטובוס שסומן 'מהיר' או 'אקספרס' – מתחנת המוצא ומתחנות הביניים שנקבעו לו, אל תחנת הייעוד ואל תחנות הביניים שצוינו ברשיון הקו; (3) באוטובוס שסומן 'מאסף מוגבל' – לפי האמור בפסקאות (2) ו-(3) כפי שנקבע ברשיון הקו, לגבי כל חלק של הקו; (4) באוטובוס שסומן 'מאסף' – מכל תחנה ואל כל תחנה של קו השירות שלו, שסומן בה כי הוא עוצר בתחנה" (תקנה 430); "נהג וכרטיסן חייבים להסיע כל נוסע המוכן לשלם את שכר הנסיעה, בכפוף לאמור בחלק זה" (תקנה 434(א)).

6. תקנה 385 לתקנות התעבורה קובעת: "לא יסרב בעל רישיון קו או כל מי שפועל מטעמו להסיע מכל תחנה בקו השירות אדם המבקש לנסוע באוטובוס והמוכן לשלם את שכר הנסיעה אלא אם כן אין מקום באוטובוס לנסוע נוסף או אם המקום שמור באופן סביר לנוסעים בתחנות הבאות של הקו". תקנה זו – שהותקנה בשנת 2012 – החליפה את צו הפיקוח על מצרכים ושירותים (הסעה באוטובוסים ובמוניות), התשל"ד-1974 אשר כלל הוראה דומה (סעיף 5(א) לצו). הרישיון של הנתבעת לא הוצג לעיוני, אולם הוא ממילא כפוף לאמור בתקנות התעבורה, שנמצאות במדרג נורמטיבי גבוה ממנו. יותר מסביר להניח שהוא מחייב את הנתבעת לעצור בתחנות הכלולות במסלול הנסיעה של כל קו שהיא מפעילה.

7. האם הפרת החובה לעצור בתחנה מגבשת עוולה של הפרת חובה חקוקה? "חמישה הם [...] יסודותיה הפוזיטיביים של עוולת הפרת חובה חקוקה: חובה המוטלת על המזיק מכוח חיקוק; החיקוק נועד לטובתו או להגנתו של הניזוק; המזיק הפר את החובה המוטלת עליו; ההפרה גרמה לניזוק נזק; הנזק שנגרם הוא מסוג הנזק שאליו נתכוון החיקוק. היסוד הנגטיבי, הקבוע בסעיף 63(א) סיפה, הוא שהחיקוק, לפי פירושו הנכון, לא התכוון לשלול את הסעד בנזיקין" (ע"א 7130/01 סולל בונה בנין ותשתית בע"מ נ' תנעמי, פ"ד נח(1) 1, 13 (2003)). שילוב תקנות 428(ג), 430 ו-434(א) ו-385 לתקנות התעבורה מחיל על הנתבעת חובה לעצור בכל תחנה ותחנה בקו שהיא מפעילה ולאסוף את הנוסעים הממתנים בה, אלא אם כן האוטובוס מלא. הוראות אלו נועדו לטובת הניזוק, ושיקולי מדיניות משפטית מטים את הכף להכיר בעוולה אזרחית בגין הפרת: מן הראוי להעניק לצרכני התחבורה הציבורית סעד כשמופרות חובות המיועדות להגן עליהם ולתמרץ את בעלי הרישיון לקיימן.

בית משפט לתביעות קטנות בתל אביב - יפו

ת"ק 15-11-54922 חליפה נ' קווים תחבורה ציבורית בע"מ

נהג שאינו עוצר בתחנה מפר חובה המוטלת על הנתבעת; הפרה זו גורמת נזק; והנזק הוא מהסוג שאליו נתכוון החיקוק (סעיף 63(ב) לפקודת הנזיקין).

8. הנה כי כן, במקרה שנהג מטעם בעל רישיון להפעיל תחבורה ציבורית אינו עוצר בתחנה ונגרם כתוצאה מכך נזק, הרי שהוא מפר חובה חקוקה, ומעסיקתו אחראית לכך. ברוח זו קבעו בתי המשפט פעמים הרבה כי הפרות אלו ודומותיהן (בעיקר אי-הספקת שירות בהתאם ללוח הזמנים שבעל רישיון מחויב בו) מקימות זכאות לפיצוי בגין הנזק שגרמו (ראו למשל ת"ק (תביעות קטנות י-ם) 3119/07 **מגנצא נ' "אגד" אגודה שיתופית לתחבורה בישראל בע"מ** (29.8.2007); ת"ק (תביעות קטנות י-ם) 2689/07 **כרמלי נ' אגד אגודה שיתופית לתחבורה בישראל בע"מ** (18.12.2007); ת"ק (תביעות קטנות י-ם) 4956/07 **קופלוביץ נ' "אגד" אגודה שיתופית לתחבורה בישראל בע"מ** (13.7.2008); ת"ק (תביעות קטנות ח"י) 1650/08 **אשלג נ' אגד אגודה שיתופית לתחבורה בישראל בע"מ** (23.11.2008); ת"ק (תביעות קטנות טב) 18113-02-09 **אור סיני נ' אגד אגודה שיתופית לתחבורה בישראל בע"מ** (21.7.2009); ת"ק (תביעות קטנות ת"א) 14084-01-09 **שנהב נ' קווים תחבורה ציבורית בע"מ** (23.7.2009); ת"ק (תביעות קטנות י-ם) 27386-03-15 **עמר נ' אפיקים שירותי תחבורה מתקדמים בע"מ** (24.11.2015)). מעבר לכך, דומה שאי-עצירה בתחנה מגבשת גם הפרת חוזה, למצער כלפי מי שמחזיק בכרטיס "חופשי חודשי", אולם אין צורך להכריע בדבר.

9. שאלה שונה היא אם הפרת חובה חקוקה כאמור יכולה להקים זכאות לפיצוי ללא הוכחת נזק. השאלה מתעוררת משום שלא בכל פעם שנהג אינו עוצר בתחנה (או מאחר איחור ניכר) הדבר גורם לנזק ממשי המקים זכאות לפיצוי. במקרים רבים הנזק מתמצה בחוסר נוחות, באי-נעימות ובלחץ הנובעים מאיחור (או מחשש לאחר) למקום שאליו הניזוק ביקש להגיע. אלא שאין לך אדם שאינו מאחר מדי פעם למחוז חפצו מטעמים שאינם קשורים בו. החשש לאחר – למקום העבודה, ללימודים, לבילוי – מקים תחושת אי-נוחות שהיקפה משתנה בהתאם לנסיבות. עם זאת, במקרים רבים מדובר בתחושות שגרתיות שברגיל לא יקימו זכאות לפיצוי בגין נזק לא ממוני. אם לא נאמר כך לא יהיה לדבר סוף. גבולות האחריות של "מזיקים" שגרמו לאיחורים ייפרצו ותביעות מסוג זה יציפו את בתי המשפט. שיקול זה מטה את הכף שלא לעודד תביעות בגין נזק שנגרם מאיחור שגרתני, נזק שהוא עניין של מה בכך שעשוי לבוא בגדרו של סעיף 4 לפקודת הנזיקין. יתר על כן, אף בהנחה שהיה מקום לפסוק פיצוי בגין נזק שנגרם מאיחור שגרתני, הרי שסכום הפיצוי נדרש להיות מידתי ביחס לנזק. פיצוי כזה, ככלל, לא יהיה גבוה (בין לנוכח החובה להקטין את הנזק, בין בשל מגמת הריסון בפסיקת פיצוי בגין נזק כלכלי טהור), והגשת תביעה בגינו – על כל הכרוך בכך – תדיר תהיה בלתי-כדאית משיקולי עלות מול תועלת.

בית משפט לתביעות קטנות בתל אביב - יפו

ת"ק 15-11-54922 חליפה נ' קווים תחבורה ציבורית בע"מ

10. דא עקא, אם ייפסקו בגין הפרות כגון דא פיצויים ראליים – שעל פי רוב יעמדו על סכום נמוך (אם בכלל) – לא יהיה לבעלי הרישיון תמריץ מספיק לקיים את הוראות החוק. תוצאה זו תפגע באינטרס הציבור, אשר יתקשה לסמוך על התחבורה הציבורית. שיקול זה גובר בהינתן שהאוכלוסייה הנזקקת לשירותי התחבורה הציבורית היא מלכתחילה אוכלוסייה חלשה – כזו שאין לה אמצעים להשתמש ברכב פרטי, ושנגישותה הגיאוגרפית ככלל, כמו גם נגישותה לבית המשפט – מוגבלת יותר.

11. על יסוד שיקולים אלה נראה לי שראוי להכיר בסמכות לפסוק פיצוי מרתיע – ללא הוכחת נזק – במקרים שבהם הוכחה הפרה חוזרת ונשנית של חובות המוטלות על בעל רישיון שמטרתן להגן על ציבור המשתמשים בתחבורה הציבורית. ברע"א 9615/05 שמש נ' פוקצ'טה בע"מ (5.7.2006) הכיר בית המשפט העליון (כב' השופט (כתארו אז) א' רובינשטיין) בסמכות דומה. באותו מקרה נדונה השאלה אם ניתן לפסוק פיצוי ללא הוכחת נזק בגין הפרת הוראותיו של החוק להגבלת העישון במקומות ציבוריים, התשמ"ד-1983 (כשמו אז). זהו חוק אסדרתי המטיל על מחזיקים במקומות ציבוריים הגבלות ואיסורים בנושא עישון, אך מותיר את מלאכת אכיפת החוק בידי הרשויות. החוק אינו כולל הוראה הקובעת שהפרתו היא עוולה בניזקין. אף על פי כן קבע בית המשפט העליון שהפרת הוראות החוק מגבשת עוולת הפרת חובה חקוקה לפי סעיף 63(א) לפקודת הנזיקין; ואף הרחיק וקבע שניתן לפסוק פיצוי ללא הוכחת נזק כאכיפה אזרחית. וכך נקבע:

"אכן, הרשויות צריך שיעשו מלאכתן כפי שהטיל עליהן המחוקק בפיקוח ובאכיפה. ואולם, כבדותה ואיטיותה של פעולת הרשויות מצדיקה לפתוח פתח ל'אכיפה אזרחית', כך שהאזרח האכיפתי המבקש לשמור את בריאותו ובריאות הציבור יוכל להשפיע אף הוא לתקנת הרבים. תביעה בעקבות הפרת חובה חקוקה לפי סעיף 63 לפקודת הנזיקין (נוסח חדש) אף היא דרך לכך, בשעה שעניינו בנוזק לאדם, המצטבר והולך. [...] איני סבור, מחד גיסא, כי יש מקום להנחיות 'גורפות' של בית משפט זה באשר לגובה הפיצויים במקרה של הפרתו של חוק הגבלת העישון. [...] בחוקים שבהם ביקש המחוקק לקבוע פיצויים ללא הוכחת נזק, עשה כן מפורשות [...]. אין הוראה דומה בחוק בו עסקינן. קביעת פיצוי כזה היא בחציו של המחוקק. ומאידך גיסא: בנסיבות הקיימות, עם זאת, יקשה מאוד – מטבע הדברים – להוכיח נזק ספציפי מעישון, העשוי להתגבש לאורך שנים רבות. את גרימת הנזק – כנדרש בסעיף 63(א) לפקודת הנזיקין – ניתן רק לשער על דרך 'הסתברות מצטברת'. ברי הוא, כי המבקשת ובא כוחה באים בתביעה בעלת אופי ציבורי יותר מאשר אישי. נתתי אל לבי גם את הקריטריונים שמנה בא כוחה המלומד של המבקשת לפיצוי, כגון מאמצי המחזיק במקום הציבורי למניעת הנזק, מידת הרווח שהופק, דרגת ההפרה, וכדומה. אף כי כאמור דומני ש'הכדור העיקרי' מצוי בתחומו של המחוקק, נראה לי שמשוהפרה חובה חקוקה, ומשהמדובר במשפחה ובה ילדים ואשה בהריון, יש מקום ליתן ביטוי חזק יותר – ולוא גם עדיין במישור הסמלי – לנזק, לשם הרתעת הרבים" (שם, בפסקאות ה(4) ו-6) לפסק הדין).

בית משפט לתביעות קטנות בתל אביב - יפו

ת"ק 15-11-54922 חליפה נ' קווים תחבורה ציבורית בע"מ

12. דברים אלה יפים בשינויים המחויבים לענייננו. כאמור, תדיר שהנזק הממשי – ממוני ולא ממוני גם יחד – שנגרם מהפרת התקנות המחייבות את בעל הרישיון לעצור בכל תחנה ולאסוף נוסעים הוא מינורי, והפיצוי הנגזר ממנו (כשיש מקום לפסוק אותו) – נמוך. אף שבית המשפט מוסמך לפסוק פיצוי בגין נזק לא ממוני שאינו נלווה לנזק פיזי, לגוף או לרכוש (ע"א 243/83 עיריית ירושלים נ' גורדון, פ"ד לט(1) 113, 142-138 (1985)), ככלל פיצוי מסוג זה נפסק במשורה ובסכומים מידתיים ביחס לנזק שנגרם (השוו לת"א (שלום ת"א) 103072/98 רם און נ' סנאורה בע"מ (11.2.2004)). פסיקת פיצוי ריאלי (ונמוך) עלולה להניא תובעים פוטנציאליים מלהגיש תביעות בגינו עקב חוסר כדאיות, ואינה עולה בקנה אחד עם אינטרס הציבור באכיפת הדין בנושא זה (השוו לת"ק (תביעות קטנות ת"א) 52946-09-14 ורקשטל נ' פלאפון תקשורת בע"מ, פסקה 11 (19.4.2015)). השאיפה לתמרץ את ציבור הנפגעים להגיש תביעות בגין הפרות מסוג זה – כאכיפה אזורית – מטה את הכף להכיר בסמכות לפסוק פיצוי ללא הוכחת נזק, פיצוי שתכליתו להרתיע את בעל הרישיון מלהוסיף ולהפר את הדין. אכן, הכרה בסמכות כזו צריך שתעשה במתינות, והיא שמורה למקרים חריגים שבהם קיים יתרון ברור באכיפה אזורית על רקע תת-אכיפה מצד הרשות המבצעת. כזה הוא המקרה שלפנינו.

13. לעניין סכום הפיצוי שייפסק – יש לשקול את מכלול נסיבות העניין ובהן את מספר ההפרות ואת הסיבות להן, את הנזק הממשי שנגרם לתובע, ואת הרצון לתמרץ הגשת תביעות ראויות ויעילות (השוו לרע"א 1954/14 חזני נ' הנגבי, פסקה 10 (4.8.2014)). יצוין כי כשמדובר בהפרות בודדות והתביעה נמצאה מוצדקת, ניתן להגיע לתוצאה דומה באמצעות פסיקת פיצוי ראלי (שאינו גבוה) ולצדו הוצאות משפט בסכום משמעותי שמתמרץ להגיש תביעה, מעין "גמול מיוחד" לתובע ששירת את אינטרס הציבור (דברי בית המשפט העליון (השופט ד' ברק ארז) ברע"א 8190/14 רוזנברג נ' בזק בינלאומי בע"מ, פסקאות 36, 38 (3.6.2015)).

מן הכלל אל הפרט

14. נפתח בעובדות: מבין שלוש עשרה ההפרות שהתובעת טענה שחוותה, עשר הוכחו. בשתיים מההפרות הנטענות – הפרה מס' 2 (מיום 18.6.2015) והפרה מס' 12 (מיום 23.11.2015) – לא צילמה התובעת את מספר הקו. נציגת הנתבעת טענה שיתכן שמדובר באוטובוס שעובר בכביש אך לא אמור לעצור בתחנה. טענה זו אינה נטולת אחיזה, ובהינתן שהסרטונים קצרים ודומה שלא הייתה מניעה להמשיך לצלם את האוטובוס באופן שהיה מאפשר להבחין במספר הקו – אני קובע ששתי הפרות אלו לא הוכחו. שתי הפרות נוספות שנויות במחלוקת – הפרה מס' 7 (מיום 26.10.2016) והפרה מס' 10 (מיום 4.11.2015). לגביהן נטען כי תדפיס ממערכת ה-ISR – המתעדת באמצעות לוויין את מהירות הנסיעה ואת שעת פתיחה וסגירת הדלתות – מעיד על כך שהאוטובוס אכן עצר. עיון בתדפיס שצורף

בית משפט לתביעות קטנות בתל אביב - יפו

ת"ק 15-11-54922 חליפה נ' קווים תחבורה ציבורית בע"מ

מעלה שמהירות הנסיעה של האוטובוס בשעה 51: 8 (השעה שלטענת התובעת הוא עבר ליד התחנה בלא לעצור) עמדה על אפס. לטענת הנתבעת הדבר מוכיח שהאוטובוס עצר בתחנה. אני דוחה את הטענה. עצם העובדה שהאוטובוס האט את מהירות הנסיעה לאפס קמ"ש אינה מעידה בהכרח שהוא עצר בתחנה. יתכן שהאט באמצע הכביש מפאת עומס תנועה. יתר על כן, ביחס לאוטובוס זה (בניגוד לשני), לא צורף תדפיס חיישנים המתעד את פתיחת וסגירת הדלתות. לו היה האוטובוס עוצר ופותח את דלתותיו, סביר להניח שהנתבעת הייתה מצרפת תדפיס המעיד על כך. אי צירופו פועל לחובתה במישור הראייתי. לגבי ההפרה מיום 4.11.2015 – התובעת צילמה את האוטובוס בתצלומי סטילס בשעה 31: 8. הנתבעת מצדה הציגה תדפיס של מיקומו וכן תדפיס חיישנים המעיד שדלתותיו נפתחו בדרך השבעה בשעה 32: 8. תצלומי הסטילס מקשים להבחין במספר הקו, ונתקשיתי להכריע אם שני הצדדים מדברים על אותו הקו. בהקשר זה נותר ספק הפועל לחובת התובעת. במישור העובדתי אפוא, הוכחו עשר הפרות מתוך שלוש עשרה.

15. כעת לפיצוי: לו היה נפסק לתובעת פיצוי בגין הנזק הממשי שנגרם לה (ממוני ולא ממוני גם יחד), הוא היה עומד על סכום נמוך משמעותית מהסכום הנתבע. התובעת טענה לנזק ממון זניח ובגין חלק מההפרות בלבד. היא העידה כי שלוש פעמים לקחה מונית שירות ושילמה כחמישים ש"ח, אך לא הציגה קבלות. מעבר לכך היא טענה לנזק שנגרם מאי-ניצול מלא של כרטיס ה"חופשי חודשי", אך לא הציגה חישוב של הנזק, ואף לא הוכיחה שהחזיקה בכרטיס כזה. הנזק הממוני מגיע אפוא למאות בודדות של שקלים.

16. אשר לנזק לא ממוני – התובעת טענה שאיחורה למקום העבודה והדבר הסב לה אי-נחת ואיים על פרנסתה. כמו כן טענה התובעת כי נאלצה לסכן את חייה כשירדה לכביש בניסיון לעצור את האוטובוס, אך אין חולק כי לא נגרם לה נזק גוף. עם כל ההבנה, אין מדובר בנזק לא ממוני המצדיק כשלעצמו פיצוי גבוה, אם בכלל. איחורים הם חלק משגרת חיינו; התובעת הייתה יכולה לנסוע בקו אחר; מידת האיחורים לא הוכחה; והנזק ככלל נטען בעלמא וללא תימוכין. מעבר לכך, לא כל איחור גורם נזק לא ממוני בר פיצוי.

17. עם זאת, אני סבור שיש מקום לפסוק לתובעת פיצוי ללא הוכחת נזק. השיקולים לעניין פיצוי מסוג זה הם אחרים. מטרתו להרתיע את הנתבעת לבל תפר את החוק, ולתמרץ את התובעת ושכמותה להגיש תובענות יעילות המשרתות את אינטרס הציבור. שיקולים אלה מושכים אל עבר פסיקת פיצוי בסכום משמעותי. הוכח שהנתבעת מפרה את החוק באופן עקבי ושיטתי. זו התובענה השנייה שמנהלת התובעת נגדה באותו עניין, וחובה בפיצוי קודם בסך של 5,000 ש"ח לא גרם לה לתקן את דרכיה.

בית משפט לתביעות קטנות בתל אביב - יפו

ת"ק 15-11-54922 חליפה נ' קווים תחבורה ציבורית בע"מ

18. הנתבעת טוענת שלעתים נהגיה אינם עוצרים בתחנה מחמת סיכון תעבורתי. להוכחת הטענה הציגה הנתבעת מכתב מאת מר יוסי זיסקינד, מומחה לבטיחות וזהירות בדרכים ואחראי הבטיחות הראשי שלה (נ/1). במכתב נטען, בעיקרו של דבר, כי בשעות הבוקר העמוסות נהג שמתקרב לתחנה נדרש לבצע תמרונים בתנועות "זיג זג" חדות ובטוחות נסיעה קצר. כפועל יוצא מתפתחים "שטחים מתים" הרבה מעבר לסביר, המסכנים את ציבור הנהגים. כדי למנוע סיכון של עובדי הדרך, יש מקרים שבהם מעדיף הנהג לוותר על ניסיונות מסוכנים להיכנס לתחנה כאשר נוסעים אינם ממתנינים בה.

19. טענה זו אינה מסייעת לנתבעת משלושה טעמים: ראשית, משום שכל עוד התחנה לא בוטלה ונוסעים ממתנינים בה בציפייה להעלות על אוטובוס, חלה על נהגי הנתבעת חובה לעצור בה ולאסוף אותם ובלבד שהאוטובוס אינו מלא (השוו לע"פ 222/78 "דן" **אגודה שיתופית לתחבורה ציבורית בע"מ נ' מדינת ישראל** (12.2.1979)). מר מוטי ששון, מנהל הסניף הרלוונטי בנתבעת, אישר בעדותו כי במקרה שנהג מחליט לא לעצור בתחנה זו עבירת משמעת (עמ' 6 לפרוטוקול, שורה 2). ככלל אמורים הנהגים לעצור וכך הם גם עושים רוב הזמן. כלומר, הנתבעת יודעת היטב שעל נהגיה לעצור בתחנה אך כנראה לא פועלת מספיק למגר את תופעת ההפרות ואף מכירה בה כלגיטימית בעקיפין. שנית, קצין הבטיחות של הנתבעת לא התייצב לעדות (ומכתבו אינו ערוך כחוות דעת מומחה שמצוין בה כי ידוע לו שהאמור בה הוא בגדר עדות בבית משפט על כל הכרוך בכך. ממילא קצין בטיחות שעובד הנתבעת אינו יכול לשמש "מומחה"). כמו כן, במכתב שהוגש צוין שיש נהגים שמעדיפים לא לעצור בתחנה אם אין בה נוסעים. בענייננו אין חולק כי הנהגים לא עצרו בתחנה על אף שהתובעת המתינה בה. שלישית, מר ששון העיד כי נהגי הנתבעת עוצרים בתחנה 64 פעמים ביום (עמ' 5 שורה 27). שלישית, הנתבעת לא הציגה כל נתון בדבר תאונות שאירעו כתוצאה מהסיכון התעבורתי שנוצר, לשיטתה, מעצירה בתחנה. אם מדובר בסיכון ניכר ומבוסס סביר להניח שהיו כאלו וניתן היה להציג בנקל. אומנם הנתבעת הציגה פניות למשרד התחבורה בניסיון לבטל את התחנה (נספחים 1 ו-2 לכתב ההגנה), אך לא הציגה את תשובתו או את עמדתו בעניין. אם היה מדובר בסיכון כה ניכר, סביר להניח שהנתבעת הייתה יותר אסרטיבית בעניין. סיכומה של נקודה זו: נהגי הנתבעת מחויבים לעצור בתחנה; הם אינם רשאים ליטול דרוור לעצמם ולהחליט שהם אינם עוצרים; ואותו סיכון תעבורתי נטען – לא הוכח.

20. משלא הורתעה הנתבעת מפסק הדין הקודם; ובהינתן שמדובר בהפרות חוזרות ונשנות ללא הצדקה – אני סבור שיש מקום לפסוק לחובת הנתבעת פיצוי משמעותי שישמש גורם מרתיע, ובד בבד יעודד את התובעת ושכמותה להגיש תביעות רצויות מסוג זה שישרתו את ציבור הנוסעים שנפגעו מההתנהלות. סך של 10,000 ש"ח – 1,000 ש"ח בגין כל הפרה שהוכחה, כנדרש בתביעה – נראה לי סכום סביר בנסיבות העניין.

בית משפט לתביעות קטנות בתל אביב - יפו

ת"ק 54922-11-15 חליפה נ' קווים תחבורה ציבורית בע"מ

סוף דבר

21. התביעה מתקבלת בחלקה. הנתבעת תשלם לתובעת סך של 10,000 ש"ח (להיום). כמו כן תישא הנתבעת בהוצאות התובעת בסך של 600 ש"ח. הסכומים ישולמו תוך 30 יום שאם לא כן יישאו הפרשי הצמדה וריבית כחוק מיום פסק הדין ועד התשלום בפועל.

ניתן להגיש בקשת רשות ערעור לבית המשפט המחוזי תוך 15 יום ממועד קבלת פסק הדין.

המוכירות תשלח את פסק הדין לצדדים בדואר רשום עם אישור מסירה.

ניתן היום, י"א באדר ב' התשע"ו, 21 במרץ 2016, בהעדר הצדדים.

טל חבקין, שופט

בית משפט לתביעות קטנות בתל אביב - יפו

ת"ק 17-02-47049 בוסקילה נ' אגד תחבורה ציבורית בע"מ

לפני כבוד השופט עזריה אלקלעי

התובע:

נגד

אגד תחבורה ציבורית בע"מ

הנתבעת:

פסק דין

1. לפניי תביעת התובע לקבלת פיצוי מהנתבעת בסך של 33,400 ₪ בגין נזקים שגרמו לו, לטענתו, עקב המקרים המפורטים בכתב התביעה, בהם אוטובוס מטעם הנתבעת לא עצר כלל בתחנות האוטובוס בהן המתין התובע, או איחר איחור מעל 10 דקות, או שהאוטובוס לא הגיע כלל לתחנה.

טענות התובע

2. התובע זכאי ביטוח לאומי ומשתמש באופן קבוע בתחבורה ציבורית, בקווים של הנתבעת (להלן: "אגד").
3. התובע הגיש תביעתו בגין מספר לא מבוטל של מקרים בהם האוטובוסים של אגד בקווים בהם הוא נוסע לא הגיעו, איחרו מעל 10 דקות או לא עצרו בתחנה בה המתין.
4. התובע פנה לאגד מס' פעמים בעניין זה, אך מרבית תלונותיו סוננו, כדבריו, בכך שנענה כי זמן ההגעה לתחנה הוא זמן משוער בלבד. בגין חלק מתלונותיו פוצה התובע בסכום זניח. מכל מקום, המקרים הללו חזרו ונשנו.
5. התובע מציין כי עקב התנהלות זו של האוטובוסים מטעמה של אגד נגרמו לו נזקים, כאשר נאלץ לרדוף אחרי אוטובוסים שלא עצרו בתחנה וכמעט נדרס, כאשר איחר ליעדים שלו וכן בגין עוגמת הנפש הרבה שנגרמה לו.
6. התובע ציין בתביעתו, כי הוא מגיש תביעה זו בתקווה לפיצוי ולשיפור בשירות של אגד.
7. תביעתו של התובע מכילה פירוט של 18 מקרים בהם קרה אחד מהאירועים המתוארים לעיל, בגינם הוגשה התביעה, דהיינו: האוטובוס לא עצר בתחנה, האוטובוס איחר, האוטובוס לא הגיע כלל.
8. לטענת התובע, לפי החוק, מחובתה של אגד לספק תחבורה ציבורית ראויה, ע"פ לוח זמנים סביר ע"פ תקנות התעבורה.

בית משפט לתביעות קטנות בתל אביב - יפו

ת"ק 47049-02-17 בוסקילה נ' אגד תחבורה ציבורית בע"מ

טענות הנתבעת

9. הנתבעת ציינה בכתב ההגנה מטעמה, כי זמני ההגעה לתחנות הביניים הם זמנים משוערים, שכן אגד אינה יכולה להתחייב להגעת האוטובוס בשעה מדויקת עקב עומסי תנועה, מחסומים, תאונות ועוד אירועים בלתי צפויים, המתרחשים מעת לעת.
10. הנתבעת התייחסה לכל אחד מהאירועים המתוארים בכתב התביעה באופן פרטני וציינה את גרסתה לאירוע הנטען, בהתאם לרישומיה. מתוך 18 המקרים שצוינו בכתב התביעה, ב- 12 מהמקרים, האוטובוסים יצאו בזמן והגיעו לתחנת התובע; ב- 2 מהמקרים, האוטובוסים יצאו בזמן אך היתה סטייה ממסלול הקו, כפי הנראה עקב חסימה של מסלול הקו והאוטובוס נאלץ לבצע עיקוף; ב- 4 מקרים אירועו תקלות וחלו עיכובים.
11. לשיטת הנתבעת, גם אם תתקבלנה טענות התובע לעניין הנזק שנגרם לו, דבר הטעון הוכחה, הרי שהתובע מבקש פיצוי גבוה ביחס לנזק שנגרם לו לכאורה.
12. כן, טענה הנתבעת כי על התובע מוטלת החובה להקטין את הנזק שנגרם לו, והוא אינו זכאי לפיצוי על הפסד שיכול היה למנוע אותו.

דיון והכרעה

13. כפי שפורט לעיל, התביעה שלפניי הוגשה בגין נזקים שנגרמו לתובע, לטענתו, עקב מקרים רבים בהם אוטובוסים של אגד איחרו מעל 10 דקות בהגיעם לתחנה, או שכלל לא עצרו בתחנה או שלא הגיעו כלל.

המסגרת הנורמטיבית

14. תחבורה ציבורית היא שירות חיוני לתושבי המדינה ולאזרחיה. קשה להפריז בחשיבותה. היא נועדה לאפשר לפרטים להגיע ממקום למקום במחיר סביר שלא יכביד עליהם יתר על המידה. היא מגישה את מרכזי הצריכה והתעסוקה לציבור המתגורר בפריפריה. היא חיונית לפרנסתם של אלה שידם אינה משגת לרכוש רכב פרטי. היא ידידותית לסביבה ומפחיתה את זיהום האוויר. היא מקטינה את העומס בדרכים וחוסכת זמן וכסף לציבור בכללותו.
15. בבג"ץ 366/03 עמותת מחויבות לשלום וצדק חברתי נ' שר האוצר, פ"ד ס(3) 489, 464 (2005) נקבע לעניין חשיבותה של התחבורה הציבורית בזו הלשון:

"יכולתו של אדם להגיע ממקום למקום בצלילות נסבלת עשויה להיות הכרחית לפרנסה, לקיום חיי משפחה תקינים, לניהול חיים חברתיים מלאים. תחבורה ציבורית זמינה היא אינטרס של כלל הציבור [...]; היא צורך למעוטי האמצעים שבתוכו".

בית משפט לתביעות קטנות בתל אביב - יפו

ת"ק 17-02-47049 בוסקילה נ' אגד תחבורה ציבורית בע"מ

16. בין היתר מטעמים אלה ראוי לעודד את השימוש בתחבורה הציבורית, וכך נוחגת המדינה (ראו למשל בג"ץ 4769/95 מנחם נ' שר התחבורה, פ"ד נו(1) 235, 267 (2002)).
17. כדי שהציבור יוכל להסתמך על התחבורה הציבורית עליה לפעול ביעילות. לשם כך נחקקה חקיקה אסדרתית. החלק השני של פרק ו' לתקנות התעבורה, תשכ"א-1961 מסדיר את התנאים להפעלת תחבורה ציבורית וקובע, בין היתר, כי שירות נסיעה באוטובוס ציבורי שבו משלם נוסע בעד נסיעתו (הגדרת המונח "שירות" בתקנה 384 לתקנות התעבורה) תיעשה לפי רישיון שנתנה הרשות המוסמכת לפי אותו חלק, ובהתאם לתנאיו (תקנה 385). חלק זה כולל הוראות מספר שמטרתן להבטיח ששירות הנסיעות יהיה יעיל.
18. בכל הנוגע לענייננו, נקבע, בין היתר, כדלקמן:
 - 18.1. "בעל רשיון קו יפעיל את השירות שעליו ניתן לו הרשיון באורח תקין, סדיר ורצוף, בצורה המבטיחה נסיעה נוחה ויעילה בהתחשב בצרכי הציבור" (תקנה 399(א));
 - 18.2. "בעל רשיון קו לא יפסיק את ההסעה בקו, אלא אם קיבל לכך היתר מאת הרשות ובהתאם לתנאי ההיתר, או אם הותר הדבר ברשיון ובמידה שהותר" (תקנה 400(א));
 - 18.3. "בתחנות שלא צוינו כתחנות מיוחדות, יעצור נהג אוטובוס אם אדם ממתין בתחנה, זולת אם אין באוטובוס מקום פנוי" (תקנה 428(ג));
19. שילוב תקנות 428(ג), 430 ו-434(א) ו-385 לתקנות התעבורה מחיל על הנתבעת חובה לעצור בכל תחנה ותחנה בקו שהיא מפעילה ולאסוף את הנוסעים הממתינים בה, אלא אם כן האוטובוס מלא. הוראות אלו נועדו לטובת הניזוק, ושיקולי מדיניות משפטית מטים את הכף להכיר בעוולה אזרחית בגין הפרתן: מן הראוי להעניק לצרכני התחבורה הציבורית סעד כשמופרות חובות המיועדות להגן עליהם ולתמרץ את בעלי הרישיון לקיימן. נהג שאינו עוצר בתחנה מפר חובה המוטלת על הנתבעת; הפרה זו גורמת נזק; והנזק הוא מהסוג שאליו נתכוון החיקוק (סעיף 63(ב) לפקודת הניזוק).
20. הנה כי כן, במקרה שנהג מטעם בעל רישיון להפעיל תחבורה ציבורית אינו עוצר בתחנה ונגרם כתוצאה מכך נזק, הרי שהוא מפר חובה חקוקה, ומעסיקתו אחראית לכך.
21. ברוח זו קבעו בתי המשפט פעמים הרבה כי הפרות אלו ודומותיהן (בעיקר אי-הספקת שירות בהתאם ללוח הזמנים שבעל רישיון מחויב בו) מקימות זכאות לפיצוי בגין הנזק שגרמו.

ראו למשל: ת"ק (תביעות קטנות י-ם) 3119/07 מגנצא נ' "אגד" אגודה שיתופית לתחבורה בישראל בע"מ [פורסם בנבו] (29.8.2007); ת"ק (תביעות קטנות י-ם) 2689/07 כרמלי נ' אגד אגודה שיתופית לתחבורה בישראל בע"מ [פורסם בנבו] (18.12.2007); ת"ק (תביעות קטנות י-ם) 4956/07 קופלוביץ נ' "אגד" אגודה שיתופית לתחבורה בישראל בע"מ [פורסם בנבו] (13.7.2008); ת"ק (תביעות קטנות חי') 1650/08 אשלג נ' אגד אגודה שיתופית לתחבורה בישראל בע"מ [פורסם בנבו] (23.11.2008); ת"ק (תביעות קטנות טב') 18113-02-09 אור סיני נ' אגד

בית משפט לתביעות קטנות בתל אביב - יפו

ת"ק 17-02-47049 בוסקילה נ' אגד תחבורה ציבורית בע"מ

אגודה שיתופית לתחבורה בישראל בע"מ [פורסם בנבו] (21.7.2009); ת"ק (תביעות קטנות ת"א) 14084-01-09 שנהב נ' קווים תחבורה ציבורית בע"מ [פורסם בנבו] (23.7.2009); ת"ק (תביעות קטנות י-ם) 27386-03-15 עמר נ' אפיקים שירותי תחבורה מתקדמים בע"מ [פורסם בנבו] (24.11.2015).

22. שאלה נוספת היא אם הפרת חובה חקוקה כאמור יכולה להקים זכאות לפיצוי ללא הוכחת נזק. השאלה מתעוררת משום שלא בכל פעם שנהג אינו עוצר בתחנה או מאחר איחור ניכר הדבר גורם לנזק ממשי המקיים זכאות לפיצוי. במקרים רבים הנזק מתמצה בחוסר נוחות, באי-נעימות ובלחץ הנובעים מאיחור למקום שאליו הנוסע הניזוק ביקש להגיע.
23. הפסיקה ציינה לא אחת את השיקולים העומדים על כפות המאזניים באופן המענה לשאלה האם יש לפסוק פיצוי אף ללא הוכחת נזק. מחד, פיצוי ריאלי, שעלול להיות נמוך או אף אפסי, יכול למנוע מתובעים להגיש תביעות דומות, אשר ברור שיש אינטרס ציבורי שיוגשו. שנית, פיצוי ריאלי נמוך לא יהווה תמריץ לבעלת הרישיון לעמוד בתנאי הרישיון במלואם. דבר זה יפגע בציבור, שאיכות השירות שיינתן לו תיפגע קשות והציבור יתקשה לסמוך על בעלת הרישיון.
24. על יסוד שיקולים אלה, קבעה הפסיקה, כי ראוי להכיר בסמכות לפסוק פיצוי מרתיע - ללא הוכחת נזק - במקרים שבהם הוכחה הפרה חוזרת ונשנית של חובות המוטלות על בעל רישיון שמטרתן להגן על ציבור המשתמשים בתחבורה הציבורית.
25. ראו לעניין זה ת"ק 15-11-54922 קרן חליפה נ' קווים תחבורה ציבורית בע"מ (פורסם בנבו, מיום 21.3.16, שם נקבע:

"השאירה לתמרץ את ציבור הנפגעים להגיש תביעות בגין הפרות מסוג זה - כאכיפה אזרחית - מטה את הכף להכיר בסמכות לפסוק פיצוי ללא הוכחת נזק, פיצוי שתכליתו להרתיע את בעל הרישיון מלהוסיף ולהפר את הדין. אכן, הכרה בסמכות כזו צריך שתעשה במתינות, והיא שמורה למקרים חריגים שבהם קיים יתרון ברור באכיפה אזרחית על רקע תת-אכיפה מצד הרשות המבצעת. כזה הוא המקרה שלפנינו."

26. באשר לגובה הפיצוי שייפסק, יש לשקול את מכלול נסיבות העניין ובהן את מספר ההפרות ואת הסיבות להן, את הנזק הממשי שנגרם לתובע, ואת הרצון לתמרץ הגשת תביעות ראויות ויעילות.

מו הכלל אל הפרט

27. כאמור, בתביעתו ציין התובע 18 מקרים בהם, לטענתו, התנהלה אגד שלא כדין.
28. מתוך המקרים הללו, 4 מקרים נוגעים ליום 14.2.17 ומתייחסים ל- 4 קווים שונים, שלטענת התובע הגיעו באיחור לתחנתו, בה המתין על מנת לנסוע ליעד פנימי בתוך העיר ת"א.

בית משפט לתביעות קטנות בתל אביב - יפו

ת"ק 17-02-47049 בוסקילה נ' אגד תחבורה ציבורית בע"מ

29. לעניין עמידתה של הנתבעת, כספק שירות תחבורה ציבורית, בזמנים, קבעה הפסיקה כי החובה שחלה על הנתבעת היא לוודא כי האוטובוס יצא במועדו מהתחנה הראשונה של המסלול (ת"ק (י-ם) 13-09-31393 אלכסנדר טנצר נ' אגד אגודה שיתופית לתחבורה לישראל בע"מ (24.2.14); ת"ק (י-ם) 2659/07 כרמלי יצחק נ' אגב אגודה שיתופית לתחבורה לישראל בע"מ (16.12.07)).
30. זמני ההגעה לתחנות השונות במסלול של האוטובוס הם זמנים משוערים, כאשר יש לקחת בחשבון עומסי תנועה, עבודות בכביש, תאונות דרכים ועוד כהנה וכהנה אירועים בלתי צפויים, אשר עלולים לעכב את האוטובוס, במיוחד במטרופולין עמוס וצפוף כמו העיר תל אביב והערים הסובבות אותה.
31. הנתבעת טענה לעניין ארבעת מקרים אלו בכתב ההגנה מטעמה, כי הקווים הללו יצאו במועד למסלולם. התובע לא טען כי קווים אלו לא יצאו במועד (להבדיל מטענתו כי איחרו להגיע לתחנה) וממילא לא הוכיח זאת.
32. ודוק – זמני ההגעה לתחנות השונות אלו זמנים משוערים בלבד, כאשר האיחורים בארבעת המקרים מיום 14.2.17 המוזכרים בכתב התביעה, הם איחורים סבירים, וכאשר ממילא לא הוכח לפניי כי האוטובוסים לא יצאו בזמנם.
33. עוד יוער, כי התובע טען כי ביקש להגיע ליעד פנימי בת"א, כאשר לטענת הנתבעת, שכלל לא נסתרה, קו 20 גם כך אינו מגיע לת"א.
34. זאת ועוד, התובע לא טען וממילא לא הוכיח מה הנזק שנגרם לו במקרים אלו.
35. לפיכך, התביעה בעניין ארבעת מקרים אלו נדחת.
36. בהתייחס למקרה שצוין בתביעה ביחס ליום 12.2.17, ציין התובע כי קו 85 לא יצא כלל מהתחנה לכיוון ת"א. לטענת הנתבעת בכתב ההגנה מטעמה, קו 85 יצא בזמן מתחנת המוצא והגיע למקום התובע בשעה 16:10. עוד ציינה הנתבעת שקו שירות זה כלל אינו מגיע לת"א. ממסמכים שהציגה לפניי הנתבעת במסגרת הדיון (רישומי מחשב מטעמה), עולה כי קו 85 התחיל נסיעתו בשעה 15:10 והגיע לתחנת התובע בשעה 16:10. כך, שטענת התובע נסתרה. יצוין, כי טענתו של התובע כי קו זה לא יצא לכיוון ת"א אינה ברורה, שכן ע"פ מסלולו של הקו הוא אינו אמור להגיע כלל לת"א. התביעה בעניין זה לא הוכחה ועל כן נדחת.
37. בהתייחס למקרה שאירע לטענת התובע ביום 9.2.17, במסגרתו קו 126 לא עצר בתחנה, המשיך בנסיעתו ונגרם לתובע נזק עצום כשאחר ליעדו ונגרמה לו עוגמת נפש. הנתבעת טענה בכתב הגנתה, כי הקו האמור יצא בזמן והגיע למקום התובע בשעה 12:07. הנתבעת לא טענה ולא הוכיחה כי האוטובוס האמור אכן עצר בתחנתו של התובע. כך שטענת התובע בעניין זה לא נסתרה ולא הוכחה ע"י הנתבעת.
38. מקרה נוסף אירע, לטענת התובע, ביום 8.2.17 בו קו 143 איחר בכ- 13 דקות ועל כן, איחר התובע לפסיכולוגית שלו ב- 18 דקות. הנתבעת טענה בכתב ההגנה, כי האוטובוס יצא במועדו והגיע

בית משפט לתביעות קטנות בתל אביב - יפו

ת"ק 17-02-47049 בוסקילה נ' אגד תחבורה ציבורית בע"מ

לתחנת התובע בשעה 15:35, אולם זו לא השעה אליה התייחס התובע בתביעתו. על כן, טענת התובע בעניין זה לא נסתרה. מאידך, התובע כלל לא טען כי האוטובוס לא יצא במועד מתחנת היציאה, מכל מקום, מדובר אף לגירסתו של התובע, באיחור של כ-13 דקות בלבד, איחור שנראה לי סביר בנסיבות ולפיכך אני דוחה את התביעה בגין אירוע זה.

39. לגבי האירוע הנטען לגבי יום 29.1.17, לפיו קו 171 שאמור להגיע בשעה 15:34 ולאחר מכן בשעה 15:48 הגיע רק בשעה 15:54, הרי שטענה זו לא הוכחה, כאשר לפי הנתבעת בכתב ההגנה מטעמה, קו 171 יצא בזמן והגיע לתחנת התובע בשעה 15:35. גם במקרה זה, התובע כלל לא טען כי קו האוטובוס האמור לא יצא בזמן מתחנת המוצא, אלא רק כי איחר. הנתבעת טענה כי הקו החל מסלולו בזמן ואף הגיע במועד לתחנת התובע. התובע לא הצליח להוכיח את תביעתו בעניין זה ועל כן נדחת.

40. באשר לתביעותיו של התובע ביחס לימים 19.1.17 (קו 201), 18.1.17 (קו 2), 4.1.17 (קו 171), לגביהם טען התובע כי קווים אלו במועדים אלו הגיעו באיחור ניכר או לא הגיעו כלל, הנתבעת בכתב ההגנה מטעמה ציינה לגבי כל אחד מהם כי "בקו שירות זה אירעה תקלה וחלו עיכובים". הנתבעת לא הכחישה טענות התובע, לא ציינה כי הקווים יצאו בזמן וכדומה. לפיכך, אני מקבל את תביעות התובע באשר לשלושת אירועים אלו.

41. שני אירועים נוספים שציין התובע בתביעתו, האחד ביום 1.1.17 לגבי קו 11, השני ביום 7.12.16 לגבי קו 2. לטענת התובע, שני הקווים הללו במועדים האמורים לא הגיעו וגרמו לתובע עיכובים רבים. הנתבעת ציינה לגבי שני הקווים הללו, כי כל אחד מהם יצא בזמן והגיע לתחנת התובע בזמנים המוקדמים לזמנים שציין התובע. גם ביחס למקרים אלו, התובע כלל לא טען כי האוטובוסים לא יצאו במועד מתחנת המוצא. מעבר לכך, נראה כי אף לפי הזמנים שציין התובע, הקווים הגיעו במועד לתחנה. מעבר לכך, טענות התובע לא גובו בראיה כלשהי ולא הוכחו. על כן, תביעותיו בעניינים אלו נדחות.

42. לגבי האירוע שצוין בכתב התביעה ביחס ליום 30.11.16 קו 2 שאיחר ב-20 דקות, הנתבעת טענה בכתב ההגנה כי "בקו זה בשעה הרלוונטית אכן היו עיכובים ותקלה". הנתבעת לא טענה כי הקו יצא במועד מתחנת המוצא ו/או כי פעלה כדין. כמו כן, לא הכחישה הנתבעת את טענות התובע בעניין זה. נהפוך הוא. תביעת התובע בעניין זה מתקבלת.

43. ביחס ליום 5.11.16 ציין התובע שני אירועים ביחס לשני קווים (קו 126 וקו 26), אשר לטענתו שניהם לא יצאו כלל. הנתבעת ציינה בכתב ההגנה כי קו 126 של השעה 22:00 ושל השעה 22:30 יצאו במועד (טענת הנתבעת ביחס לקו 126 בשעה 22:30 גובתה אף בתיעוד שהוגש לי במהלך הדיון של רישומי מחשב של הנתבעת), אולם ניתן לראות שקיימת סטייה ממסלול הקו בשתי הנסיעות, כאשר ככל הנראה נחסם מסלול הקו והאוטובוסים נאלצו לבצע עיקוף. כך, ציינה הנתבעת גם ביחס לקו 26, כי קו 26 של השעה 22:45 יצא במועדו, אך היתה סטייה ממסלול הקו ככל הנראה בשל חסימה והאוטובוס נאלץ לבצע עיקוף. אם כן, טענתו של התובע, שממילא לא

בית משפט לתביעות קטנות בתל אביב - יפו

ת"ק 17-02-47049 בוסקילה נ' אגד תחבורה ציבורית בע"מ

גובתה בראייה כלשהי, נסתרה ע"י הנתבעת, אשר טענה לפניי כי קווים אלו יצאו בזמן. כפי שצוין לעיל, זמני ההגעה לתחנות הם זמנים משוערים, כאשר כפי הנראה היתה איזושהי תקלה במסלול האוטובוסים האמורים שאינה תלויה בנתבעת. התביעה בעניין קווים אלו נדחת באשר כפי שצוין לעיל, לא עלה בידי התובע להרים את נטל הראיה.

44. אירוע נוסף הנתבע ע"י התובע הוא ביחס לקו 126 שאמור היה להגיע לתחנתו של התובע ביום 30.9.16 בשעה 11:50 והגיע רק בשעה 12:02 והתובע, לטענתו, איחר ב-28 דקות ליעד שלו. לטענת הנתבעת, קו 126 של השעה 11:20 ושל השעה 11:40 יצאו במועדן והגיעו לתחנת התובע בשעה 11:28 ובשעה 12:02. אם כן, הואיל והקווים יצאו במועדם, הנתבעת פעלה כדין. מעבר לכך, לא ברור האם התובע פעל להקטנת נזקיו, אם לאו, ומכל מקום, לא ברור איך האיחור הנטען של האוטובוס של כ-12 דקות, איחור סביר לכשעצמו, גרם לתובע לאחר ליעדו ב-28 דקות. טענה שממילא לא הוכחה ע"י התובע. תביעה זו נדחת אף היא.

45. האירוע האחרון שנזכר בכתב התביעה הוא ביחס ליום 21.9.16 קו 143 שאמור להגיע לתחנת התובע בשעה 19:08 לא יצא כלל והגיע רק בשעה 19:31 כאשר התובע טען שחיכה בתחנה משעה 18:57. לטענת התובע, נגרם לו נזק שכן הפסיכולוגית ביטלה לו פגישה והוא סבל מדיכאון בשל כך. הנתבעת טענה כי קו 143 של השעה 18:20 יצא במועדו והגיע לתחנת התובע בשעה 19:02. טענת הנתבעת נתמכת אף מרישומי המחשב שלה שהוגשו לעיוני במהלך הדיון. הנה כי כן, האוטובוס יצא במועדו ואף הגיע לתחנת התובע מוקדם מהזמן שציפה לו התובע. מעבר לכך, התובע פעם נוספת לא פעל להקטנת נזקיו ע"י נטילת אמצעי תחבורה אחר. אף לעניין זה חשוב לציין, כי ממילא טענות התובע לא הוכחו, הן לעניין עצם האירוע, הן לעניין הנזקים הנטענים. התביעה בעניין זה נדחת.

46. הנה כי כן, מתוך 18 המקרים בגינם תבע התובע, קיבלתי טענותיו ביחס ל-5 מקרים.

47. גם לגבי חמשת מקרים אלה, לא הוכיח התובע לפניי את נזקיו ולא הוכיח כי פעל להקטנת נזקיו. אולם, כפי שצוין לעיל, רשאי בית המשפט לפסוק פיצוי במקרים אלו אף ללא הוכחת נזק, קל וחומר, כאשר נראה כי התנהלות הנתבעת היא שיטתית וחוזרת על עצמה. לדברים אלו מצטרפים גם מכתבים ממושרד התחבורה, שצירף התובע לתיק, מהם עולה, כי ביחס למספר מקרים עליהם דיווח התובע למשרד התחבורה, המליץ המשרד על הטלת קנס על המפעיל, על אגד. כמו כן, ממכתבים אלו עולה כי ביחס לשני מקרים נוספים עליהם דיווח התובע, החליט משרד התחבורה לנקוט בהליכי אכיפה מנהלית כנגד אגד.

48. לאור כל האמור לעיל - שיקולי ההרתעה בפסיקת הפיצוי ועידוד תובעים פוטנציאליים להגיש תביעות דומות במסגרת אכיפה אזרחית, אי הוכחת הנזקים ע"י התובע וכן האיחורים היחסית מינוריים של הנתבעת במקרים המתוארים בכתב התביעה - אני קובע כי בגין כל מקרה לגביו התביעה התקבלה, תשלם הנתבעת לתובע סך של 1,500 ₪ ובסך הכל 7,500 ₪.

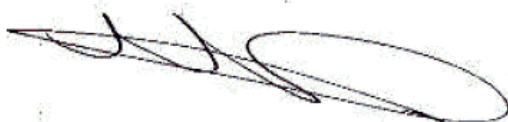
בית משפט לתביעות קטנות בתל אביב - יפו

ת"ק 17-02-47049 בוסקילה נ' אגד תחבורה ציבורית בע"מ

סוף דבר

49. התביעה מתקבלת בחלקה. הנתבעת תשלם לתובע סך של 7,500 ₪. מאחר והתביעה ביחס למרבית המקרים להם טען התובע נדחתה, אינני עושה צו להוצאות. הסכום ישולם בתוך 30 יום שאם לא כן יישאו הפרשי הצמדה וריבית כחוק מיום פסק הדין ועד התשלום בפועל.
50. ניתן להגיש בקשת רשות ערעור לבית המשפט המחוזי תוך 15 יום ממועד קבלת פסק הדין.
51. המזכירות תשלח את פסק הדין לצדדים בדואר רשום עם אישור מסירה.

ניתן היום, ז' אב תשע"ז, 30 יולי 2017, בהעדר הצדדים.

עזריה אלקלעי, שופט

בית משפט לתביעות קטנות בירושלים

ת"ק 15-09-23761 קופרברג ואח' נ' אגד אגודה שיתופית לתחבורה בע"מ

בפני כב' הרשמת הבכירה סיגל אלבו

תובעים

נגד

אגד אגודה שיתופית לתחבורה בע"מ

נתבעת

פסק דין

1 זוהי תביעה לפיצויים בשל איחור ביציאת אוטובוס המופעל על ידי הנתבעת.
2
3

טענות התובעים

- 4
5 1. ביום 16.8.15 בסביבות השעה 17:30 המתינו התובעים, שהינם שני זוג וחמשת
6 ילדיהם, לקו אוטובוס מס' 418 שמפעילה הנתבעת מירושלים לבית שמש בתחנה
7 ברח' ירמיהו-שמגר בירושלים. מטרת נסיעת התובעים הייתה להגיע לחתונה של
8 אחיינה של התובעת 2.
9 2. בהתאם ללוחות הזמנים שמפרסמת הנתבעת, האוטובוס היה אמור לעבור בתחנה
10 בשעה 17:35 בערך. משראו התובעים כי האוטובוס אינו מגיע, בחלוף 7 דקות
11 לאחר המועד המשוער להגעת האוטובוס, התקשרו התובעים למוקד הנתבעת על
12 מנת לברר את מועד הגעתו. נאמר לתובעים כי המוקדנית אינה רואה את
13 האוטובוס במערכת האונליין של הנתבעת, וכי היא מעבירה את העניין לטיפול, וכי
14 על התובעים להתקשר בעוד חמש דקות. בשעה 17:48 התקשר התובע 7 (להלן:
15 "התובע") בשנית ולאחר המתנה של 10 דקות, השיב לו המוקדן כי הוא רואה את
16 האוטובוס עומד בשדרות גולדה מאיר, היא תחנת המוצא של הקו. לטענת התובע,
17 פירושו של דבר שהאוטובוס אשר היה אמור לצאת בשעה 17:30 לא יצא.

בית משפט לתביעות קטנות בירושלים

ת"ק 23761-09-15 קופרברג ואח' נ' אגד אגודה שיתופית לתחבורה בע"מ

3. בלית ברירה, רצו התובעים לתחנה אחרת בה עובר קו 417, ועלו על האוטובוס בשעה 15:18, היינו באיחור של 40 דקות מהמועד בו היו אמורים לעלות לאוטובוס בו ביקשו לנסוע. התובעים מציינים כי מדובר היה ביום שרבי.
 4. בשל העובדה שהנתבעת לא ביצעה את הנסיעה, איחרו התובעים לחתונה והפסידו את "החופה", הוא הטקס החשוב ביותר מבחינתם בהיותם משפחה מקרבת דרגה ראשונה לחתן. בשל כך נגרמה לתובעים ולבני משפחתם עגמת נפש רבה. כמו כן, הגיעו התובעים לחתונה כשהם סחוטים, עייפים ומתוסכלים.
 5. בשיחה שקיים התובע עם נציג הנתבעת ביום 3.9.15, נאמר לו כי האוטובוס אכן יצא רק בשעה 18:00 והגיע לתחנה בשעה 18:20.
 6. התובע פנה בתלונה בכתב לנתבעת וניסה לסיים את הפרשה מחוץ לכותלי בית המשפט, אך פניותיו לא טופלו ברצינות.
 7. התובעים מציינים שאין זו הפעם הראשונה בה הם נפגעים מהתנהלות הנתבעת, כאשר הם מוצאים עצמם ממתונים לאוטובוס שאינו מגיע, או עובר מבלי לעצור בתחנה.
 8. התובעים פנו בעבר בתלונות לנתבעת ולמשרד התחבורה, אך אלה לא זכו להתייחסות רצינית. כך, מקוממות במיוחד תשובת הנתבעת כי אינה יכולה לעמוד בלוחות הזמנים בשל גורמים שאינם בשליטתה, כגון: עומסי תנועה, סגירת צירים ועוד, אך הדבר אינו נכון, שכן במקרה זה האוטובוס פשוט לא יצא והנסיעה לא התבצעה כלל.
 9. התובעים מוסיפים וטוענים כי הואיל ובחלוף 7 דקות לאחר המועד המשווער להגעת האוטובוס, התקשרו למוקד הנתבעת על מנת לברר את מועד הגעתו ונאמר להם כי המוקדנית אינה רואה את האוטובוס והעניין יטופל, הרי שהיה בידי הנתבעת זמן מספיק לתקן את התקלה ולמזער את חומרת האירוע.
 10. התובעים דורשים לפסוק פיצוי בסכום של 2,000 ₪ לכל אחד מהם וכן הוצאות משפט לדוגמא.
- טענות הנתבעת
11. ראשית, טוענת התובעת, כי התובע פנה לראשונה אל מחלקת פניות הציבור של הנתבעת ביום 27.8.15 וקיבל מענה ראשוני עוד באותו היום, ועל-פיו הפנייה הועברה לבדיקה מקיפה מול הגורמים הרלבנטיים. לצורך ביצוע הבדיקה, התבקש התובע להמציא את קבלות הנסיעה הנטענת בקו 417, וכן לאפשר לה לטפל בפנייתו

בית משפט לתביעות קטנות בירושלים

ת"ק 23761-09-15 קופרברג ואח' נ' אגד אגודה שיתופית לתחבורה בע"מ

- משך זמן קצר נוסף מעבר לפרק הזמן של 14 יום, בהתאם לקביעת משרד התחבורה. חרף זאת הוגשה תביעה לפני שחלפו 14 ימי עבודה מיום פניית התובע.
12. הנתבעת טיפלה בפנייתו של התובע באופן יסודי וערכה בדיקה מקיפה על מנת למסור לתובע תשובה עניינית, וזאת עוד בטרם התקבל כתב התביעה אצלה. הנתבעת התנצלה על העיכוב בהגעת האוטובוס והסבירה לתובע שהנהג התעכב בשל מצב התנועה בנסיעה הקודמת. כמו כן, העבירה הנתבעת לידי התובע שובר זיכוי.
13. לעניין העיכוב בהגעת האוטובוס, טוענת הנתבעת, כי עומס תנועה בלתי צפוי שאירע בנסיעתו הקודמת של נהג האוטובוס שיועד לבצע את הנסיעה לה המתינו התובעים, גרם לאיחור ביציאת הנסיעה עד לשעה 17:52. נסיעה נוספת בקו יצאה בשעה 18:00.
14. הנתבעת טוענת כי אין באפשרותה למנוע כליל התרחשויות של תקלות בלתי צפויות בדרכם של האוטובוסים המגיעים אל תחנות המוצא. באותן דקות שבהן היתה צריכה לצאת הנסיעה, לא היה באפשרותה של אגד לשבץ נהג אחר לביצועה, אך נעשה כל מאמץ מצידה להוציא את הנסיעה מוקדם ככל שאפשר.
15. כן טוענת הנתבעת, כי עומסי התנועה שהיו קיימים באזור תחנת המוצא ביום האירוע הנטען היו בגדר אירוע יוצא דופן, ומדובר במצב שלנתבעת לא היתה אפשרות להיערך לקראתו, ואף בדו"ח האיכון של הנסיעה צוינה בשעה 18:00 הודעה כי "הכביש חסום ללא תנועה".
16. הנתבעת טוענת כי נוכח נדירות מקרים אלה, אין לצפות ממנה לדאוג למערך רזרבי שלם של אוטובוסים ונהגים, בשל העלויות הכרוכות בהיערכות מעין זו.
17. הנתבעת מוסיפה וטוענת, כי התובעים בחרו להגיע אל תחנת האוטובוס ממש בשעת יציאת האוטובוס ושעה לפני מועד החופה, כאשר ידוע להם כי הם ממתינים בתחנת ביניים ומועד ההגעה הינו משוער בלבד. אף לו היתה הנסיעה יוצאת בזמן, ספק אם היו התובעים מגיעים בזמן לחופה, בהתחשב בכך שמשך הנסיעה הוא 50 דקות. לפיכך, טוענת הנתבעת לאשם תורם חמור מצד התובעים לאחור.
18. עוד נטען, כי סכום הפיצוי הנדרש הינו מופרז.
- 28
- 29
- דין וחכמה
19. על הנתבעת מוטלת חובה לתת שירותים לציבור הנוסעים על ידה ובכלל זה להקפיד על לוחות הזמנים של יציאת האוטובוסים מתחנות הנסיעה.
- 31

בית משפט לתביעות קטנות בירושלים

ת"ק 15-09-23761 קופרברג ואח' נ' אגד אגודה שיתופית לתחבורה בע"מ

20. על הנתבעת חלה החובה להפעיל שירות סדיר של תחבורה ציבורית כפי שניתן
ללמוד מהוראות **צו הפיקוח על מצרכים ושירותים** (הסעה באוטובוס ובמונית)
תשל"ד – 1974 **ומחוק הפיקוח על מצרכים ושירותים**, תשי"ח – 1957. לפיכך,
על הנתבעת חלה האחריות לתפעל את קווי השירות שברשותה על פי תנאי
הרישיון. על הנתבעת מוטלת האחריות לוודא כי הנהגים יוצאים בזמן ליעדם וכי
אלה יקפידו על מסלולי הנסיעה כפי שנקבעו ופורסמו. במידה ולא עשתה זאת
הנתבעת, תישא באחריות.
21. מתדפיסי האיכון שצירפה הנתבעת לכתב ההגנה עולה אין, כי במקרה זה הנסיעה
בקו 418 אשר היתה אמורה לצאת מתחנת המוצא בשעה 17:30, יצאה באיחור של
כ-20 דקות בשעה 17:49.
22. הנתבעת טוענת כי העיכוב ביציאת הנסיעה נבע בשל עומסי תנועה שגרמו לעיכוב
בנסיעתו הקודמת של נהג האוטובוס שיועד לבצע את הנסיעה לה המתינו
התובעים. גם אם נכונה טענה זו, הרי שבנסיבות העניין אין בכך כדי לפטור את
הנתבעת מאחריותה.
23. כך, איני מקבלת את הטענה כי עומסי תנועה הינם בלתי צפויים ואין באפשרות
הנתבעת למנוע אותם. האירוע נשוא התביעה אירעה במחצית השנייה של חודש
אוגוסט, כאשר ידוע הוא בתקופה זו אנשים רבים בחופשה ועל כן העומס בכבישים
עולה. כך גם מדובר בשעה של היום, בה יש עומס גדול ממילא.
24. בנסיבות אלה, היה על הנתבעת להיערך בהתאם, ולשלוח אוטובוס חלופי במקומו
של האוטובוס אשר היה מיועד לבצע את הנסיעה.
25. על הנתבעת להפנים את העובדה כי זמנו של הציבור הנזקק לשירותיה אינו הפקר,
ועל הנתבעת לעשות כל מאמץ אפשרי על מנת לוודא כי הנסיעות תתבצענה במועדן,
גם אם הדבר כרוך בהקצאת משאבים נוספים.
26. משנוכחה הנתבעת לדעת כי האוטובוס לא יוכל לבצע את הנסיעה בשעה המיועדת,
היה עליה לשלוח אוטובוס חלופי במקומו ולא להניח לנוסעים להמתין בתחנה.
27. לפיכך, זכאים התובעים לפיצוי בגין ביטול הזמן שנגרם להם, הטרחה ועגמת
הנפש.
28. אשר לגובה הפיצוי לו זכאים התובעים, הרי שלעניין זה יש להביא בחשבון את
משך האיחור ביציאת האוטובוס מהתחנה, נסיבות האיחור וכן עגמת הנפש
שנגרמה לתובעים בעקבות האיחור, כאשר במקרה זה מדובר היה בנסיעה
שמטרתה הגעה לחתונה של בן משפחה קרוב. יחד עם זאת, אציין כי אינה מקבלת

בית משפט לתביעות קטנות בירושלים

ת"ק 15-09-23761 קופרברג ואח' נ' אגד אגודה שיתופית לתחבורה בע"מ

- 1 את הטענה כי מדובר בהתנהלות שיטתית של הנתבעת, והעובדה כי מקרים מסוג
2 זה אירעו בעבר אינה מצביעה על התנהלות שיטתית, בהתחשב בכך שהנתבעת
3 מפעילה אלפי נסיעות ביום בכל רחבי הארץ.
- 4 29. לאור מכלול השיקולים שציינתי, ובהתחשב בכך שעל הפיצוי לשקף את מטרות
5 ההרתעה, אך לא מעבר לכך, אני מעמידה את סכום הפיצוי הכולל לכל התובעים
6 על סך של 4,500 ₪. לעניין זה, הבאתי בחשבון את העובדה שחמישה מתוך
7 התובעים הינם ילדי התובעת 1 והתובע 7, ועל כן איני מוצאת מקום להעריך את
8 סכום הפיצוי כאילו מדובר ב-7 תובעים שונים ונפרדים, ולכמת את הפיצוי לכל
9 אחד מן התובעים בנפרד.
- 10 30. לפיכך, אני מחייבת את הנתבעת לשלם לתובעים פיצוי בסכום כולל של 4,500 ₪.
11 כן תישא הנתבעת בהוצאות התובעים בסכום של 1,000 ₪. הסכומים ישולמו בתוך
12 30 יום.
- 13
14
15
16 פסק הדין ניתן לערעור ברשות בלבד. בקשת רשות ערעור ניתן להגיש לבית המשפט המחוזי,
17 בתוך 15 יום.
- 18
19
20
21
22 ניתן היום, ח' אדר א' תשע"ו, 17 פברואר 2016, בהעדר הצדדים.
- 23

סיגל אלבו, רשמת בכירה

בית משפט לתביעות קטנות בירושלים

ת"ק 23761-09-15 קופרברג ואח' נ' אגד אגודה שיתופית לתחבורה בע"מ

- 1
- 2
- 3

בית משפט לתביעות קטנות בבית שמש

ת"ק 18765-11-23 וולף נ' בית שמש אקספרס בע"מ

תיק חיצוני:

לפני כבוד הרשמת בכירה ריבי לב אוחיון

תובעים

נגד

בית שמש אקספרס בע"מ

נתבעים

העתק החלטה מפרוטוקול שניתנה בבית משפט מיום 16 מאי 2024, ח' אייר תשפ"ד

1
2
3
4
5
6
7
8
9
10
11
12
13
14
15
16
17
18
19
20
21
22
23
24

פסק דין

שמיעת הצדדים לפני הושלמה זה עתה.

המדובר בתביעה לפיצוי בסך 36,400 ₪.

התובעת טוענת כי ביום 29.5.23 כשעלתה על אוטובוס של הנתבעת, קו 680 מתחנת גבעת שמואל לכיוון העיר בית שמש, רכשה כרטיס נסיעה באמצעות היישומון moovit, וקיבלה אישור נסיעה.

בשלב מסוים עלה מבקר כרטיסים לאוטובוס (להלן: המבקר), בדק את כרטיס הנסיעה של התובעת ואמר לה כי נראה שלא שילמה בעד הנסיעה, וכי עליה לרכוש כרטיס חדש.

**** בכל מקרה, הנוסח המחייב הוא זה שבהחלטה החתומה על ידי השופט

בית משפט לתביעות קטנות בבית שמש

ת"ק 18765-11-23 וולף נ' בית שמש אקספרס בע"מ

תיק חיצוני:

1 התובעת טוענת כי סירבה לשלם פעם נוספת, מאחר שכבר שילמה עבור הנסיעה. או אז החלה
2 המבקר לצעוק בוולגריות ולאיים על התובעת, כי אם לא תרכוש כרטיס נוסף, ירשום לה קנס.
3
4
5
6 התובעת לקתה בהתקף חרדה והחלה לבכות אל מול התנהגותו הבריונית של המבקר, ותוך כדי
7 הדברים התקשרה אל אמה כדי לשאול מה לעשות. כן טוענת התובעת כי היתה כלואה בתוך
8 האוטובוס, תחת איומי המבקר, ללא אפשרות להימלט.
9
10
11
12 בשלב מסוים, בתחנת קישון/נחל שורק, הורה המבקש לנהג לעצור את האוטובוס וכאשר הנהג
13 פתח את הדלת הורה לו המבקר לסגור אותה, ע"מ למנוע מהתובעת לצאת מהאוטובוס.
14
15
16
17 בתחנת נהר הירקון/נחל לוז, עצר הנהג את האוטובוס והתובעת הצליחה להימלט כאשר עד אז
18 הוסיף המבקר לצעוק ולאיים על התובעת ללא הרף.
19
20
21
22 התובעת טוענת כי מעבר לנזק האישי שנגרם לה, מבקר הכרטיסים עבר עבירות חמורות של
23 סחיטה באיומים, איומים וכליאת שווא.
24
25
26
27 לכן עותרת התובעת לפיצוי כספי.
28
29
30
31 הנתבעת מכחישה את טענות התובעת וטוענת כי ערכה בירור מקיף של פרטי המקרה.
32
33

**** בכל מקרה, הנוסח המחייב הוא זה שבהחלטה החתומה על ידי השופט

בית משפט לתביעות קטנות בבית שמש

ת"ק 18765-11-23 וולף נ' בית שמש אקספרס בע"מ

תיק חיצוני:

- 1
- 2 לטענת הנתבעת, הפקח מטעמה עלה לאוטובוס במטרה לבצע תפקידו ולוודא שנוסעי האוטובוס
- 3 שילמו עבור הנסיעה.
- 4
- 5 מבדיקה שביצע המבקר עלה כי לא בוצע חיוב/תיקוף של כרטיס נסיעה של התובעת, ומשמעות
- 6 הדברים כי היא לא שילמה עבור הנסיעה, ולכן מכוח תפקידו ביקש ממנה לשלם.
- 7
- 8
- 9
- 10 הנתבעת טוענת גם כי בשלב מסוים ותוך כדי השיח בין התובעת למבקר, עצר הנהג את האוטובוס
- 11 כדי להוריד נוסעים ואח"כ המשיך בנסיעה, מה שמפריך את טענת התובעת כאילו המבקר הורה
- 12 לנהג לעצור את האוטובוס, לפתוח את הדלת ואז לסגור אותה, מבלי לאפשר לתובעת להימלט
- 13 וטענה כי אין סיבה שיריה לנהג לעצור אם ממילא הוא לא מתכוון לאפשר לתובעת לרדת
- 14 מהאוטובוס.
- 15
- 16
- 17
- 18 הנתבעת מכחישה את הטענות לפיהן המבקר מטעמה הרים את קולו וצעק בוולגריות וכן מכחישה
- 19 את טענות התובעת כי הוא מנע ממנה לצאת את האוטובוס, איים עליה או כלא אותה.
- 20
- 21
- 22
- 23 הנתבעת ביקשה לדחות את התביעה.
- 24
- 25
- 26
- 27 היום התקיים דיון בפניי, אליו הופיעו הצדדים וכן מבקר הכרטיסים של הנתבעת.
- 28
- 29
- 30
- 31 בדיון ציינה הנתבעת כי אין בפיה טענה שהתובעת לא שילמה עבור הנסיעה אלא שכפי הנראה היא
- 32 שילמה עלות עבור נסיעה שהטווח שלה קצר יותר, ולכן נראה היה במסופון, שהיא לא שילמה
- 33 עבור הנסיעה.

**** בכל מקרה, הנוסח המחייב הוא זה שבהחלטה החתומה על ידי השופט

בית משפט לתביעות קטנות בבית שמש

ת"ק 18765-11-23 וולף נ' בית שמש אקספרס בע"מ

תיק חיצוני:

1
2
3
4 בשלב זה של הדברים נבצר מהתובעת לבדוק את טענת הנתבעת, אולם בכל מקרה היא עמדה על
5 טענתה כי שילמה עבור הנסיעה, לפי האפשרויות שביישומון.
6
7
8
9 במצב דברים בו הוצג ע"י התובעת אישור עבור הנסיעה, והנתבעת עצמה מאשרת כי אין טענה של
10 היעדר תשלום, ולכל היותר טענתה כי מדובר בתשלום חסר, הטענה של הנתבעת בכתב הגנתה כי
11 התובעת לא שילמה עבור הנסיעה, נדחית.
12
13
14
15 הנתבעת גם לא הציגה אישור המוכיח כי התובעת שילמה בחסר.
16
17
18
19 כפי הנראה בפועל מכשיר הסריקה של המבקר הראה משום מה, כי התשלום של התובעת לא בוצע
20 ולכן הוא ביקש ממנה לשלם שוב. אינני סבורה כי המבקר נטפל אל התובעת, והתעקש כי תשלם
21 פעם שנייה, על אף שסבר כי היא שילמה. יותר מסתבר כי בשל תקלה של מכשיר הסריקה עלה כי
22 התובעת לא שילמה עבור הנסיעה.
23
24
25
26 מכל מקום, יש להידרש להיפתחות הדברים מאותו הרגע ואילך.
27
28
29
30 התובעת טוענת כי המבקר "כלא" אותה באוטובוס ומנע ממנה לרדת, עד שהצליחה להימלט. כן
31 טענה התובעת בדיון היום כי המבקר הורה לנהג האוטובוס לעצור בתחנה, ואז הנהג פתח את
32 דלתות האוטובוס אלא שאז הורה לו המפקח לסגור את הדלתות כדי למנוע מהתובעת לצאת.
33

**** בכל מקרה, הנוסח המחייב הוא זה שבהחלטה החתומה על ידי השופט

בית משפט לתביעות קטנות בבית שמש

ת"ק 18765-11-23 וולף נ' בית שמש אקספרס בע"מ

תיק חיצוני:

- 1
- 2
- 3 אף אחד מהצדדים לא ביקש לזמן את נהג האוטובוס לעדות ולכן אין לפני עדות תומכת נוספת
- 4 במי מגרסאות הצדדים.
- 5
- 6
- 7
- 8 לא הובא טעם מצד התובעת לכך שלכאורה הורה המפקח לנהג האוטובוס לעצור בצד ואז הורה לו
- 9 לסגור את הדלתות ולחדש את הנסיעה, קרי לשם מה נדרשו ההוראות הללו, אם מלכתחילה
- 10 לטענתה לא התכוון המפקח לאפשר לה לצאת מהאוטובוס.
- 11
- 12
- 13
- 14 גם בהקלטות שהושמעו לי היום, בזמן אמת וכאשר התובעת התקשרה בוכה אל אמה, היא לא
- 15 טענה כי המפקח מונע ממנה לרדת, אלא הסבירה כי הוא מבקש ממנה תשלום נוסף, ואומר שלא
- 16 שילמה עבור הנסיעה, למרות ששילמה עליה.
- 17
- 18
- 19
- 20 מסרטון שצילמה התובעת בעת שירדה מהאוטובוס לא נראה שהיא נמלטת או בורחת מן
- 21 האוטובוס ונראה כי היא יוצאת באופן "חלק", ללא מניעות או עכבות. גם לא נשמעות צעקות של
- 22 המפקח ברקע.
- 23
- 24
- 25
- 26 המפקח טוען כי לא מנע מהתובעת לרדת ובסופו של דבר היא ירדה בתחנת היעד שלה.
- 27
- 28
- 29
- 30 כן טוען המפקח כי אין לו כל סמכות או זכות לעכב נוסע, גם אם אינו משלם, ולכל היותר הוא
- 31 רשאי לרשום דו"ח, וכך הוא ביקש לעשות במקרה של התובעת.
- 32
- 33

**** בכל מקרה, הנוסח המחייב הוא זה שבהחלטה החתומה על ידי השופט

בית משפט לתביעות קטנות בבית שמש

ת"ק 18765-11-23 וולף נ' בית שמש אקספרס בע"מ

תיק חיצוני:

- 1
- 2 בנוסף טוען המפקח כי בעקבות אופן התפתחות האירוע בינו ובין התובעת, התקשר אל האחראי
- 3 שלו, אשר הורה לו בנסיבות העניין, לוותר על התשלום ולאפשר לתובעת לרדת ללא תשלום.
- 4
- 5
- 6
- 7 התובעת לא טענה בכתב התביעה / במכתב ההתראה לנתבעת כי נאלצה לרדת מהאוטובוס בתחנה
- 8 מוקדמת לתחנת היעד שלה.
- 9
- 10
- 11
- 12 בדיון היום טען המבקש מס' פעמים כי התובעת ירדה בתחנת היעד שלה ברחוב ירקון והתובעת לא
- 13 הכחישה את הדברים, כלומר התובעת המתינה מבחירה באוטובוס ולא ירדה קודם לכן, וכן גם
- 14 לא נכלאה וירדה לאחר תחנת היעד שלה.
- 15
- 16
- 17
- 18 המבקש העיד היום כי לאחר שיחה עם האחראי שלו הוא "שחרר" מבלי להוסיף הסבר, כאשר
- 19 מנסיבות העניין במצטבר עולה כי הכוונה היתה לשחרר מחובת התשלום הנוסף: "שאלתי איפה
- 20 היא יורדת. היא אמרה בירקון שם זה היתה תחנה של הבית שלה. אחרי שיחה עם המנהל שלי
- 21 בזמן אמת, לשאול מה אני עושה, הוא אמר, תשחרר. היא הגיעה לתחנה של הבית בירקון תחנה
- 22 שניה מעבר לכיכר שם פניתי את הדרך לא כלאיתי אותה. הוא אמר לי תשחרר ושחררתי.
- 23
- 24 לשאלת בית המשפט, לא היה שלב שהיא רצתה לרדת בתחנה ואמרתי לה שהיא לא יורדת.
- 25
- 26 לשאלת בית המשפט, לא היה שלב שהיא ביקשה לרדת אבל לא הסכמתי כי היא לא שילמה- אני
- 27 משיב- אני יכול לתת לה דוח ולא לעכב אותה מלרדת מהאוטובוס.
- 28
- 29 לשאלת בית המשפט, אני בכלל לא פניתי לנהג ולא דיברתי איתו. הוא פתח את הדלת כמו שהיא
- 30 אמרה כי הוא חשב שמישהו רוצה לרדת.
- 31
- 32 לשאלת בית המשפט, היה שלב שהנהג פתח את הדלת אבל התובעת לא ירדה? משיב- זה היה שלב
- 33 לפני שהיא צריכה לרדת כי היא אמרה לי בירקון מהתחלה. היא רצתה לרדת לפני הירקון

**** בכל מקרה, הנוסח המחייב הוא זה שבהחלטה החתומה על ידי השופט

בית משפט לתביעות קטנות בבית שמש

ת"ק 18765-11-23 וולף נ' בית שמש אקספרס בע"מ

תיק חיצוני:

שמאלה."

גם נציג הנתבעת העיד בעניין שיחת הטלפון מהמבקר שהתייעץ איתו בזמן אמת איך לטפל במקרה
והסביר: "לשאלת בית משפט הוא היה צריך לקבל ממני אישור כי הוא התקשר אלי לדעת קודם
כל מה קורה. אם היא תיקפה או לא. ומה לעשות. אני מטפל במקרים האלה, המקרה הזה, איך
שהוא אמר לי שיש מישהי שלא משלמת ורוצה לרדת.. אמרתי לו תשחרר אותה."

אמנם נציג הנתבעת אמר למבקר "לשחרר" את התובעת, אולם במצטבר מלוא הנתונים, ברי כי
לא מדובר בשחרור מהכליאה הנטענת אלא משחרור מהנסיעה ללא דרישת תשלום נוסף. כפי
שהובר לעיל, לא הוכח כי התובעת נכלאה ע"י המבקר. לא באמצעות הקלטת שיחה עם אמה תוך
כדי הוויכוח עם המבקר, ולא באמצעות טענה כי ביקשה לרדת אף קודם לתחנת היעד, אך המבקר
מנע זאת ממנה. התובעת לא ביקשה לזמן את נהג האוטובוס לעדות שיכולה לשפוך אור על
הדברים, ולכאורה לחזק גירסתה כי הוא עצר את האוטובוס אך בהוראת המפקח סגר הדלתות
ולא אפשר לתובעת להימלט, התובעת לא הכחישה כי ירדה בתחנת היעד שלה ממילא וכן לא
טענה בכתב התביעה כי ביקשה לרדת קודם לכן, אך המבקר מנע זאת ממנה. התובעת גם לא
טוענת כי ירדה, על לא עוול בכפה, בתחנה מאוחרת לתחנת היעד שלה.

בנוסף לכך, התובעת לא מכחישה את טענת הנתבעת והמבקר כי בסופו של דבר דרישת התשלום
הנוסף התייתרה ע"י המבקר והוא ויתר על התשלום אותו ביקש.

כמו כן, כאמור לעיל, התובעת נראית בסרטון יורדת מהאוטובוס ללא חשש וכאשר היא מצלמת
את המבקר בעצמה.

**** בכל מקרה, הנוסח המחייב הוא זה שבהחלטה החתומה על ידי השופט

בית משפט לתביעות קטנות בבית שמש

ת"ק 18765-11-23 וולף נ' בית שמש אקספרס בע"מ

תיק חיצוני:

- 1 כל אלו, מפריכים את טענת התובעת לכליאת שווא.
2
3
4
5 לעניין טענות לצעקות ואיומים מצד המבקר – ראשית לא הובהר בדיוק כיצד איים המבקר על
6 התובעת. כמו כן, לא הוכחה טענה לאיומים מצד המבקר.
7
8
9
10 בנוסף, מלכתחילה התובעת לא טענה בשיחת הטלפון לאמה כי המבקר צועק ומאיים עליה, אלא
11 כי הוא דורש תשלום נוסף על-אף ששילמה. באותה שיחה נשמעת אמה של התובעת שואלת אותה
12 האם המבקר צועק עליה.
13
14
15
16 יתכן כי בין התובעת והמבקר התפתח ויכוח, בפרט כאשר התובעת שילמה עבור הנסיעה ואילו
17 המבקר דרש ממנה לשלם פעם נוספת. גם ברקע שיחת הטלפון שהושמעה במעמד הדיון נשמע
18 המבקר צועק מס' דברים בעניין תשלום, אך לא הוכח כי הוא נהג כלפי התובעת בברוטאליות
19 מעבר לכך ומעבר לדרישה לתשלום הנסיעה. מעבר לכך, אין הוכחה נוספת לצעקות.
20
21
22
23 התובעת לא פירטה בכתב תביעתה ממה מורכב סכום התביעה 36,400 ₪ ואילו עוולות מצדיקות
24 פיצוי.
25
26
27
28 ברת"ק (ירושלים) 44022-01-13 וכתל נ' סיטיפס בע"מ נקבע בעניין דומה לענייננו :
29
30
31
32 "12. משבוטלו הקנסות, ביסס המשיב את תביעתו על טענותיו כי הפקחים נהגו עמו
33 "בברוטאליות", וכי "הפקחים הפגינו... אלימות ואטימות ברוטאלית". בגין כך טען לנזקים "בשל

**** בכל מקרה, הנוסח המחייב הוא זה שבהחלטה החתומה על ידי השופט

בית משפט לתביעות קטנות בבית שמש

ת"ק 23-11-18765 וולף נ' בית שמש אקספרס בע"מ

תיק חיצוני:

- 1 הפגיעה בשמו, ביזויו והשפלתו כאמור, ובגין עוגמת הנפש, הסבל והטרדה היתרה שנגרמה לו".
- 2 אלא שבעת הדיון שנתקיים בבית המשפט לא חזר המשיב על טענותיו אלה, ולא הוכיח כי הושפל
- 3 או בוזה מעבר לעצם מתן הדו"חות. גם פסק הדין שניתן איננו מבוסס על טענות אלה. למותר
- 4 לציין כי דו"ח על אי תיקוף כרטיס, שניתן כדין, איננו יכול, כשלעצמו, להקים עילה לפיצוי בגין
- 5 נזק לא ממוני. גם אם נגרמה למשיב עוגמת נפש בשל מתן הדו"ח, ויתכן שכך הדבר, אין הדבר
- 6 מקים עילת תביעה בת פיצוי."
- 7
- 8
- 9
- 10
- 11
- 12 לנוכח כל האמור זכאית התובעת לפיצוי בגין דרישת התשלום הנוספת, על אף ששילמה בלבד,
- 13 כאשר מרבית התביעה נדחתה.
- 14
- 15
- 16
- 17 בגין דרישת התשלום הנוסף תשלם הנתבעת לתובעת פיצוי של 1,000 ₪.
- 18
- 19
- 20
- 21 מאחר שמרבית התביעה נדחתה איני עושה צו להוצאות.
- 22
- 23
- 24
- 25 ניתן להגיש בקשת רשות ערעור על פסק דין זה לבית המשפט המחוזי, בתוך 15 ימים ממועד
- 26 קבלתו.
- 27
- 28
- 29
- 30
- 31
- 32

**** בכל מקרה, הנוסח המחייב הוא זה שבהחלטה החתומה על ידי השופט

בית משפט לתביעות קטנות בטבריה

ת"ק 32791-12-23 שטיין נ' סופרבוס

תיק חיצוני:

לפני כבוד השופט מוהנד חלאילה

תובעים

נגד

חברת סופרבוס

נתבעים

העתק החלטה מפרוטוקול שניתנה בבית משפט מיום 04 יוני 2024, כ"ז אייר תשפ"ד

פסק דין

לאחר ששמעתי ברוב קשב את הצדדים באתי למסקנה שלתובעת מגיע פיצוי הולם בגין הנזק שנגרם לה עקב האירוע מושא התביעה כאשר המתנה בשעת לילה להגעתו של אוטובוס הנתבעת האחרון באותו קו ולאחר שהאוטובוס חלף ליד התחנה ולא עצר מצאה את עצמה בצומת גהה בשעת לילה מאוחרת במצב לא נעים ואף עם תחושה של פחד וחוסר אונים.

אין צורך להכביר במילים על חשיבות התחבורה הציבורית לשכבות החלשות אשר ידן אינן משגת לרכישת רכב פרטי לצורך התניידות והפסיקה בעניין זה ברורה, אף המחוקק מתייחס בחומרה לנושא של שמירה על מועדים מדויקים בתחנות אוטובוסים כאשר הדבר מפוקח באמצעות הלוויין ומשרד התחבורה נוהג אף להטיל קנסות בגין הפרות בתחום זה.

התובעת מבקשת פיצוי הן בגין נזק לא ממוני שנגרם לה והן בגין הוצאות מוניות ותמלולים. אני מאשר פיצוי בסך של 485 ₪ בגין נסיעה במונית לפי קבלה שהוגשה. כעמו כן, הוגשו קבלות על תמלולים בסך 350 ₪ ו- 560 ₪.

**** בכל מקרה, הנוסח המחייב הוא זה שבהחלטה החתומה על ידי השופט

בית משפט לתביעות קטנות בטבריה

ת"ק 32791-12-23 שטיין נ' סופרבוס

תיק חיצוני:

1
2
3 לאחר שמעתי את התובעת שוכנעתי אל נכון שהתובעת לא הייתה נדרשת בביצוע תמלולים
4 אלמלא הרגישה שהנתבעת מנסה להכחיש את הדברים שהיו ועל כן אני מאשר פיצוי גם בגין
5 התמלולים. אשר לפיצוי לנזק הלא ממוני אני לוקח בחשבון הן את העובדה שמדובר באישה חולה,
6 הן את העובדה שהיא נקלעה למצב הקשה הנ"ל בשעת לילה מאוחרת והן העובדה שמדובר
7 במחלף, במקום מרוחק מעיר מגוריה.
8
9
10
11 על כן אני מקבל את התביעה באופן חלקי ומחייב את הנתבעת לשלם לתובעת סך של 2,000 ₪ בגין
12 נזק לא ממוני, סך של 485 ₪ בגין נסיעה במונית וסך של 910 ₪ בגין תמלולים. סך הכל 3,395 ₪.
13 כמו כן תשלם הנתבעת לתובעת הוצאות משפט בסך של 1,000 ₪.
14
15
16
17

**** בכל מקרה, הנוסח המחייב הוא זה שבהחלטה החתומה על ידי השופט

בית משפט לתביעות קטנות בנתניה

ת"ק 23-11-54124 קקון נ' מטרופולין - תחבורה ציבורית בע"מ

תיק חיצוני:

לפני כבוד הרשם בכיר חילמי חג'וג

תובעים

נגד

מטרופולין - תחבורה ציבורית בע"מ

נתבעים

העתק החלטה מפרוטוקול שניתנה בבית משפט מיום 02 יוני 2024, כ"ה אייר תשפ"ד

פסק דין

לפני תביעה כספית שהגיש התובע כנגד הנתבעת לחייב בתשלום הסך של 30,000 ש"ח, בטענה כי אוטובוס הנתבעת נוהג באופן קבוע לאחר. התובע טוען כי עקב האיחורים נגרם לו נזק והוא פוטר מ-3 מקומות עבודה. התובע טוען כי קו מס' 612 תמיד מאחר דבר שגרם לו נזק ועוגמת נפש.

מנגד, הנתבעת טוענת כי התובע לא הוכיח כי המתין בתחנה במועדים הרלוונטיים לכתב התביעה. הנתבעת טוענת כי ביחס לחלק ממה שציין התובע נחסם כביש 4 למשך 6 שעות בשל שטפונות ומזג אוויר סוער.

הנתבעת טוענת כי אין מדובר במחדל של הנתבעת אלא במקרה נקודתי שלנתבעת אין שליטה. מדובר בתביעה מנופחת, חסרת אחיזה במציאות ולכן הנתבעת מבקשת לדחות את התביעה.

לאחר ששקלתי את טענות שני הצדדים ושמעתי דבריהם בדיון היום, אני מחליט כדלקמן:

**** בכל מקרה, הנוסח המחייב הוא זה שבהחלטה החתומה על ידי השופט

בית משפט לתביעות קטנות בנתניה

ת"ק 54124-11-23 קקון נ' מטרופולין - תחבורה ציבורית בע"מ

תיק חיצוני:

1
2
3
4
5
6
7
8
9
10
11
12
13
14
15
16
17
18
19
20
21
22

מעדויות הצדדים התרשמתי כי אכן היה איחור בנסיעה הנטענת נשוא כתב התביעה וכי נגרמה לתובע עוגמת נפש וטרטור כתוצאה מהעיכוב. יחד עם זאת, בהתחשב בנסיבות שהביאו לעיכוב, כפי שפורט בכתב ההגנה ובדיון היום, ובהתחשב בכך שהתובע לא הוכיח את נזקיו באסמכתאות, במיוחד לגבי הפיטורין הנטענים, אני מחייב את הנתבעת לשלם לתובע סכום כולל של 1,000 ₪ שישולמו תוך 30 יום מהיום.

מעבר לאמור אציין כי התובע לא הוכיח טענותיו בקשר לאיחורים אחרים.

ניתן לבקש רשות ערעור מכב' בית המשפט המחוזי מרכז בתוך 15 יום.

**** בכל מקרה, הנוסח המחייב הוא זה שבהחלטה החתומה על ידי השופט

בית משפט לתביעות קטנות בבאר שבע

ת"ק 6332-12-23 וואלאך נ' מטרופולין - תחבורה ציבורית בע"מ

תיק חיצוני:

לפני כבוד הרשמת בכירה מירב גולדנר

תובעים

נגד

נתבעים

מטרופולין - תחבורה ציבורית בע"מ

העתק החלטה מפרוטוקול שניתנה בבית משפט מיום 21 מאי 2024, י"ג אייר תשפ"ד

פסק דין

לפניי תביעת התובע לפיצוי בסך של 5,000 ₪ בגין 3 אירועים שונים:

ביום 23.05.23 בעת שירד התובע מאוטובוס של הנתבעת, נסגרה הדלת על ידו וכתוצאה מהאמור התנהל שיג ושיח בין הצדדים ביחס לפיצוי שביקש התובע. לטענת התובע, חלק מהמידע כתוצאה מהאירוע האמור הועבר בטעות על ידי הנתבעת לאדם ששמו דומה לשם התובע. אשר על כן, עותר התובע לפיצוי בגין עוגמת נפש על העברת מידע אישי בעניינו לאדם אחר. הנתבעת מודה בטעות שנגמרה על ידה אולם מציינת כי מדובר בטעות אנוש שתוקנה מיד שהתובע פנה אליה. התובע נמנה מזימון לעדות של צד ג', אשר ישפוך אור על המידע המדויק שנמסר לו ביחס לתובע, מספר הפעמים שנמסר לו המידע, ופרטים נוספים אשר יכלו לשפוך אור על האירוע. בנסיבות אלו, מצאתי לנכון לפצות את התובע בפיצוי על הצד הנמוך בסך של 150 ₪.

לטענת התובע, ביום 30.10.23 המתין לקו מספר 3 בתחנת אוטובוס ובחלוף כ-10 ד' לאחר שיצר קשר עם הנתבעת התברר לו שהתחנה בוטלה בשל עבודות בכביש מטעם העירייה. התובע טען כי לא היה שילוט במקום המלמד על ביטול התחנה באופן זמני. הנתבעת מנגד צירפה אסמכתאות לפיהן דבר ביטול התחנה פורסם באתר הרשמי שלה וכן צירפה צילום של מודעה שנתלתה במקום התחנה. התובע הציג לבית המשפט תמונה וסרטון קצרצר שצילם בתחנה על מנת לתמוך טענתו, אולם הסרטון והתמונה אינם משקפים את כל אזור התחנה באופן המאפשר לקבוע שלא הייתה במקום המודעה שצורפה ע"י הנתבעת. אשר על כן אני דוחה את טענת התובע ברכיב זה.

לטענת התובע, ביום 27.11.23 המתין באותה תחנה כשעה, ולאחר המתנה זו התברר לו

**** בכל מקרה, הנוסח המחייב הוא זה שבהחלטה החתומה על ידי השופט

בית משפט לתביעות קטנות בבאר שבע

ת"ק 6332-12-23 וואלאך נ' מטרופולין - תחבורה ציבורית בע"מ

תיק חיצוני:

1 שהאוטובוס לא יגיע בשל עבודות במקום ע"י העיריה. לטענת הנתבעת, העיריה לא עדכנה אותם
2 על סגירת הכביש והדבר התגלה תוך כדי נסיעה. כמו כן, העיד נציג הנתבעת כי אין ברישומי
3 הנתבעת טענות נוספות של לקוחותיה מיום זה. לאחר ששקלתי טענות הצדדים מצאתי כי לא עלה
4 בידי התובע להוכיח עילת תביעה ביחס לאירוע זה, שעה שלא הוכח שהיה על הנתבעת לדעת על
5 העבודות במקום ולכל הפחות ניתן היה לצפות כי התובע ימציא אסמכתא כל שהיא מהעירייה
6 אשר תתמוך בטענתו כי העבודות החלו זמן מה לפני מועד זה וכי היה על הנתבעת לדעת על כך
7 מראש.

10 סוף דבר, הנתבעת תשלם לתובע סך של 150 ₪ תוך 30 יום מהיום.

11 בקשת ערעור לבית המשפט המחוזי ניתן להגיש תוך 15 יום מהיום.

**** בכל מקרה, הנוסח המחייב הוא זה שבהחלטה החתומה על ידי השופט

בית משפט לתביעות קטנות בבאר שבע

ת"ק 24-01-64770 דלגדו נ' אגד חברה לתחבורה בע"מ

לפני כבוד השופט, סגן הנשיא יניב בוקר

התובעת

נגד

אגד חברה לתחבורה בע"מ

הנתבעת

פסק דין

- 1 לפני תביעה קטנה על הסך של 15,000 ₪ בגין כבודת מזוודתה של התובעת, אשר אוחסנה בתא
2 המטען של אוטובוס בקו 470 של הנתבעת, ונעלמה/נפלה/נגנבה במהלך הנסיעה ביום 17.12.2023.
3
4 על פי הנטען בכתב התביעה, כבודת מזוודתה של התובעת הכילה את הציוד הבא: מחשב נייד, שעון
5 חכם של חברת "אפל", כרית אורתופדית, בגדים, הלבשה תחתונה, זוג נעלי ריצה, זוג נעליים
6 נוספות, מדים, ספרי לימוד, חומרי כתיבה והמזוודה עצמה.
7
8 התובעת צירפה לכתב תביעתה אישור על הגשת תלונה למשטרת ישראל; קבלה על רכישת השעון
9 במחיר של 2,219 ₪ מיום 7.4.2022; חשבונית על רכישת המחשב במחיר של 7,590 ₪ מיום
10 4.1.2022; וחשבונית מס על רכישת שתי כריות בעלות כוללת של 454 ₪ מיום 6.12.2018.
11
12 הנתבעת טענה בכתב הגנתה כי התובעת לא הציגה ראיות להימצאותם של החפצים הנטענים על
13 ידה במזוודה בתא המטען של האוטובוס. עוד נטען כי התובעת לא הציגה חוות דעת שמאי לגבי
14 ערכם של החפצים, כמשומשים, והתובעת חישה את ערכם כחדשים מבלי להתחשב בקיזוז הבלאי.
15
16 עוד טענה הנתבעת, כי היא כלל אינה אחראית לאירוע הנטען וכי הסכום הנתבע מופרך ומוגזם.
17
18 ביום 23.6.2024 התייצבו לפניי הצדדים ושמעתי את עדותה וחקירתה הנגדית של התובעת, ואת
19 סיכומי טענות הצדדים.
20

דיון והכרעה

- 22 לאחר ששמעתי את עדותה של התובעת לפניי, הגעתי למסקנה כי גרסתה לא נסתרה וניכר היה
23 שדבריה לגבי השתלשלות האירועים ותכולת המזוודה הם דברי אמת. התובעת העידה כי היא

בית משפט לתביעות קטנות בבאר שבע

ת"ק 24-01-64770 דלגדו נ' אגד חברה לתחבורה בע"מ

- 1 זוכרת היטב שמוזודתה עברה שיקוף בכניסה לתחנה המרכזית בירושלים וכן כי היא זוכרת את
2 פעולת הנחתה בתא המטען של האוטובוס.
3
4 לעניין שאלת אחריותה של הנתבעת למטענה של התובעת, כבר נפסק, לא אחת, כי: **"בכל הנוגע**
5 **לאחריותה למטענם של נוסעיה, הנתבעת הינה בגדר של "שומר שכר" לפי חוק השומרים,**
6 **תשכ"ז-1967 (להלן: חוק השומרים) (לעניין זה ראו גם ת"ק (נתניה) 2596/04 ברעם נ' אגד (פורסם**
7 **בנבו)).** השירות אותו הנתבעת מספקת הינו הובלת נוסעים ביחד עם מטענם האישי, בין היתר
8 בנסיעות בין עירוניות בהן נהוג לשאת מטען כזה. מטען אישי אותו הנוסע לא יכול להעלות עימו
9 לתא הנוסעים מפאת גודלו מאוחסן בתאי המטען של האוטובוס, הנמצאים בהחזקת הנתבעת
10 ומחוץ לשליטתו של הנוסע. **הנתבעת מקבלת תמורה בעד אחסנת המטען בתאים אלה, המגולמת**
11 **במחיר כרטיס הנסיעה. על כן, הנתבעת הינה "שומר שכר" לעניין חוק השומרים, באשר היא**
12 **מחזיקה כדין נכסים של אחרים שלא מכוח בעלות, ומקבלת תמורה בעד החזקה זו.**
13 בהתאם להוראות סעיף 2(ב) לחוק השומרים, אחריותו של "שומר שכר" לנכסים שבשמירתו הינה
14 אחריות כמעט מוחלטת, למעט במקרים בהם האובדן או הנזק לנכס נגרמו עקב התרחשות
15 שהשומר לא יכול היה לחזותה מראש ולא היה ביכולתו למנוע אותה, או כאשר המטרה לשמור על
16 הנכס הייתה טפלה למטרה העיקרית של החזקתו (אזי יחוב "שומר השכר" רק ברמה של
17 רשלנות).". (מתוך ת"ק (אשד" 13163-04-10 **אבי אנג'ל נ' VEOLIA** (5.6.2011) – ההדגשות שלי
18 – י.ב.).
19
20 ראה עוד לעניין זה - ת"ק (תל אביב-יפו) 38253-05-18 **רחל טברסקי נ' אגד אגודה שיתופית**
21 **לתחבורה בישראל בע"מ** ות"ק (רחובות) 32511-03-12 **וונדה אדנה נ' אגד-אגודה שיתופית**
22 **לתחבורה בישראל בע"מ.** אמנם, יש גם דעות אחרות בפסיקת בתי המשפט לתביעות קטנות, אך
23 לטעמי, לאור העובדה כי בצווי פיקוח על מחירי מצרכים ושירותים כגון צו הפיקוח מחירי נסיעה
24 בקווי שירות באוטובוסים ומחירי נסיעה ברכבת מקומית, תשפ"ב-2022, יש אזכור מפורש לכך
25 שמחיר הנסיעה כולל הובלת מטען יד או מוזודה, לא ייתכן חולק שהנתבעת היא שוכר שמר לעניין
26 זה.
27
28 כאן המקום לציין, כי טענות חברות האוטובוסים לגבי הגבלת תקרת הפיצוי במכתב של המפקח
29 הארצי על התעבורה (שלא פורסם מעולם לציבור), כבר נדחו, בשל היות ההגבלה הזו תקנה בת-פועל
30 תחיקתי שאין לה תחולה ללא פרסום (ראה הדיון בת"ק (רח' 32511-03-12 וונדה אדנה נ' אגד-
31 אגודה שיתופית לתחבורה בישראל בע"מ) ולמרות זאת לא ראה לנכון מחוקק המשנה לפרסם תקרת
32 פיצוי, והנתבעת לא טענה שיש תקרה סטטוטורית בדיון לפניי.
33

בית משפט לתביעות קטנות בבאר שבע

ת"ק 24-01-64770 דלגדו נ' אגד חברה לתחבורה בע"מ

- 1 עם זאת, העובדה שאין תקרה אינה פוטרת את התובעת מהוכחת שיעור הנזק שנגרם לה, ואף אינו
- 2 מאיין את טענות הנתבעת, שיש בהן ממש, באשר לצורך לקזז משוויי הציוד, את הבלאי והפחתת
- 3 הערך מעצם היותו ציוד משומש.
- 4
- 5 ההלכה היא כי: "...בכלל, כינון אינה דרך המלך לפיצוי בנזיקין, שם חל הכלל לפיו הפיצוי מיועד
- 6 להשיב את המצב לקדמותו (ר' ע"א 327/80 נעים נ' ברדה פ"ד לו (3) 772, 762 (1982)). השבה כזו
- 7 מעשית בדרך של תשלום בפועל עבור ערך הנכס שאבד בשל מעשה העוולה (זאת בשונה ממקרה
- 8 בו הנכס ניזוק חלקית ולא אבד כליל – שאז מפצים את הניזוק בסכום השווה להוצאותיו בפועל,
- 9 גם אם כתוצאה מהתיקון מצבו של הנכס מושבח (ר' בת.א. (חי') 159/04 סולל בונה נ' מדינת
- 10 ישראל – משרד הבריאות, [פורסם בנבו] פסקה 23 (11.6.2006) (להלן: עניין סולל בונה), ע"א
- 11 273/80, 292/80 משה מדינה נ' שלמה כהן, פ"ד לו (2) 45, 29 (1983)). מכאן, שלמעט מקרים
- 12 שבהם נקבע בדין או בהסכם פיצוי המבוסס על ערכי כינון, יהיה הפיצוי בנזיקין מבוסס על שווי
- 13 הנכס ערב הקריסה או האובדן." (מתוך ת"א (מחוזי י-ם) 207-09-10 דנבר צבעים וציפויים
- 14 ישראל (2002) בע"מ נ' מדינת ישראל משרד לבטחון פנים- רשות ארצית לכבאות (22.10.2017) –
- 15 פורסם בנבו – ההדגשות שלי – י.ב.).
- 16
- 17 שווים של המחשב הנייד, הכרית (התובעת ציינה כרית אחת ולא שתיים כמפורט בחשבונית) והשעון
- 18 ערב האובדן, אינם כשוויים ביום רכישתם – והדברים ברורים.
- 19
- 20 על דרך אומדנא דדיינא, ובהתחשב בזמן הרכישה הקרוב יחסית של המוצרים היקרים יותר, אני
- 21 מפחית 20% משווים בעת הרכישה.
- 22
- 23 לעניין שאר הפריטים שטענה התובעת להם בכתב תביעתה, הרי שלא הובאו על ידה ראיות חיצוניות
- 24 לערכם, ואכן יש קושי טבעי להציג ראיות שלא תמיד נשמרות שכן מדובר בפריטים שלעתים נרכשים
- 25 במזומן (בגדים, ספרים ונעליים) – ואני מעריך על דרך האומדנא את שווים, בעת האובדן, בסך כולל
- 26 של 2,000 ₪.
- 27
- 28 לעניין המזוודה, לא הוצגה ראיה לשוויה, ויש להעריכה על דרך האומדנא בסך של 300 ₪ (שווי
- 29 בעת האובדן).
- 30
- 31 לאור כל האמור לעיל – אני מורה כי הנתבעת תשלם לתובעת את הסכומים הבאים בתוך 30 ימים
- 32 מהיום אחרת ישאו הפרשי הצמדה וריבית פיגורים כחוק:
- 33 א. 8,029 ₪ בגין המחשב הנייד, השעון והכרית;
- 34 ב. 2,000 ₪ בגין הבגדים, הספרים והנעליים;

בית משפט לתביעות קטנות בבאר שבע

ת"ק 64770-01-24 דלגדו נ' אגד חברה לתחבורה בע"מ

1 ג. 300 ₪ בגין המזוודה.
2
3 עוד תשלם הנתבעת לתובעת סך של 1,000 ₪ בגין הוצאות המשפט בצירוף הפרשי הצמדה וריבית
4 כחוק מהיום ועד לתשלום המלא בפועל.
5
6 המזכירות תשלח את פסק הדין לצדדים בדואר רשום.
7
8 ניתן להגיש בקשת רשות ערעור לבית המשפט המחוזי בבאר-שבע בתוך 15 ימים מיום קבלת פסק
9 הדין.
10
11 פסק הדין ניתן בלשכתי, היום, כ"ד סיוון תשפ"ד, 30 יוני 2024, בהעדר הצדדים.
12

יניב בוקר, שופט, סגן הנשיא

13
14

בית משפט לתביעות קטנות בבאר שבע

ת"ק 24-02-42738 דהן נ' מטרופולין - תחבורה ציבורית בע"מ

לפני כבוד השופט, סגן הנשיא יניב בוקר

התובע

נגד

מטרופולין - תחבורה ציבורית בע"מ

הנתבעת

פסק דין

- 1 לפניי תביעה קטנה על הסך של 8,000 ₪ בגין עגמת נפש ונזקים שנגרמו לתובע, לטענתו, בשל
2 איחורים ו/או סירובים של נהגים המועסקים על ידי הנתבעת, בקווי אוטובוס 353 ו- 370 מב"ש
3 לנתיבות ולתל-אביב, בהתאמה.
4
5 לאחר ששמעתי היום לפניי את עדויות התובע ונציג הנתבעת, ועיינתי במסמכים שונים ובהקלטות
6 שהציגו הצדדים בדיון, לרבות מסמך מהמערכת האוטומטית על פתיחת דלתות בקו 353, שהציגה
7 הנתבעת, הגעתי למסקנה כי יש מקום למתן פיצוי חלקי בלבד, על חלק מן האירועים הנטענים על
8 ידי התובע, שלא עלה בידו להראות נזק כספי ממשי, ולפיכך הפיצוי יהיה על ביטול זמן ועגמת נפש
9 בלבד. למעשה, התובע הודה, בהגינותו, בשלהי הדיון, כי הוא עצמאי בעיסוקו ועל אף שה"אחראי"
10 על הדוכנים במקום עבודתו בנתיבות העיר לו על האיחורים, אין הוא יכול לפגוע בהכנסתו או
11 להפחית משכרו בצורה כלשהי.
12
13 התובע ציין בעדותו ארבעה אירועים שונים במועדים הבאים: 29.3.2023, 30.8.2023, 31.8.2023 ו-
14 5.9.2023.
15
16 הנתבעת לא הביאה לעדות את מי מהנהגים באירועים אלה, כי אם רישומים מהמערכת האוטומטית
17 בלבד, ואין בכך די כדי לסתור את עדות התובע שהייתה עדות מרשימה בכנותה, קוהרנטית, סבירה
18 ולא נטתה להפרזות, ואף נתמכה בראיה חיצונית בדמות הקלטת שיחה עם נציג שירות מטעם
19 הנתבעת מספר ימים לאחר האירוע.
20
21 כאן המקום לציין, כי מאחר שהתובע טוען, למשל, כי נהג האוטובוס באחד המקרים אמנם פתח
22 את הדלתות אך אמר לו ולנוסעים נוספים כי האוטובוס לא תקין ואין לעלות עליו, ולאחר מכן נסע
23 מהמקום ללא נוסעים, לא ניתן לסתור את עדותו רק באמצעות רישום פתיחת הדלתות.

בית משפט לתביעות קטנות בבאר שבע

ת"ק 42738-02-24 דהן נ' מטרופולין - תחבורה ציבורית בע"מ

- 1
2 עם זאת, בחלק מהמקרים העיכוב המדובר אינו עולה על מחצית השעה, ולאור הכללים שהותוו
3 בפסיקה לגבי איחור סביר בהתנהלותם של קווי תחבורה ציבורית בשעות עומס, אין מקום לפיצוי
4 בגין כך. ניתן ללמוד זאת מהתחייבות חברות האוטובוסים מול ממשלת ישראל, כי עליהן למצוא
5 פתרון בפרק זמן שלא יעלה על 30 דקות, כולל אוטובוס חלופי (ראה לעניין זה ברת"ק (מחוזי ב"ש)
6 60056-11-16).
- 7
8 לשם ההשוואה - בפסיקת בתי המשפט ברחבי הארץ נעים סכומי הפיצוי בגין איחורים ניכרים או
9 איחורים בשעות הלילה המאוחרות, של נוסעים המלווים בקטינים בין 150 ₪ ל- 850 ₪ לאדם
10 (ראו לדוג': ת"ק (בית שמש) 15946-08-18; ת"ק (באר-שבע) 42033-07-16; ת"ק (באר-שבע)
11 64635-09-16; ת"ק (אשד') 5741-03-18; ת"ק (י-ם) 66484-06-19; ת"ק (באר-שבע) 3784-07-16;
12 ת"ק (ירושלים) 10128-01-23; ורת"ק (מחוזי ב"ש) 60056-11-16).
- 13
14 בענייננו, נראה כי בשני מקרים עלה האיחור על מחצית השעה – והאם המקרים בהם היה סירוב
15 להעלות נוסעים (או נסיעה ללא נוסעים כלל), ובגין מקרים אלה יש לפצות את התובע בסך של
16 200 ₪ על כל מקרה – בגין עגמת נפש וביטול זמן.
- 17
18 **סוף דבר** – לאור כל האמור לעיל, אני מחייב את הנתבעת לשלם לתובע את הסכומים שיפורטו
19 להלן, בתוך 30 ימים מיום קבלת פסק הדין, אחרת ישאו הפרשי הצמדה וריבית פיגורים כחוק
20 מהיום ועד לתשלום המלא בפועל:
- 21 א. 400 ₪ בגין עגמת נפש וביטול זמן – בצירוף הפרשי הצמדה וריבית כחוק מהיום ועד
22 לתשלום המלא בפועל;
- 23 ב. 300 ₪ בגין הוצאות המשפט – בצירוף הפרשי הצמדה וריבית כחוק מהיום ועד
24 לתשלום המלא בפועל.
- 25
26 המזכירות תשלח את פסק הדין לצדדים בדואר רשום.
- 27
28 ניתן להגיש בקשת רשות ערעור לבית המשפט המחוזי בבאר-שבע בתוך 15 ימים מיום קבלת פסק
29 הדין.
- 30
31 פסק הדין ניתן היום, כ"ו סיוון תשפ"ד, 02 יולי 2024, בלשכתי, בהעדר הצדדים.
- 32

בית משפט לתביעות קטנות בבאר שבע

ת"ק 42738-02-24 דהן נ' מטרופולין - תחבורה ציבורית בע"מ

יניב בוקר, שופט, סגן הנשיא

בית משפט לתביעות קטנות בירושלים

ת"ק 50356-10-23 מעט נ' משרד התחבורה/המשרד הראשי ואח'

תיק חיצוני:

לפני כבוד הרשם בכיר שי צרפתי

תובע

נגד

נתבעות

1. מדינת ישראל- משרד התחבורה
2. אגד חברה לתחבורה בע"מ

פסק דין

רקע ועיקר טענות הצדדים:

- 1 בפניי תביעה כספית על סך של 7,500 ₪.
- 2
- 3
- 4 לטענת התובע, ביום 11/6/23 עלה לאוטובוס קו 76.
- 5
- 6 על אף ששילם עבור הנסיעה, מבקר מטעם נתבעת 2 חייב אותו בקנס בסך 100 ₪.
- 7 לאחר שפנה לנתבעת 2 בעניין זה, האחרונה הפנתה אותו לנתבעת 1, שהחליטה לבטל
- 8 את הקנס "לפנים משורת הדין".
- 9 לטענתו, היה על נתבעת 1 לבטל את הקנס כדין, לאור זאת שהוא נקנס שלא כדין,
- 10 וחרף זאת נתבעת 1 סירבה למחוק את המילים "לפנים משורת הדין".
- 11 המפקח מטעם נתבעת 2 הציק לו והשפילו בפרהסיה על לא עוול בכפו אך ורק בשל
- 12 היותו של התובע אדם חרדי, ועל כן יש לחייב את נתבעת 2 בפיצוי ללא הוכחת נזק
- 13 בשל לשון הרע.
- 14 נתבעת 1 לא נענתה לדרישת העיון מאת התובע ופעלה בניגוד לחוק הגנת הפרטיות.
- 15
- 16 לטענת נתבעת 1, דין התביעה להידחות על הסף, בשל היעדר סמכות עניינית, היעדר
- 17 עילה והיעדר יריבות.
- 18

בית משפט לתביעות קטנות בירושלים

ת"ק 50356-10-23 מעט נ' משרד התחבורה/המשרד הראשי ואח'

תיק חיצוני:

1 כמו כן, ככל והתובע לא מסכים עם קביעת הנתבעת 1, היה עליו להגיש עתירה
2 לביהמ"ש המחוזי בשבתו כביהמ"ש לעניינים מנהליים, שהוא הערכאה המוסמכת
3 נגד החלטות של רשות מנהלית, ולא ביהמ"ש לתביעות קטנות.
4 הוא הדין בעניין אי מענה לבקשת העיון לאור סעיף 17 (א) לחוק חופש המידע ובניגוד
5 לסעיף 60 לחוק בתי המשפט שעניינו הסמכות העניינית של ביהמ"ש לתביעות קטנות
6 ובניגוד לפסיקה שצוינה בסעיפים 39 עד 42 לכתב ההגנה.
7
8
9 לטענת נתבעת 2, דין התביעה להידחות על הסף בשל היעדר יריבות והיעדר עילה.
10 לנתבעת 2 אין קשר לטענת התובע לפיה נתבעת 1 הודיעה לו כי הקנס בוטל "לפנים
11 משורת הדין".
12 פקח מטעם נתבעת 2 מצא שהתובע לא תיקף את כרטיס הרב קו שלו.

דיון והכרעה:

17 מהדיון שהתקיים עולה כי נתבעת 2 הטילה קנס על התובע שלא כדין.
18 על נתבעת 2 היה לעדכן את נתבעת 1 שהקנס הוטל על התובע שלא כדין, אולם היא
19 לא פעלה כך וכפועל יוצא נתבעת 1 ציינה את המילים "לפנים משורת הדין"
20 בהחלטתה לבטל את הקנס.
21 לאור זאת שנתבעת 2 לא פעלה כראוי והציגה מצג לא נכון בפני נתבעת 1 שבעטיו צוינו
22 המילים "לפנים משורת הדין" בתשובה שנשלחה לתובע, אני מוצא כי עליה לפצות
23 את התובע בסך של 1,500 ₪.
24 אשר לטענת התובע כלפי נתבעת 2 לפיצוי כספי בשל לשון הרע, אני מחליט לדחות את
25 התביעה לאור זאת שהתובע לא עמד בנטל הראיה ובנטל השכנוע להוכיח את מרכיבי
26 עוולת לשון הרע.
27 התובע לא הציג ראיות ובין היתר לא התייצבו עדים לעניין טענותיו בדבר השפלתו
28 בפרהסיה, כביכול. כידוע, כלל הנקוט בידי בתי המשפט מימים ימימה, שמעמידים
29 בעל דין בחזקתו, שלא ימנע מבית המשפט ראיה, שהיא לטובתו, ואם נימנע מהבאת
30 ראיה רלבנטית שהיא בהישג ידו, ואין לו לכך הסבר סביר ניתן להסיק, שאילו הובאה
31 הראיה, הייתה פועלת נגדו. כלל זה מקובל ומושרש הן במשפטים אזרחיים והן

בית משפט לתביעות קטנות בירושלים

ת"ק 50356-10-23 מעט נ' משרד התחבורה/המשרד הראשי ואח'

תיק חיצוני:

1
2 במשפטים פליליים, וככל שהראיה יותר משמעותית, כן רשאי בית המשפט להסיק
3 מאי-הצגתה מסקנות מכריעות יותר וקיצוניות יותר נגד מי שנמנע מהצגתה. " (ר' ע.א.
4 548/78 שרון ואח' נ. לוי פד ל"ה(1) 736 בעמ' 760, ע"א 2275/90 לימה נ. רוזנברג פ"ד
5 מז (2) 606).
6
7 בנוגע לטענות התובע כלפי נתבעת 1, דין התביעה להידחות על הסף. על התובע היה
8 להגיש עתירה לביהמ"ש המחוזי בשבתו כביהמ"ש לעניינים מנהליים, שהיא הערכאה
9 המוסמכת לדון בהשגות על החלטות של רשות מנהלית, ולא ביהמ"ש לתביעות
10 קטנות.
11
12 הוא הדין בעניין אי מענה לבקשת העיון לאור סעיף 17 (א) לחוק חופש המידע. התובע
13 ציין עילות נגד נתבעת 1 בניגוד לסעיף 60 לחוק בתי המשפט שעניינו הסמכות העניינית
14 של ביהמ"ש לתביעות קטנות ובניגוד לפסיקה שצוינה בסעיפים 39 עד 42 לכתב
15 ההגנה, ועל כן על התובע לשאת בהוצאות נתבעת 1 בסך 500 ₪.
16
17
18
19
20
21
22
23
24
25
26
27
28
29

בית משפט לתביעות קטנות בירושלים

ת"ק 50356-10-23 מעט נ' משרד התחבורה/המשרד הראשי ואח'

תיק חיצוני:

סוף דבר:

התובע נקב בתביעתו בסכום כספי מופרז. יתר על כן, רוב טענותיו נדחות מהנימוקים שצוינו לעיל. התביעה נגד נתבעת 1 נדחת על הסף, תוך חיוב התובע לשאת בהוצאות נתבעת 1 בסך של 500 ₪. התביעה נגד נתבעת 2 מתקבלת בחלקה. נתבעת 2 תפצה את התובע בסך של 1,500 ₪.

הסכומים לעיל ישולמו בתוך 30 יום מיום פסק הדין שאם לא כן יישאו הפרשי הצמדה וריבית כחוק.

ניתן להגיש בקשת רשות ערעור לבית המשפט המחוזי בתוך 15 יום ממועד קבלת פסק הדין. המזכירות תשלח את פסק הדין לצדדים.

ניתן היום, י"א תמוז תשפ"ד, 17 יולי 2024, בהעדר הצדדים.

שי צרפתי, רשם בכיר

בית משפט לתביעות קטנות בבאר שבע

ת"ק 23-11-43971 רודניק נ' אגד אגודה שיתופית לתחבורה בישראל בע"מ

לפני כבוד השופט, סגן הנשיא יניב בוקר

התובע

נגד

אגד אגודה שיתופית לתחבורה בישראל בע"מ

הנתבעת

פסק דין

- 1 לפני תביעה קטנה שהגיש התובע כנגד הנתבעת, על הסך של 12,891 ₪, בגין איחורים של
2 האוטובוסים בקו 555 שמפעילה הנתבעת בין ירושלים וערד.
3
4 התובע מציין בכתב התביעה כי הוא מתגורר עם משפחתו בערד והחל מחודש יוני 2023 החל לעבוד
5 ברשות הממשלתית למים וביוב במשרד הראשי בקרית הממשלה בירושלים.
6
7 התובע צירף טבלה מפורטת של 11 מקרי איחור שונים של קו האוטובוס בו נסע בין החודשים יוני
8 – אוגוסט 2023. התובע אף פירט שתי פניות שביצע למוקד הנתבעת בגין האיחורים.
9
10 לטענת התובע, בתקופה המדוברת בגינה הוא תובע ביתו הקטינה הייתה בת כשנה ומחצה ואשתו
11 הייתה בהריון, והאיחורים גרמו לכך שהגיע הביתה בשעות מאוחרות יותר ולא היה זמין למשפחתו
12 ובילה פחות שעות בקרבת ילדתו הפעוטה.
13
14 לטענת התובע, בשל האיחורים נאלץ לעבור לשימוש ברכב פרטי, המייקר מאוד את ההוצאה
15 החודשית, שכן נסיעה אחת הלוך וחזור למקום העבודה מהווה הוצאה של כ- 150 ₪ בדלק לעומת
16 הנסיעה באוטובוס שעלותה 40 ₪ הלוך וחזור.
17
18 התובע טען כי התנהלותה של הנתבעת מפרה את הוראות תקנה 399(א) לתקנות התעבורה, לפיהן
19 עליה להפעיל את השירות באופן תקין, סדיר ורציף והפנה לפסיקה התומכת בעמדתו כי זמנו של
20 הציבור איננו הפקר.
21
22 התובע דרש פיצוי של כ- 400 ₪ בגין כל איחור עד עשר דקות בהגעת האוטובוס לתחנה; 600 ₪ עד
23 20 דקות; 1,000 ₪ מעל 20 דקות ואף 4,000 ₪ מעל 60 דקות, בטענה כי נציג הנתבעת הטעה אותו
24 בשיחה טלפונית להיוותר במקום כ"לקוח שבוי" באומרו שהאוטובוס יגיע בקרוב.

בית משפט לתביעות קטנות בבאר שבע

ת"ק 43971-11-23 רודניק נ' אגד אגודה שיתופית לתחבורה בישראל בע"מ

הנתבעת פירטה בכתב הגנתה את הסיבות לאיחורים במועדים השונים שפירט התובע.

כך למשל, ציינה הנתבעת כי ביום 8.6.2023, וביום 17.7.2023 התקבל דיווח על שיבושי תנועה בשל עבודות בכביש; ביום 11.6.2023 וביום 16.7.2023 התרחשה תקלת רמזורים; ב- 12.6.2023, ב- 19.6.2023, ב- 21.6.2023, ב- 5.7.2023 – שיבושים בשל עבודות תשתית. כמו כן ציינה איחורים נוספים בשל עומסי תנועה.

לטענת הנתבעת, הערכת הנזק בה נקב התובע נעשתה בעלמא, ללא פירוט או תימוכין.

ביום 16.4.2024 שמעתי את עדויות הצדדים לפניי ואת סיכום טענותיהם.

הנתבעת, בהגינותה, אף הציגה פסיקה קודמת של כב' סגן הנשיאה השי' עידו רוזין (כתוארו אז), שפסק פיצויים לנוסעים בנסיבות דומות, ולא טענה שאין לפצות את התובע כלל.

יפים לענייננו הדברים הבאים מתוך רת"ק (בית המשפט מחוזי נצרת) 45896-09-17 **נתיב אקספרס תחבורה ציבורית בע"מ נ' יסמין כהן** (22.1.2018 – פורסם בנבו):

"...על המבקשת חלה החובה להפעיל את שירותי ההסעה אשר בעניינם נמסר לה הזכיון, באופן סביר והדבר מחייב, כמובן, עמידה בלוחות זמנים. כאשר המסקנה היא כי המבקשת לא עמדה בנדרש ממנה וכי חלו עיכובים בלתי סבירים בהגעת קווי האוטובוס, או כי אלו לא הגיעו כלל, יש מקום, כמובן, לחייב את המבקשת לפצות את נוסעיה.
הפיצוי צריך להביא לידי ביטוי נזקים ישירים אשר נגרמו לנוסע, דוגמת עלות תחבורה חלופית, כאשר בעניין זה אם טוען הנוסע כי מצבו הכלכלי לא אפשר לו לעשות שימוש באמצעי תחבורה חלופי יקר יותר כגון מונית- עליו הנטל להוכיח זאת. נזקים ישירים נוספים עשויים להיות הפסד שעות עבודה או כיו"ב הוצאות שנגרמו בשל אי הגעת האוטובוס. הוא גם צריך לשקלל את הפגיעה שנגרמה לנוסע בגין הצורך בשינוי תוכניותיו, בגין משך ההמתנה, נסיבות אישיות של הנוסע וכהנה וכהנה נזקים לא ממוניים, הכל כפי שיוכח בפני הערכאה הדיונית." (כל ההדגשות בפסק הדין שלי – י.ב.).

התובע הודה בדיון שהתקיים לפניי כי לא נגרמו לו נזקי ממון ישירים, שכן האוטובוס בו מדובר הוא אוטובוס החזרה ממקום עבודתו לביתו, ומכאן שהפגיעה היא פגיעה לא ממונית, בגין עגמת הנפש ואובדן זמן האיכות עם המשפחה.

בית משפט לתביעות קטנות בבאר שבע

ת"ק 43971-11-23 רודניק נ' אגד אגודה שיתופית לתחבורה בישראל בע"מ

ודוק, הפיצוי הלא ממוני לא נועד להעניש את המפר (ע"א 348/79 גולדמן נ' מיכאלי, פ"ד לה (4) 31),
כי אם לפצות את הנפגע ולהשיב את המצב לקדמותו.

בפסיקת בתי המשפט ברחבי הארץ נעים סכומי הפיצוי בגין איחורים ניכרים או איחורים בשעות
הלילה המאוחרות, של נוסעים המלווים בקטינים בין 150 ₪ ל- 850 ₪ לאדם (ראה לדוג': ת"ק
(בית שמש) 15946-08-18; ת"ק (באר-שבע) 42033-07-16; ת"ק (באר-שבע) 64635-09-16; ת"ק
(אשד') 5741-03-18; ת"ק (י-ם) 66484-06-19; ת"ק (באר-שבע) 3784-07-16; ת"ק (ירושלים)
10128-01-23; רת"ק (מחוזי ב"ש) 60056-11-16).

השאלה מהו "איחור ניכר" שבגינו יש לפצות את הנוסעים היא שאלה מורכבת, התלויה בנסיבות
העניין, אך ניתן גם ללמוד מהתחייבות הנתבעת עצמה בהסכם בינה ובין ממשלת ישראל, כי עליה
למצוא פתרון בפרק זמן שלא יעלה על 30 דקות, כולל אוטובוס חלופי (ראה לעניין זה ברת"ק (מחוזי
ב"ש) 60056-11-16), כי זו אמת מידה כללית – וזאת במקום שיש כאמור סיבה אובייקטיבית
לאיחור עד לפרק זמן זה.

לאור האמור לעיל, בהתחשב גם בסיבות שמתנה הנתבעת לאיחורים השונים שציין התובע בכתב
תביעתו, אני סבור כי אין לפצות את התובע בגין איחורים שפחתו מ- 20 דקות, אך יש לפצותו בסכום
הנמוך של מתחם הפיצוי בגין 3 איחורים מעבר לפרק זמן זה (קרי, 450 ₪ בסה"כ) וכן בסך של
500 ₪ ו- 750 ₪ בגין שני האיחורים של מעל 30 דקות ומעל 60 דקות, בהתאמה.

סוף דבר – הנתבעת תשלם לתובע פיצוי בסך כולל של 1,700 ₪ בתוספת הפרשי הצמדה וריבית
כחוק מהיום ועד לתשלום המלא בפועל.
לאור הפער בין סכום התביעה לסכום הפיצוי – אין צו נוסף להוצאות.

ניתן להגיש בקשת רשות ערעור לבית המשפט המחוזי בבאר-שבע בתוך 15 ימים מיום קבלת פסק
הדין.

המזכירות תשלח את פסק הדין לצדדים בדואר רשום.

ניתן היום, י' ניסן תשפ"ד, 18 אפריל 2024, בהעדר הצדדים.

יניב בוקר, שופט, סגן הנשיא

בית משפט לתביעות קטנות בבאר שבע

ת"ק 43971-11-23 רודניק נ' אגד אגודה שיתופית לתחבורה בישראל בע"מ

בית משפט לתביעות קטנות בפתח תקווה

ת"ק 23-05-19051 גמליאל נ' קווים תחבורה ציבורית בע"מ

לפני כבוד השופט אלי ברנד

תובע

נגד

קווים תחבורה ציבורית בע"מ

נתבעת

פסק-דין

רקע ועיקר טענות הצדדים

1. התובע הוא סטודנט המרבה להתנייד באמצעות קווי האוטובוס שהפעילה הנתבעת בגוש דן בתקופה הרלוונטית, בעיקר בין תל אביב לקרית אונו וגני תקווה. התביעה שלפני עוסקת בעתירת התובע לחיוב הנתבעת לפצותו בגין 63 מקרים בהם, לטענתו, איחרו אוטובוסים בקווים שהפעילה הנתבעת במידה ניכרת אל מול מועדי ההגעה היעודים שלהם לתחנות בהן המתין או שאוטובוסים שנועדו לצאת בשעות מסוימות כלל לא יצאו וממילא לא הגיעו לתחנות בהן המתין או ששינו על דעת עצמם את מסלול נסיעתם באופן שלא הביאוהו ליעדו. התובע עתר לפיצוי בסך כולל של 36,400 ₪ (כגובה תקרת סכום תביעות קטנות במועד הגשת התביעה) בטענה כי מחדלים נטענים אלו פגעו בכל אורח חייו עקב תלותו הרבה באוטובוסים, במיוחד בשל יכולת השתכרותו המוגבלת, ובגין עגמת הנפש והנזקים שנגרמו לו (שבמרבת המקרים לא פורטו ובמיעוטם נטען כי נאלץ להשתמש במונית או בסיוע בני משפחה וכן כי איחור או הפסיד שיעורים עקב כך, אך הטענה לא נתמכה בראיות).
 2. הנתבעת טענה מנגד בכתב הגנתה כי התובע לא הוכיח את טענותיו ובחר בהליך של תביעות קטנות על מנת "להנות" מסדרי הדין ודיני הראיות המרוככים הנוהגים בו, כי ריכוז כמות בלתי סבירה של אירועים בתביעה קטנה אחת וכי הדבר נועד לעשיית רווחים שלא כדין על חשבונה, באופן הפוגע במטרות לשמן נוצר בית המשפט לתביעות קטנות. עוד טענה הנתבעת כי הנטל להוכיח את הטענות מוטל על התובע ואינו אמור לעבור אליה וכי גם את הנטל הגמיש יותר – על פי המבחנים הנוהגים בתביעות קטנות – לא עלה בידי התובע להרים בשים לב לניסוח הלאקוני של תיאורי האירועים בתביעתו, המותיר שאלות רבות ומהותיות ללא מענה (כגון – באיזו שעה הגיע לתחנה בכל מקרה נטען, מדוע לא צרף אסמכתאות לאירועים ולנזקים ועוד).
- עוד טענה הנתבעת כי קווי האוטובוס שהיא מפעילה בגוש דן מתאפיינים במסלולי נסיעה עמוסים במידה חריגה – עובדה הידועה לכל – ולצד האמור מתרחשים אירועים בלתי צפויים היוצרים עיכובים ושיבושים שאין היא יכולה לצפות מראש וגורמים תקלות בהפעלת הקווים וכי אף משרד התחבורה המוסמך להטיל עליה קנסות עקב חריגות מלוח הזמנים מכיר בכך

בית משפט לתביעות קטנות בפתח תקווה

ת"ק 19051-05-23 גמליאל נ' קווים תחבורה ציבורית בע"מ

ומתחשב בשיקולים אלו בבואו לבחון את הטלת הקנסות עליה, וראוי כי גם בית המשפט ינהג בדרך דומה.

נוכח האמור טענה הנתבעת כי אינה מחוייבת ואינה יכולה להתחייב להגעה לתחנה מסויימת בשעה מדוייקת מאחר שהדבר אינו בשליטתה ועל כן גם בלוחות הזמנים שהיא מפרסמת נאמר במפורש כי – "מדובר בלו"ז מתוכנן. ייתכנו שינויים שלא נוכל להודיע על כך מראש".

מעבר לטענות הכלליות טענה הנתבעת כי בחלק מן המקרים הנטענים כלל לא היתה הפרה של החובה המוטלת עליה מאחר שלא היה איחור מהותי, בחלק מהמקרים נבע האיחור משיבושים בלתי צפויים כאמור וכי בינואר 2024 זכתה חברה אחרת בהפעלת אשכול הקווים לאזורים בהם נוהג התובע לנסוע ותקופת סיום ההפעלה מאופיינת בהעדרויות רבות של נהגים חסרי מוטיבציה הגם שנאבקה בכך באמצעות תמריצים ניכרים, אך בשים לב למחסור הניכר בנהגים הקיים בענף אין בידיה למנוע את התופעה לחלוטין וגם בכך מתחשב משרד התחבורה בבואו לבחון כשלים בפעילותה.

על כל האמור הוסיפה הנתבעת וטענה כי גם במקרים בהם הוטלו פיצויים על חברות אוטובוסים עקב מחדלים דומים – הגם שקיימת פסיקה השוללת לחלוטין פיצויים כאלה – עמדו סכומי הפיצוי על 200-250 ₪ למקרה כאשר בענייננו עומד הסכום לכל נסיעה על כ-578 ₪ לכל מקרה ומדובר בדרישה לפיצוי מופרז.

3. בדיון שהתקיים ביום 22.8.23 טען התובע כי ברשות הנתבעת נתוני GPS המאפשרים לדעת בבירור היכן היה כל אוטובוס בכל עת וכי פנה אליה עשרות פעמים בהודעות דוא"ל ובשיחות במטרה לקבל את הנתונים אך הללו לא נענו או שנענו באיחור ניכר, ובכל מקרה לא הגיעו לידיו הנתונים המבוקשים עד אותו מועד.

נציג הנתבעת טען מנגד כי אולי 10% מתלונות התובע נכונות וכי יש כל 20 דקות אוטובוס בקווים הרלוונטיים וכי מאחר שהנתבעת מחוברת on-line למשרד התחבורה אזי במקרה שאוטובוס אינו יוצא מן התחנה כלל הוא נמחק מיידית מלוח הזמנים המקוון. בסיכומו של הדיון התחייב נציג הנתבעת כי תגיש התייחסות מפורטת לכל מקרה נטען בגיבוי ראיות הכוללות נתונים הנוגעים לכל מקרה תוך שלושה חודשים.

4. לאחר שסוף-סוף, באיחור ניכר, הוגשה התייחסות מפורטת של הנתבעת למרבית המקרים בהם עוסקת התביעה בגיבוי תדפיסי נתוני הנסיעות ממערכת איסוף הנתונים המבוססת GPS שלה (התגובה מיום 3.4.24 לבקשת מס' 4 על נספחיה הרבים התייחסה רק ל-61 מקרים מתוך 63 בהם עוסקת התביעה), ולא אכביר בפירוט מחדליה במעלה הדרך, והתובע קיבל הזדמנות להתייחס אל תשובתה המפורטת באה עת ההכרעה.

עוד אעיר כי נספחי התגובה לא סומנו ולא סודרו על פי סדר תאריכים רציף באופן שהכביד עד מאוד על איתור כל נספח המתייחס לאירוע נטען מסויים, וזאת הגם שמדובר בחברה גדולה אשר אופן ניסוח ועיצוב כתבי טענותיה מלמדים – לכאורה – על הסתייעות במי שבקיא בניהול הליכים משפטיים ומצופה היה כי לא תכביד על בית המשפט ללא הצדקה.

בית משפט לתביעות קטנות בפתח תקווה

ת"ק 19051-05-23 גמליאל נ' קווים תחבורה ציבורית בע"מ

בה בעת אציין כי אכן ספק רב אם ריבוי כה ניכר של מקרים הכלולים בתביעה אחת הולם את המנגנון והרציונאל של בית המשפט לתביעות קטנות, אולם לא מצאתי כי הקושי כה ניכר עד כי יש להעביר את ההליך רק מטעם זה ובאופן כפוי לבית משפט השלום בשים לב למשמעויות הדבר מבחינת ייקור והתארכות ההליכים (הגם שבדיעבד התארכו הרבה מעבר לראוי עקב מחדלי הנתבעת).

דיון והכרעה

5. ביחס ל-14 מקרים מתוך המפורטים בכתב התביעה הכחישה הנתבעת את האיחור הנטען ונספחי התגובה תומכים בטענותיה (הכוונה לאירועים מתאריכים 29.4.22, 26.5.22, 6.9.22, 20.9.22, 21.9.22, 2.10.22, 25.10.22, 27.10.22 – אחד משני אירועים נטענים באותו תאריך, 3.11.22, 6.11.22, 27.11.22, 8.12.22, 17.1.23 ו-21.2.23).

ביחס למקרה אחד לא עלה בידי הנתבעת להתייחס אל טענות הנתבע עקב כשל טכני בעטיו אין בידיה נתונים למועד זה (22.2.23), ומאחר שזהו החריג אני נוטה לייחס אמינות להסברה להעדר הנתונים, ומנגד לא תמך התובע טענתו ביחס למקרה זה בכל ראייה.

ביחס לשני מקרים (3.10.22 ו-27.10.22) טענות התובע ביחס להמתנתו אינן בגדר הסביר ולא הוכחו כאשר מדובר בשני אירועים באותו יום ובאותה תחנה שביניהם פער של יותר משעתיים שרק לאחר המאוחר מביניהם טען כי הזמין מונית הגם שלא התייחס לאוטובוסים נוספים שאמורים היו לעבור במקום בין שני המועדים באותו יום. בנסיבות אלו לא הוכיח התובע את טענותיו ביחס לאירועים אלו.

6. ביחס ל-32 מקרים מתוך המפורטים בכתב התביעה כוללת התייחסות הנתבעת אחת מן התשובות הבאות – אישור, חוסר התייחסות למקרה או התייחסות ליציאת אוטובוס במועד מאוחר יותר מזה שלגביו טען התובע או רק למועד היציאה ללא התייחסות למועד ההגעה לתחנה (הכוונה לאירועים מתאריכים – 15.9.22, 28.10.22, 30.10.22, 31.10.22, 22.11.22, 24.11.22, 4.12.22, 5.12.22, 6.12.22, שני אירועים ביום 8.12.22, 11.12.22, שני אירועים ביום 12.12.22, 15.12.22, 20.12.22, שני אירועים ביום 21.12.22, 2.1.23, 3.1.23, 8.1.23, 9.1.23, 13.1.23, 17.1.23, 19.1.23, שני אירועים ביום 23.1.23, 26.1.23, 14.2.23, 24.2.23 ושני אירועים ביום 9.3.23) ובנסיבות אלו של אישור או העדר הכחשה יש לקבוע כי התובע הוכיח את טענותיו ביחס למקרים אלו.

אעיר כי מדובר בממצא השונה לחלוטין מטענת הנתבעת בעת הדיון כי לכל היותר צודק התובע ביחס ל-10% מן המקרים הנטענים והוברר כי הצדק עמו בכמחצית המקרים לגביהם תבע.

7. ביחס ליתר המקרים הנטענים בכתב ההגנה הצביעה הנתבעת על מועדי הגעת האוטובוסים לתחנות באיחור שאינו עולה על 20-25 דקות.

ברת"ק (מחוזי ב"ש) 60056-11-16 נחמיה מנלה נ' אגד אגודה שיתופית לתחבורה בישראל בע"מ (2.2.2017), אשר עסק באיחורי אוטובוסים בערד – הסובלת הרבה פחות מעומסי תנועה

בית משפט לתביעות קטנות בפתח תקווה

ת"ק 19051-05-23 גמליאל נ' קווים תחבורה ציבורית בע"מ

מאשר גוש דן ומאז הנתנו ועד מועד אירועי התביעה שלפני חלפו מעל 5 שנים במהלכן רק החמיר מצב התנועה, נקבע בפסקה 14 כי גם במקרה של תקלה בלתי צפויה על חברת האוטובוסים לתת מענה לנוסעים תוך 30 דקות מן המועד המתוכנן של הנסיעה, ודומה כי מעט פחות מכך הוא פרק זמן סביר ביחס לאיחורים הנובעים מעומסי תנועה שהם – למרבה הצער – שגרת יומנו, יש לקחתם בחשבון ואין לצפות לדיוק מוחלט.

לטעמי, בשים לב למגבלות היכולת לחזות את מצב התנועה באופן מדויק עקב עומסי התנועה, שלדאבון הלב כל יושבי מדינת ישראל סובלים מהם ותושבי גוש דן שבעתיים, ולאירועים בלתי צפויים המתרגשים ובאים לעולם אינני סבור כי איחור של פחות מ-30 דקות אינו מחדל המקים עילת תביעה נגד הנתבעת.

8. עתה לפיצוי המגיע לתובע בגין אותם 32 המקרים בהם קבעתי כי הוכחה טענת התובע במישור העובדתי.

כפי שצויין לעיל, התובע טען לנזקים כלליים שלא פרט (הגם שביחס לחלק מן המקרים טען כי הפסיד שיעורים או שהסתייע בהסעה על ידי בין משפחה או במונית אך לא הביא ראיות לכך) וכן לנזקי עגמת נפש – הברורים לחלוטין במצבים כאלו ונגזרים ממהותם, ובנסיבות אלו סבורני כי עגמת הנפש היא ראש הנזק היחיד המוכח ביחס ל-32 המקרים.

ברת"ק (מחוזי נצרת) 45896-09-17 נתיב אקספרס - תחבורה ציבורית בע"מ נ' יסמין כהן (22.1.2018), אשר עסק במקרה בעל מאפיינים עובדתיים דומים, קבע בית המשפט את העקרונות הבאים –

..."על המבקשת חלה החובה להפעיל את שירותי ההסעה אשר בעניינם נמסר לה הזכיון, באופן סביר והדבר מחייב, כמובן, עמידה בלוחות זמנים. כאשר המסקנה היא כי המבקשת לא עמדה בנדרש ממנה וכי חלו עיכובים בלתי סבירים בהגעת קווי האוטובוס, או כי אלו לא הגיעו כלל, יש מקום, כמובן, לחייב את המבקשת לפצות את נוסעיה.

הפיצוי צריך להביא לידי ביטוי נזקים ישירים אשר נגרמו לנוסע, דוגמת עלות תחבורה חלופית, כאשר בעניין זה אם טוען הנוסע כי מצבו הכלכלי לא אפשר לו לעשות שימוש באמצעי תחבורה חלופי יקר יותר כגון מונית- עליו הנטל להוכיח זאת. נזקים ישירים נוספים עשויים להיות הפסד שעות עבודה או כיוב' הוצאות שנגרמו בשל אי הגעת האוטובוס. הוא גם צריך לשקלל את הפגיעה שנגרמה לנוסע בגין הצורך בשינוי תוכניותיו, בגין משך ההמתנה, נסיבות אישיות של הנוסע וכהנה וכהנה נזקים לא ממוניים, הכל כפי שיוכח בפני הערכאה הדיונית."

9. כפי שצויין לעיל, לא הוכיח התובע נזקים קונקרטיים והפיצוי שיפסק לזכותו נוגע אך ורק לעגמת הנפש שהיא ראש נזק בלתי ממוני.

בת"ק (ב"ש) 43971-11-23 גרמן רודניק נ' אגד אגודה שיתופית לתחבורה בישראל בע"מ (18.3.2024) סקר בית המשפט את סכומי הפיצוי שנפסקו בגין "איחורים ניכרים או איחורים

בית משפט לתביעות קטנות בפתח תקווה

ת"ק 23-05-19051 גמליאל נ' קווים תחבורה ציבורית בע"מ

בשעות הלילה המאוחרות, של נוסעים המלווים בקטינים" ומצא כי הללו נעים בין 150 ₪ ל-850 ₪, כאשר בענייננו אין מדובר באיחורים בנסיבות בהן הוכחה עגמת הנפש חריגה בשל מעורבות קטינים או שעות לילה מאוחרות אך בחלק מן המקרים מדובר באיחורים ניכרים ובריבוי ניכר ומטריד של אירועים. בשים לב למכלול האמור אני סבור כי סכום הפיצוי ההולם ביחס לכל מקרה עומד על 300 ₪.

סיכום

10. המורם מכלל האמור הוא שאני מחייב את הנתבעת לשלם לתובע פיצוי בגין כל המקרים בהם מצאתי כי טענתו הוכחה בסכום כולל של 9,600 ₪.

11. נוכח תוצאה זו ובשים לב לעיכוב ההליך שנבע במידה ניכרת (אך לא רק) ממחדלי הנתבעת, תישא הנתבעת גם בהוצאות התובע בסך 1,000 ₪.

ניתן להגיש בקשת רשות ערעור לבית המשפט המחוזי מרכז-לוד תוך 15 יום.

ניתן היום, ט"ו תמוז תשפ"ד, 21 יולי 2024, בהעדר הצדדים.

אלי ברנד, שופט

בית משפט לתביעות קטנות בירושלים

ת"ק 24-01-25443 נדב נ' אגד חברה לתחבורה בע"מ

תיק חיצוני:

לפני כבוד הרשם בכיר יגאל ברק- עופר

תובעים

נגד

אגד חברה לתחבורה בע"מ

נתבעים

העתק החלטה מפרוטוקול שניתנה בבית משפט מיום 29 יולי 2024, כ"ג תמוז תשפ"ד

1
2
3
4
5
6
7
8
9
10
11
12
13
14
15
16
17
18
19
20
21
22
23
24

פסק דין

אין חולק כי האוטובוס שלו חיכה התובע ובני משפחתו לא עצר בתחנה שבה חיכו – בגשר המיתרים – מכיוון שהיה מלא, כולל 10 נוסעים בעמידה.

התובע צירף חלק מנהלי משרד התחבורה, מהם עולה כי במקרה שכזה חובת מפעילת התחבורה הציבורית היא להוציא אוטובוס נוסף שיאסוף את הנוסעים הממתינים בתחנה, דבר שלא קרה במקרה זה.

שעה שהנתבעת לא נהגה בהתאם לנהלים החלים עליה, הרי שעליה לפצות את התובע בגין הנזקים שנגרמו לו.

בפסק הדין שניתן על ידי בת"ק 22-07-43077 יצחק נ' אלקטרה אפיקים תחבורה 2021 בע"מ [פורסם במאגרים המשפטיים] קבעתי, בשים לב לפסיקה קודמת בנושא, כי הפיצוי המתאים בגין מקרה של אי הגעת אוטובוס, בנסיבות בהן יש אוטובוס כל שעה, הוא 500 ₪.

**** בכל מקרה, הנוסח המחייב הוא זה שבהחלטה החתומה על ידי השופט

בית משפט לתביעות קטנות בירושלים

ת"ק 24-01-25443 נדב נ' אגד חברה לתחבורה בע"מ

תיק חיצוני:

לעומת זאת, כאשר התדירות של האוטובוסים היא אחת לחצי שעה, נקבע על ידי פיצוי של 300 ₪ למקרה, וזאת בת"ק 45912-07-22 מגנצא נ' אלקטרה אפיקים תחבורה 2021 בע"מ [פורסם במאגרים המשפטיים].

במקרה זה העיכוב היה בשיעור של כשעתיים, בשעת לילה בתקופת החורף. מנגד, גם אם הנתבעת הייתה מוציאה אוטובוס נוסף, הרי שהוא לא היה מגיע מיד, ועל כן העיכוב בר הפיצוי הוא פחות משעתיים. בנסיבות אלה הפיצוי הראוי עומד על סך 750 ₪ לנוסע.

התביעה הוגשה בשם התובע בלבד, ולא ניתן לפסוק לתובע פיצוי בשל נזקים שנגרמו לרעייתו וילדיו, שאינם צד להליך.

כאן המקום לציין, לעניין הקטנת הנזק באמצעות שכירות מונית, כי לא ניתן לצפות מכל אדם שיוכל בהכרח לממן באופן בלתי צפוי מונית מיוחדת בעלות של מאות ₪ ואף יותר, ובפרט כאשר אין לו ודאות שיקבל סכום זה בחזרה.

התוצאה היא כי אני מקבל בחלקה את התביעה ומחייב את הנתבעת לשלם לתובעת סכומים כדלקמן:

פיצוי בסך של 750 ₪.

הוצאות משפט, כולל החזר אגרה חלקי, בסך כולל של 650 ₪.

**** בכל מקרה, הנוסח המחייב הוא זה שבהחלטה החתומה על ידי השופט

בית משפט לתביעות קטנות בירושלים

ת"ק 24-01-25443 נדב נ' אגד חברה לתחבורה בע"מ

תיק חיצוני:

- 1
- 2
- 3
- 4 הסכומים האמורים ישולמו בתוך 30 יום, שאם לא כן יישאו הפרשי הצמדה וריבית כדין מהיום
- 5 ועד לתשלום בפועל.
- 6
- 7
- 8
- 9 ניתן להגיש בקשת רשות ערעור על האמור בפסק דין זה לבית המשפט המחוזי בירושלים, בתוך 15
- 10 יום.
- 11
- 12
- 13
- 14
- 15
- 16
- 17
- 18

**** בכל מקרה, הנוסח המחייב הוא זה שבהחלטה החתומה על ידי השופט

בית משפט לתביעות קטנות בתל אביב - יפו

ת"ק 24-04-200 רחמים נ' אגד חברה לתחבורה בע"מ

לפני כבוד השופט דן סעדון

התובע:

נגד

אגד חברה לתחבורה בע"מ

הנתבעת:

פסק דין

תביעה כספית שעניינה "שירות לקוי" שניתן לתובע ע"י הנתבעת וכן "הפסד זמן".

1. הנתבעת היא חברה לתחבורה והתובע עושה שימוש בשירותיה מעת לעת. התובע הגיש תביעה כספית ע"ס 500 ש"ח. התביעה מבוססת על 21 אירועים מזמנים שונים לגביהם טוען התובע כי נהגי הנתבעת לא פעלו כראוי. התנהלות זו כוללת בין היתר דילוג על תחנות, ביצוע עצירות מיותרות, עצירת כלי הרכב מרחק העולה על 40 ס"מ משפת המדרכה ועוד.
2. הנתבעת טענה כי התובע פנה למחלקת פניות הציבור שלה לגבי האירועים עליהם מבוסס כתב התביעה וקיבל תשובות ענייניות אך דעת התובע לא נחה והוא בחר לגרור את הנתבעת להליך זה. לגופה של התביעה נאמר כי רק ביחס לשניים מבין 21 האירועים עליהם מבוססת התביעה טען התובע לנזק אישי שנגרם לו ולא עוד אלא שמדובר בנזק לא ממוני (הפסד זמן) שאינו נתמך בכל ראיה. הנתבעת ציינה כי חלק מהאירועים הנזכרים הובילו להתערבות הרגולטור ונקיטת צעדים כלפיה. ביחס ליתר האירועים הנזכרים בכתב התביעה התובע אינו מוכיח איזה נגרם לו, אם בכלל.
3. במסגרת הדיון הסכימו הצדדים להסמיק את בית המשפט לפסוק על דרך הפשרה (סעיף 79א לחוק בתי המשפט).
4. אי לכך, לאחר ששקלתי את כלל הטענות ונתתי דעתי למסד הראייתי, מצאתי לחייב את הנתבעת לשלם לתובע 100 ₪ עד יום 10.10.24. לא מצאתי לעשות צו להוצאות בנסיבות העניין.

ניתן היום, י"א אב תשפ"ד, 15 אוגוסט 2024, בהעדר הצדדים.

בית משפט לתביעות קטנות בתל אביב - יפו

ת"ק 24-04-200 רחמים נ' אגד חברה לתחבורה בע"מ

17' סג

דן סגדון

בית משפט לתביעות קטנות בתל אביב - יפו

ת"ק 55408-05-24 רום נ' דן חברה לתחבורה ציבורית בע"מ ואח'

לפני כבוד השופט אלישי בן יצחק

התובע:

נגד

הנתבעים:

1. דן חברה לתחבורה ציבורית בע"מ

2. אגד חברה לתחבורה בע"מ – נמחק

3. רכבת ישראל בע"מ

פסק דין

1. בפני תובענה כספית שנפתחה במסגרת הליך של תביעה קטנה ואשר עניינה נסוב סביב 3 תקלות, ב-3 מועדים שונים, בהסדרי תחבורה ציבורית שהנתבעות 1 ו-3 היו צד להן. לנתבעת 1 מוסבים שני מקרים האחד עניינו באיחור של קו אוטובוס שלא הגיע במועד, והשני בקו אוטובוס שנסע מבלי לעצור בתחנה בה שהה התובע. הנתבעת 3 נתבעה על כך שהרכבת יצאה מהתחנה בטרם הספיק התובע לעלות על הרכבת.
 2. במהלך ישיבת ההוכחות, הגיעו הצדדים להסדר, לפיו הסמיכו ב"כ הצדדים את בית המשפט לפסוק בתביעה ובסכסוך על דרך הפשרה, ועל פי שיקול דעת בית המשפט, ללא הנמקה וללא גבולות, בהתאם לסמכות הנתונה לבית המשפט על פי [סעיף 479 לחוק בתי המשפט](#) [נוסח משולב], התשמ"ד-1984. הסכמת הצדדים ניתנה לבית המשפט לאחר שהובהר והוסבר לצדדים כי בית המשפט יכול לקבל את התביעה במלואה, לדחותה או לקבלה חלקית. עוד הוסבר לצדדים כי עילות הערעור על פסק דין, שניתן על פי סעי' 479 לחוק בתי המשפט, מצומצמות ביותר, באופן שקיים קושי משמעותי וממשי לערער עליו.
 3. רק לאחר שבית המשפט התרשם כי הצדדים הביעו הסכמתם ולאחר שהצדדים הבינו היטב את משמעותה של הפסיקה על דרך הפשרה, נכון היה בית משפט לקבל את הסכמתם.
 4. על סמך מכלול החומר המונח לפניי, לאור התרשמותי הבלתי אמצעית מהצדדים במהלך חקירתם בבית המשפט, ולאחר שבחנתי את התשתית הראייתית שהוצגה בפניי והמונחת בתיק, בשים לב להגיון, לשכל הישר, ותוך שאני לוקח בחשבון את טענותיהם ההדדיות של הצדדים בכתבי הטענות.
- לאחר ששקלתי את כל השיקולים הרלוונטיים, ובהתייחס לגישתם המכבדת של הצדדים לסיום המחלוקת ביניהם על דרך הפשרה ובהתאם לסמכות שניתנה לי לפי סעיף 479 לחוק

בית משפט לתביעות קטנות בתל אביב - יפו

ת"ק 55408-05-24 רום נ' דן חברה לתחבורה ציבורית בע"מ ואח'

בתי המשפט [נוסח משולב], התשמ"ד – 1984, אני קובע ביחס לכל אחת ואחת מהנתבעות כדלקמן:

4.1 הנתבעת 1, לסילוק סופי ומוחלט של המחלוקות מושא תיק זה תשלם לתובע סך של 1,500 ₪.

4.2 הנתבעת 3 לסילוק סופי ומוחלט של המחלוקות מושא תיק זה, תשלם לתובע סך כולל של 500 ש"ח.

5. התשלום ישולם תוך 30 יום שאם לא כן יישא הפרשי הצמדה וריבית כחוק מהיום ועד התשלום בפועל.

6. המזכירות תשלח החלטתי זו לצדדים בדואר רשום עם אישור מסירה.

ניתן היום, ט"ו אב תשפ"ד, 19 אוגוסט 2024, בהעדר הצדדים.

אלישי בן יצחק, שופט

בית משפט לתביעות קטנות בחיפה

י"ט אב תשפ"ד, 23 אוגוסט 2024

ת"ק 7029-03-24 ווהבי נ' אגד חברה לתחבורה בע"מ

תיק חיצוני :

בפני כבוד הרשם הבכיר, בנימין בן סימון

תובע

נגד

אגד חברה לתחבורה בע"מ

נתבעת

פסק דין

התובע טוען כי הוא נוסע מדלית אל כרמל אל חיפה, כמעט מידי יום, בעיקר, בתחבורה ציבורית.

לטענתו, ביום 25.12.23, הוא עלה על אוטובוס בקו 795, מתחנה שבמרכז הכפר לכיוון מרכז הכרמל בעיר חיפה.

התובע תיקף את כרטיס הרב קו כמו שהוא עושה מידי יום. לדבריו, באחת התחנות בחיפה, עלו לאוטובוס פקחים של חברת אגד, ביקשו את כרטיס הרב קו והוא מסר להם את הכרטיס.

הפקחים שאלו את התובע, מדוע לא תיקף את הכרטיס, והוא השיב שהוא תיקף את הכרטיס.

התובע טען כי הסביר לפקחים שהוא עלה לאוטובוס בשעה 6.39 ובעת הבדיקה השעה 7.09 וזה בדיוק הזמן שלוקח לאוטובוס להגיע ממרכז הכפר למרכז הכרמל בחיפה. לדבריו, הפקחים ענו לו בצורה פוגעת ומזלזלת ורשמו דוח בגין אי תיקוף כרטיס. לטענתו, אירוע זה התרחש מול תלמידים שהוא מלמד, ולנוכח נוסעים אחרים שמכירים אותו מדלית אל כרמל.

לטענתו, הדוח שניתן נגדו פגע בו קשות ובתדמיתו, בגלל היותו דמות ציבורית מוכרת, אשר כיהן בעבר כסגן ראש מועצה בכפר וכיום הוא מנהל מרכז ידיד בדלית אל כרמל. לדעתו "הודבק לו כתם" ונפגע שמו הטוב.

בית משפט לתביעות קטנות בחיפה

י"ט אב תשפ"ד, 23 אוגוסט 2024

ת"ק 7029-03-24 ווהבי נ' אגד חברה לתחבורה בע"מ

תיק חיצוני :

התובע פנה למשרד התחבורה בבקשה לבטל את הדוח והדוח בוטל אבל הפגיעה בו ובתדמיתו, לטענתו, לעולם לא תתוקן.

בכתב ההגנה טוענת אגד כי התובע עלה על האוטובוס קו 795, במהלך הנסיעה בשעה 7.11 פקח מטעם אגד פנה לתובע וביקש ממנו להציג אישור על תשלום דמי נסיעה, הבדיקה הראתה כי הנסיעה לא תוקפה בקו 795 אלא בקו 37. התובע אף צירף לכתב התביעה תדפיס תנועותיו ממנו עולה כי אכן התיקוף מופיע על קו 37 ולא על קו 795 בו נסע באמת.

לטענת אגד, פקודת התעבורה, קובעת כי אי תשלום דמי נסיעה מהווה עבירה פלילית. בהתאם להוראת סעיף 61 ה' (א) (1) לפקודת התעבורה ולהנחיות המפקח על התעבורה, נוסע שלא שילם את דמי הנסיעה ישלם תעריף מוגדל. לפיכך, המבקר מסר לתובע דרישה לתשלום תעריף מוגדל בסך 100 ₪.

הנתבעת הסבירה כי החלה מתאריך 7.10.23 עת פרצה מלחמת חרבות ברזל, הפעילה מערכת הביטחון מיסוך על מערכות ג'י.פי.אס. בעת שהמיסוך מופעל משתבשות חלק ממערכות האוטובוס, כגון מערכות תיקוף, מערכות שילוט וכריזה וזו הסיבה שבגינה נרשם התיקוף כאילו עלה התובע לקו 37 במקום על קו 795 בו נסע.

לטענת אגד, מדובר בכך שבאוטובוס הנ"ל בוצעה נסיעה בקו 37 ערב קודם לנסיעה וזו הייתה הנסיעה האחרונה לאוטובוס זה. יובהר כי המבקר לא יכול היה לדעת עובדה זו ולכן עשה עבודתו ורשם את הדוח לתובע.

יצוין, כי מבדיקה שעשה משרד התחבורה, עשרים אחוז מן הנוסעים אינם משלמים את דמי הנסיעה, לרוב כאשר המבקרים מתעמתים איתם, הם טוענים טענות שונות ומשונות כדי להימנע מרישום הדו"ח. בשל כך קיים מנגנון ערעור במשרד התחבורה.

המבקש ערער למשרד התובע וערעורו התקבל והמשך הטיפול בגביית הסכום המוגדל הוקפא על ידי אגד. אגד מבהירה כי היא פעלה כנדרש ועשתה את עבודתה לפי הוראות משרד התחבורה.

בית משפט לתביעות קטנות בחיפה

י"ט אב תשפ"ד, 23 אוגוסט 2024

ת"ק 7029-03-24 ווהבי נ' אגד חברה לתחבורה בע"מ

תיק חיצוני :

באשר לנזק – התובע כלל לא ציין בכתב התביעה כיצד הגיע לסכום התביעה המופרך ולא הציג כל קשר סיבתי בין המתואר בכתב התביעה לבין הנזק המוכחש. הערכת הנזק נטענה בעלמא ללא פירוט וללא תימוכין.

לאחר עיון בטענות הצדדים ובראיות הגעתי למסקנה כי יש לקבל את התביעה בחלקה בלבד;

יצוין כי התובע ביום הדיון עצמו, הגיש מסמך נוסף שמהווה למעשה מכתב תשובה לכל הטענות שמעלה אגד. לטענתו ביום שבו היה האירוע 25.12.23, לא הייתה קיימת כל בעיה עם מערכות האוטובוס המבוססות על מיקום ולא נגרם כל שיבוש על ידי המיסוך שבוצע וזאת משום שמכשיר התיקוף ידע בדיוק את המיקום בו עלה לאוטובוס.

בעניין זה יאמר על ידי כי בית המשפט צירף את המסמך לתיק ואולם לאגד לא ניתנה כל אפשרות להגיב לדברים אלה, ומשכך אין כל משקל לטענות. על התובע היה להגיב לכתב ההגנה בהתאם לתקנות ומשלא עשה כן, לא ניתן לקבל טענות חדשות המועלות על ידו בשלב הדיון.

לאחר העיון בטענות וראיות הצדדים הגעתי למסקנה לקבל את התביעה בחלקה. להלן טעמי לכך;

במסגרת דרישה לתשלום תעריף מוגדל שהציג התובע עולה שההודעה בגין אי תיקוף נמסרה לתובע באוטובוס מס' 795. מסמך זה מראה שטענתה של אגד לפיה ברישומים הופיע קו מספר 37 אינה נכונה.

מנגד לא התרשמתי כי התובע הוכיח שכבודו נרמס בעקבות הדוח שנרשם לו. התובע לא הביא לעדות עדים שיעידו על כך שהושפל או כבודו נפגע, והתובע אף לא הציג כל מסמך ממנו עולה כי כבודו של התובע נפגע בעקבות הדוח. מטבע הדברים מדובר בדוח שאינו מפורסם כלל. אני סבור דווקא הגשת תביעה בעניין מביאה לפרסום ועצם הגשת התביעה יכולה להביא למסקנה כי התובע אינו חושש כלל מנזק תדמיתי שייגרם לו מעניין זה.

למרות כל האמור, אני סבור שחברת אגד גילתה התרשלות בטיפול בנושא, וזאת בעקבות דבריה היא, ולפיהם המיסוך המוטל על ידי מערכת הביטחון משבש את המערכות של אגד ועל כן יכולות לקרות טעויות בחיוב קנסות מוגדלים של לקוחותיה - ללא הצדקה. משכך אגד

בית משפט לתביעות קטנות בחיפה

י"ט אב תשפ"ד, 23 אוגוסט 2024

ת"ק 7029-03-24 ווהבי נ' אגד חברה לתחבורה בע"מ

תיק חיצוני:

תישא בנזק הבלתי ממוני שנגרם לתובע בגין פרשה זו בסך של 1,000 ₪ וכן תשלם לתובע 500 ₪ הוצאת משפט. הסכומים ישולמו תוך 20 יום ממסירת פסק דין זה.

זכות בקשת רשות ערעור תוך 15 יום.

ניתן היום, י"ט אב תשפ"ד, 23 אוגוסט 2024, בהעדר הצדדים.

בנימין בן סימון, רשם בכיר